

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2010/14 • 02 Nisan 2010 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Sermaye devleti
direnen işçi ve emekçilere,
ilerici, devrimci güçlere
azgınca saldırıyor...**

**Faşist baskı ve teröre karşı
omuz omuza!**

İÇİNDEKİLER

1 Mayıs yolunda ayrışma ve birleşme eksenini	3
BDSP'nin 1 Mayıs çağrısı	4
Faşist baskı ve terör sökmedi, sökmeyecek!	5
“Demokratikleşme” makyajıyla boyanan Anayasa değişikliği... ..	6
Kürt hareketi ve anayasal hayaller	7
Anayasa tartışmaları ve emeğin sömürsünün meşrulaştırılması	8
TEKEL işçilerinin	
1 Nisan buluşması.....	9
BDSP'den yaygın 1 Nisan çağrısı. .	10-11
İşçi ve emekçi hareketinden.....	12-13
EKK'dan direnişteki TÜBİTAK işçisi	
Aynur Çamalan'a.....	14
Adana BDSP'den	
TEKEL gündemli toplantı	15
Sınıf hareketi yeni bir dönemin başında / EKİM.	16-17
Yolsuzluk düzeni kapitalizme karşı mücadeleyle!	18
Avukatlar sömürüye karşı birleşti	19
Kusursuz cinayet ve çıplak gerçekler	20
Kızıldere şehitleri	
katliamın 38. yıldönümünde anıldı ...	21
Gençliğin Kızıldere anmalarından... ..	22
“Hayatımız sınav” raporunun verilerinin gösterdikleri.....	23
Genç-Sen'den geleceksizlik karşıtı faaliyetler.....	24
Irak halklarının sorunları	
birleşik direnişle çözülebilir!	25
Arap Birliği'nin Sirte Konferansı... ..	26
Almanya'da ırkçılık ve faşizm	
devlet eliyle örgütleniyor	27
Türkiye'de demokratikleşme sorunu hakkında kısa notlar...- 6 -	
M. Can Yüce	28
Polis terörüne son!	29
Hasta tutsaklar için	
eylemler sürüyor.	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2010/14 * 02 Nisan 2010
Fiyatı: 1 YTL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Sermaye devletinin işçi, emekçi ve devrimci güçlere karşı saldırıları giderek yoğunlaşıyor. Son günlerdeki kimi gelişmeler bunun tırmandırılarak devam edeceğini göstermektedir. 1 Mayıs'a doğru faşist baskı ve terörün dizginlerinden boşanacağını söylemek yerinde olacaktır.

31 Mart sabahı İzmir, Ankara, Bursa ve Samsun'da eşzamanlı olarak başlatılan polis operasyonları sonucu 18 sınıf devrimcisinin kaldığı evler ve kurumlar basılarak gözaltı saldırısı yaşandı. Baskın anında evlerdeki ve kurumlardaki eşyalar tahrip edilerek talan edildi. Güya suç unsuru olan yayın ve kitaplara da el konuldu. Ancak kolluk güçlerinin bu zorbalığının hiçbir hükmünün olmadığı da açıktır. Nitekim İzmir'de gözaltına alınan sınıf devrimcileri ikinci gün çıkarıldıkları savcılık ve mahkeme tarafından ifadeleri alındıktan sonra serbest bırakıldılar. Ankara'da gözaltında tutulan yoldaşlarımız ise yayına hazırlandığımız esnada gözaltında tutulmaya devam ediliyordu.

Sermayenin kolluk güçlerinin 1 Nisan eyleminin gerçekleşmesinden hemen önce böyle bir saldırıyı gerçekleştirmesini çok tedaduf olarak değerlendiremeyiz. Zira sınıf devrimcileri günlerdir 1 Nisan Ankara TEKEL eylemine hazırlanıyorlardı. Bu çerçevede etkin, yaygın ve güçlü bir çalışma örgütleyerek işçi ve emekçileri TEKEL işçileriyle dayanışmaya çağırıyorlardı. Tam da böyle bir çalışmanın eylemli bir süreçle birleşeceği bir anda bu saldırı startı verildi. Ancak bu saldırı şimdiden boşa çıkarılmış bulunuyor. Sermaye devleti devrimci siyasal faaliyetten duyduğu derin kaygıdan hareketle tüm ilerici ve devrimci güçlere saldırmaya devam ediyor. İşçi ve emekçilerin haklı-meşru hak alma mücadelesine, sendikalaşma girişimlerine, kölelik dayatmalarına, işsizleştirmeye, güvencesizlik ve geleceksizliğe karşı yükselttiği kavga bayrağını elden düşürmeye çalışıyor.

TEKEL işçilerinin 1 Nisan Ankara eylemi günler öncesinde yöneltilen tehditler, yasaklamalar ve engellemelerle önü kesilmeye çalışıldı. Ancak bunu başaramadılar. 78 günlük direnişin ardından geldikleri kentlere dönen TEKEL işçileri mücadelelerini

bulundukları tüm yerlerde kararlılıkla sürdürdüler. 1 Nisan Ankara eylemine hazırlandılar. 78 günün ardından boşa çıkarılan TEKEL Direnişi'nin ateşini yeniden yakarak tüm işçi ve emekçilere mücadeleden başka bir yol olmadığını gösterdiler.

Sermaye sınıfı da durumu böyle değerlendirdiği içindir ki TEKEL Direnişi'nin yeniden boy vermesini önleme çalışıyor. 1 Nisan günü Ankara'nın göbeğinde estirdiği faşist devlet terörü bunun için devreye sokuluyor. İşçi ve emekçilerin toplantı, gösteri ve eylem hakkını zorbalıkla yasaklayarak tam bir terör estiriyor. Ancak bu zorbalık da sökmeyecektir. Nitekim işçi ve emekçiler bu zorbalık karşısında boyun eğmemeye kararlılar. İşçi ve emekçiler direnmekten ve mücadeleden başka bir yol olmadığını her geçen gün daha fazla bilince çıkarıyorlar. Sermaye sınıfının en büyük korkusu da budur. Sınıf devrimcileriyle birleşmiş devrimci bir sınıf hareketi sermaye sınıfının kabusu olacaktır.

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirmeleri-3

Parti değerlendirmeleri-4

Kitapçılarda...

1 Mayıs yolunda ayrışma ve birleşme eksenini

1 Mayıs'ın sınıf mücadelesinin ana gündemi olacağı günlere girmiş bulunuyoruz. Mücadele sahnesindeki siyasal akımlar ile sendikal güçler kendi bakış ve anlayışları doğrultusunda bir 1 Mayıs için hazırlıklarını yapacaklardır. Doğal olarak bu bir ayrışma, saflaşma ve mücadele süreci olacaktır.

Zira sınıf mücadelesinin özel bir anı olan 1 Mayıs, esas olarak emek ile sermaye arasındaki mücadelenin durumunu ve güç dengelerini, işçi sınıfı ve emekçiler cephesinden bilinç, örgütlenme ve mücadele düzeyini, tüm bu açılardan düzenden kopuş derecesini ortaya koyan çok yönlü bir aynadır. Dolayısıyla, sınıf mücadelesinin yoğunlaşıp keskinleştiği anlar olan 1 Mayıslar'a, aynı zamanda, bu mücadele alanında bulunan güçler arasındaki konum farklılıkları ve bu farklılıklara dayalı politik mücadeleler damgasını vurmaktadır.

İşte son yılların 1 Mayıslar'ında Taksim üzerinden yaşanan ayrışma ve saflaşmalar esas olarak bu temelde yaşanmıştır. Söz konusu olan sınıf mücadelesinin durumu ve ihtiyaçlarından kopuk bir alan tartışması değildir. Bir yandan 1 Mayıs'ın devrimci ruhunun savunulması ve işçi sınıfı ve emekçi hareketinin bilinç ve mücadele gücünü geliştirebilmesi iddiası varken, karşısında ise düzenin icazeti altında içi boşaltılmış seremonik 1 Mayıs savunusu bulunmaktaydı.

Seremonik 1 Mayıs savunucuları aldıkları tutumla işçi ve emekçilerin güncel ihtiyaçlarını gözettileri iddiasındaydılar. Taksim'e çıkma iradesinin ortaya konulduğu son dört yılın 1 Mayıslar'ında bu iddialarını hep farklı biçimlerde savundular. Ancak politik öz aynıydı. 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamayı basitçe bir alan tartışması ve kendinden menkul bir militanlık iddiası olarak yansıtmaya çalışarak, kendilerinin işçi ve emekçilerin birleşik ve kitlesel biçimde katıldığı bir 1 Mayıs istediklerini, bu nedenle de alanın bir önemi olmadığını ileri sürdüler. Bu iddialarını da hep dönemin yakıcı mücadele gündemleriyle ilişkilendirdiler. Bu, gün oldu GSS gibi bir saldırı, gün oldu krizin yıkıcı sonuçları oldu.

Bu yıl ise anlaşıldığı kadarıyla, TEKEL işçilerinin direnişi ve gündemde olan 26 Mayıs genel grevine sığınacaklar. Öyle ki, şu sıralar alttan alta, TEKEL Direnişi ve 26 Mayıs'tan dolayı Taksim'de 1 Mayıs ısrarının önemsizleştiği, bu ısrarı koruyanların işçi ve emekçi hareketinin çıkarlarına zarar vereceği, onu böleceği ve genel grev için hazırlıkları zayıflatacağı düşüncesini işliyorlar.

Önceki yıllarda olduğu gibi bu yılın 1 Mayıs'ı için de özünde aynı olan bu tür bir izaha karşı yanıtımız şu olacaktır: İlk olarak, elbette işçi ve emekçilerin birleşik ve kitlesel biçimde 1 Mayıs alanına çıkması, 1 Mayıs'ın kazanılması bakımından kritik önemdedir. Fakat 1 Mayıs sadece kitlesel katılıma indirgenemez. Önemli olan işçi ve emekçilerin kitlesel katılımını sağlamak fakat bunu politik nitelik ve militan ruhla birleştirebilmektir. Ayrıca, öyle durumlar vardır ki, engelleri aşmak üzere yol gösteren ve ön açan bir öncü irade ihtiyacı öne çıkar. Kuşkusuz bu, sınıf mücadelesinin o anki koşullarından, gelişme dinamiklerinden, mücadele arayışlarından ve sınıflar arası güç dengelerinden kopuk ele alınamaz. Bunun da değerlendirilmesi üzerinden sınıf hareketini ileriye çekme ve devrimcileştirme hedefiyle bağlantılı olarak gündeme getirilen böyle ileri çıkışlar ön açıcı bir rol

oynar.

Son yıllarda gösterilen Taksim ısrar ve iradesi bunu bir kez daha doğrulamıştır. Öyle ki, kitlesellik adına seremonik 1 Mayıs'ta ısrar edenler, kitlesellik bakımından da Taksim'deki kitleselliğin gerisine düşmüşlerdir. Öyle gösterme çabalarına rağmen Taksim iradesi, sınıf-dışı devrimci grupların devletle çatışması olarak değil, ilerici-devrimci bir sınıf kararlılığı olarak belleklerde yer etmiştir. Böyle olduğu ölçüde Taksim kararlılığı kazandırmıştır, 1 Mayıs'ın tatil günü olması gibi önemli bir hak elde edilmiştir.

Taksim basitçe bir alan tartışması değil, işçi sınıfı ve emekçi hareketinin önüne konulan engellerin aşılması sorunudur. Öyle ki, Taksim konusunda taraflaşan güçler sınıf mücadelesi içinde, özellikle bu mücadelenin keskinleştiği TEKEL Direnişi sürecinde taraflaşmışlardır. Bu taraflaşma da özünde 1 Mayıs sürecindeki aynıdır. Taksim iradesinin karşısında yer alan siyasal güçler TEKEL sürecinde de aynı biçimde sendika bürokratlarının kuyruğundan ayrılmamış, onların direnişi sınırlamak, gücünü düşürmek, sınıf ve emekçi hareketine yönelik etkilerini alabildiğine zayıflatmak hedefiyle yürüttükleri sistematik çabalarının eklentisi ve destekçisi olmuşlardır. Bunun karşısında direniş ateşini büyötmeye ve yaymaya çalışan ve sendika bürokratlarının gerici çabalarına karşı mücadele eden devrimci güçler ise bu reformist güçlerin hedefi haline gelmişlerdir. Öyle ki, bazıları işi devrimcileri "marjinal gruplar" olarak yaftalayıp işçilerin gözünde karalamak için bildiri dağıtmaya varmış, başka bazıları ise daha da ileri gidip fiziki saldırılara yeltenebilmişlerdir.

Sonuçta, kuyruğuna takılıp destek verdikleri sendika bürokratları eliyle TEKEL işçilerinin Ankara direnişi bitirildi. Bu kuyrukçular sendika bürokratlarının oyunlarına arka çıktılar, manevra yapmalarını kolaylaştırdılar. Danıştay kararını direnişin temel amacıymış gibi zafer havasında karşılayıp direnişin bitirilmesi kararını destekleyen, devrimci güçlerle birlikte çadırların kalkmasına karşı çıkan öncü işçilerin karşısına dikilenler de bunlardı.

Böylece direniş çadırları sökülerek Ankara direnişi bitirilse de, devrimci güçlerin ve ileri-öncü işçilerin çabası sonuçsuz kalmadı. Zira bu çaba ve kararlılık nedeniyle, sendika bürokratları direnişi bitirmek için bir dizi vaatle bulunmaya mecbur kaldılar. 1 Nisan ve 26 Mayıs eylem vaatlerinin gerisinde bu var. Eğer bu basınç olmasaydı, TEKEL Direnişi'nin ateşinin söndürülmesi mümkün olacaktı.

Devam eden bu taraflaşma süreç içerisinde keskinleşecektir. Çünkü, 1 Nisan'dan ilerleyerek 1 Mayıs'ı kazanmak ve 1 Mayıs'ın kazanımları üzerinden 26 Mayıs'a yürümek düşüncesi, reformistler, özellikle de liberal işçi politikacıları tarafından çarpıtılmaktadır. Eğer onların eline bırakılırsa, 1 Mayıs politik olarak geri, mücadele düzeyi bakımından ruhsuz bir güne, 26 Mayıs eylemi de tıpkı geçmişte olduğu gibi "pijamalı soytarılık" türünden mücadele istek ve kararlılığını kıran bir göstermelik eyleme dönüştürülecektir.

Sınıf devrimcileri ise, sendika bürokratlarının koydukları sınırları aşarak direniş ateşini güçlendirmeyi, elde edilen kazanımlara dayanarak 1 Mayıs'ı, emeğin sermayeye karşı güçlü ve kitlesel bir meydan okumasına dönüştürmeyi hedeflemektedirler. Eğer bu başarılabilsen, 26 Mayıs genel grevi için büyük bir moral ve siyasal özgüven kazanılmış, sınıf bölüklerini mücadele sahasına indirecek bir atmosfer yaratılmış olacaktır. İşte bu nedenle, İstanbul'da 1 Mayıs alanının Taksim olduğu gerçeğine yaslanarak, bunun dışındaki her seçeneği ve tartışmayı dışlamakla işe başlanmalıdır. Varılmış olan bu noktada, emeğin baharı için 1 Mayıs'ı ve 1 Mayıs'tan ilerleyerek 26 Mayıs genel grevini kazanmak hedefine kilitlenilmelidir.

Bunun için, son yıllarda devrimci 1 Mayıs hedefine bağlı olarak oluşturulan birleşme eksenini, bu kez 1 Mayıs'tan 26 Mayıs'a uzanan mücadele yolunda, genel grev-genel direniş örgütlenme hedefine bağlı olarak oluşturulmalıdır. Böyle bir ekseninde bir araya gelmek doğal olarak buna uygun bir mücadele programını gerektirir. Bu, somutta 1 Mayıs hazırlıklarının ve 1 Mayıs alanlarındaki konumlanmanın buna uygun bir bakışla ele alınması demektir.

Bu çerçevede oluşturulacak üstplatformlar, esas olarak işçi ve emekçileri genel grev-genel direniş düşüncesine kazanmayı, ileri olanlarından başlayarak genel grev-genel direniş komite ve platformlarında örgütlemeyi, bu amaçla yaygın, sistemli bir çalışmayı hedeflemek durumundadır. Bu tarz bir güç birliği, işçi ve emekçilerin tabandan örgütlenerek kitlesel ve militan bir yoldan alanlara çıkmasının zemini olacaktır. Böylelikle hem sınıf ve emekçi hareketinin ihtiyaçlarından kopuk alan tartışmalarının kısırlaştırıcı zemininden çıkılacak, hem de 1 Mayıs'ın kazanımları 2 Mayıs'a, yani demek oluyor ki 26 Mayıs'a taşınabilecektir.

TEKEL işçilerinin 1 Nisan eylemi...

Devlet terörüne karşı sınıf direnişi!

TEKEL direnişinin Türkiye işçi sınıfı üzerinde yarattığı sarsıcı etkinin farkında olan sermaye iktidarı, başladığı andan itibaren direnişi kırmak için her yola başvurdu. Ancak sendika ağaları ve dinci sermaye medyasının desteğini almasına rağmen, Amerikancı düzen cephesi direnişi kırmayı başaramadı.

Direniş mevzisini sonuna kadar savunan işçiler, ancak devletin hukuksal alanda kısmi bir geri adım atması ve sendika bürokratlarının gerici manevralarıyla direniş çadırlarını kaldırmayı kabul ettiler. 1 Nisan'da yeniden Ankara'da buluşmak üzere memleketlerine giden TEKEL işçileri, mücadeleyi gittikleri kentlere de taşıdılar.

Hem direniş sürecinde sergiledikleri kararlı tutum hem TEKEL işçilerinin bu süreçte kazandığı deneyim ve özgüven, sermaye tetikçisi AKP hükümetini fazlasıyla rahatsız etti. bundan dolayı 1 Nisan eylemini kırmaya özel önem atfeden sermaye iktidarı, Ankara Valiliği aracılığıyla tahditler savurarak işçilere geri adım arttırmaya çalıştı. Zira 1 Nisan eyleminin başarısızlığının, hem 1 Mayıs kutlamalarını hem 26 Mayıs iş bırakma eylemini zayıflatacağını hesap eden Amerikancı rejim, Ankara'da fiili sıkıyönetim uygulayarak çirkin emellerine ulaşmaya çalıştı.

Ankara'yı dört koldan kuşatan kolluk kuvvetlerinin gözü dönmüş saldırganlığı ters tepti. Ankara polisi gaz bombalarıyla, copla, tazyikli suyla acımasızca saldırdı, fakat ne TEKEL işçileri, ne ilerici devrimci güçler, ne TEKEL işçileriyle dayanışmak için yollara düşen işçi emekçiler bu zorbalık karşısında geri adım attı.

Gün boyu süren kararlılık, bir kez daha devlet terörünün ters tepmesini sağladı. Ankara sokaklarını dolduran binler işçi, emekçi ve genç kararlılıkla direnerek, sermaye devletini eylemi etkisizleştirme planını boşa düşürdü. 1 Nisan eylemi, bazı yönleriyle 1 Mayıs 2009'daki Taksim eylemine benzedi.

Katılım yönünden eylem, yeterince güçlü değildi. Zira beklendiği üzere sendika bürokratları eyleme dönük ciddi hazırlıklardan uzak durdular. Bazı sol güçler de eylemin sınıf hareketi ve bahar dönemi açısından taşıdığı önemin farkında bile değildi. Dolayısıyla 1 Nisan eylemi, işçi emekçilerin gündemine pek taşınmadı. Sınıf devrimcilerinin yürüttüğü çalışma dışı tutulursa, 1 Nisan eyleminin yerellerde kayda bir çalışma konu edilmedi.

Eyleme hazırlık sürecindeki zaaflara, TEKEL direnişinin işçi emekçiler üzerinde yarattığı olumlu etki hesaba katıldığında katılımın da beklenenin altında olmasına rağmen, Ankara sokaklarında sergilenen direniş kararlılığı, 1 Nisan eyleminin bahar sürecinde önemli yer tutmasını sağlayacak zemini oluşturdu.

Sermaye tetikçisi AKP hükümetinin işçiler karşısındaki saldırganlığı, hem ödünsüz bir sınıfsal tutuma hem derin bir sınıf kinine işaret ediyor. Güvencesiz çalışmayı, geleceksiz yaşamayı işçi sınıfı ve emekçilere "tek seçenek" olarak dayatan dinci gerici iktidar var. Büyük sermaye ve ABD'nin hizmetindeki bu iktidarın, işçi sınıfını direnmeye ve örgütlü karşı koyuşa özendiren, bunun mümkün olduğunu pratikte gösteren, dahası her türden kölelik dayatmalarına karşı tek yolun direniş olduğunu şiarlaştıran bir eylemlilik sürecinin devamı olan 1 Nisan eylemine saldırmaları hiç de şaşırtıcı değil.

"Demokratik açılım", "Demokratik anayasa" tartışmalarının ortalığı kapladığı günlerde devletin

işçiler üzerinde terör estirmesi ise, egemenlerin demokratikleşme anlayışlarında işçi ve emekçilere yer olmadığını somut bir şekilde gözler önüne sermiştir.

TEKEL işçilerinin devlet terörü karşısında sergiledikleri direniş de sınıfsal bir tutuma işaret ediyor. Yani 1 Nisan eyleminde de iki sınıf, iki zıt dünya, tıpkı 1 Mayıs'ta olduğu gibi karşı karşıya gelmiştir. Bu yönüyle 1 Nisan eylemini bir 1 Mayıs

provası olarak değerlendirmek mümkündür.

Emeğin baharına doğru yürüyüşün hızlandığı bu günlerde artık devrimci 1 Mayıs'a hazırlığın da hızlanması gerekiyor. TEKEL işçilerinin direnişini sınıfın farklı bölüklerine taşımak, aynı zamanda, her yeri birer "TEKEL"e dönüştürecek olan 1 Mayıs alanlarına işçileri taşımak temel önceliğimiz olmalıdır.

Binler İstanbul'da TEKEL için yürüdü

TEKEL işçilerine destek vermek ve polis terörünü protesto etmek için 1 Nisan akşamı İstanbul'da KESK ve Türk-İş tarafından kitlesel bir eylem gerçekleştirildi. Eyleme yaklaşık iki bin kişi katıldı.

Türk-İş 1. Bölge önünde bir araya gelen KESK'e bağlı sendikalar, ilerici ve devrimci kurumlar, saat 19.00'da kortejler oluşturarak Galatasaray Lisesi'ne yürüyüş gerçekleştirdiler.

Eylemde Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu'nun imzasının yer almasına rağmen, Türk-İş'e bağlı bir kaç sendikanın yöneticisinin dışında katılım sağlanmadı. Türk-İş'in bu ihaneti karşısında sendikalar göreve çağırıldı.

Eylemde, "TEKEL işçisinin mücadelesi, mücadelemizdir / KESK İstanbul Şubeler Platformu" pankartı taşınırken, siyasi partiler ve demokratik kitle örgütleri, ilerici ve devrimci kurumlar da kendi flamalarıyla eyleme katıldılar. TEKEL işçilerine Ankara'da yapılan saldırının kitlede uyandırdığı öfke ile sloganlar daha gür atılırken eylemde "genel grev-genel direniş" çağırısı yapıldı.

Yürüyüş esnasında, sendika yöneticileri kolluk güçlerinin yönlendirmesiyle kitleyi kaldırımdan yürütmeye çalıştı. Ancak, bu tutum ilerici ve devrimci kamu emekçileri tarafından boşa çıkarıldı. Türk-İş önünden yol tamamen trafiğe kapatılarak yürüyüş gerçekleştirildi. Eylem boyunca etrafta bulunanlar alkışlarla eyleme destek verdiler.

Galatasaray Lisesi önüne gelindiğinde basın açıklamasını KESK ve Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu adına Nebat Bükrek okudu.

AKP'nin TEKEL direnişinden korktuğunu söyleyen Bükrek, bu direniş sayesinde; özelleştirme, kurlsız ve güvencesiz çalıştırmanın eskisi kadar kolay olmayacağını vurguladı.

Bükrek'in yaptığı açıklama şu sözlerle sona erdi: "Bugünkü saldırıda amaç işçilerin ve emekçilerin moralini bozmak, mücadele ve direniş isteklerini kırmaktır. AKP iktidarı şunu bilmelidir ki, ne saldırdığı KESK üyeleri ne de demokratik haklarını engellediği TEKEL işçileri, mücadelelerinden vazgeçmeyecekler ve 4/C kölesi olmayı kabul etmeyecekler. Önce 1 Mayıs'ta tüm Türkiye'de, yüzbinlerle alanlara çıkararak; sonrasında 4 konfederasyonun aldığı karar gereği 26 Mayıs'ta hayatı durduracak bu saldırıların hesabını soracaktır."

Ardından Tek Gıda-İş İstanbul 10 No'lu Şube Başkanı Muzaffer Dilek bir konuşma gerçekleştirdi.

Dilek, Ankara yollarında polis copuna, devletin şiddetine maruz kalan TEKEL emekçilerine desteğe gelen herkese teşekkür etti.

Dilek'in konuşması sırasında emekçiler, "Sendikalar göreve genel greve!" sloganını sıklıkla atarken, "26 Mayıs'ta grevdeyiz!" sloganı ile de, sendika bürokratlarına izlenecek yolu gösterdiler.

Faşist baskı ve terör sökmedi, sökmeyecek!

Sermaye devleti faşist baskı ve terörüne bir yenisini daha ekledi

31 Mart sabahı erken saatlerde İzmir, Ankara, Samsun ve Bursa’da gerçekleştirilen eşzamanlı operasyonlarla onlarca sınıf devrimcisi gözaltına alındı.

Sermaye devleti devrimci sınıf çalışmamıza azgınca saldırmaya devam ediyor. Bugün sabah saatlerinde gerçekleştirilen operasyonlarla birçok çalışanımızın evine ve kurumlarımıza baskınlar düzenlendi. Baskınlar sırasında birçok Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) çalışanı gözaltına alındı.

Şimdiye kadar elimize ulaşan bilgilere göre Ankara, Samsun, İzmir ve Bursa’da gerçekleştirilen baskınlarda 20’ye yakın devrimci gözaltında tutuluyor.

Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi’nin kararı doğrultusunda gerçekleştirilen eşzamanlı operasyonlar Ankara’da saat 06.30 sularında eşzamanlı olarak Mamak İşçi Kültür Evi, Sincan İşçi Derneği ve BDSP’lilerin kaldıkları evlere düzenlendi. Baskınlar sonucunda Ankara BDSP çalışanları Deniz Gündoğdu, Tolga Çınar, Onur İnce, Hızlan Erpak, Özgür Karagöl, Erhan Erikli gözaltına alındı.

Bursa’da sabah 07.15’te evi basılan BDSP çalışanı Can Kızıltan, hakkında tutuklama kararı olduğu gerekçesiyle gözaltına alındı. Evin bulunduğu sokağı ablukaya alan sermayenin kolluk güçleri kapı ve balkon camlarını kırarak zorla içeri girdiler. Yaklaşık 15-20 sivil polis evin her tarafını talan ederek didik didik aradı. Sermayenin faşist kolluk güçleri yaklaşık iki saat süren aramadan sonra evde bulunan Eksen Yayıncılık’a ait kitap ve CD’lere el koydu. Kızıltan ise önce Bursa Emniyet Müdürlüğü’ne ardından da Ankara’ya götürüldü. BDSP çalışanlarının avukatlarıyla görüşmesine dönük sınırlama getirildi.

İzmir’de gerçekleştirilen baskınlar sırasında da 10 devrimci gözaltına alındı. Erol Özdemir, Songül Akbalık, Semra Akbalık, Halil İbrahim Tohumcu, Burcu Koçlu, Volkan Çat, Gökçe Köksal, Erdal Bektaş, Muharrem Kurşun ve Emine Burcu Eker’in eşzamanlı operasyonlarla gözaltına alınmasına gerekçe olarak “Alaattin Karadağ ile ilgili eylemlere katılmak”, “molotof kokteylli eylem yapmak”, “Alaattin Karadağ ile ilgili yazılamlar yapmak” gösterildi.

Samsun’da gözaltına alınan Emre Azapçı isimli BDSP’linin de Ankara’ya götürüldüğü belirtildi.

Avukatlar aracılığıyla edindiğimiz bilgilere göre de yeni gözaltılar için listeler oluşturulmuş durumda.

Ankara, İzmir ve Bursa ve Samsun’da gerçekleştirilen baskın ve gözaltı terörü sermaye devletinin devrimci faaliyet karşısındaki korkusunun ve tahammülsüzlüğünün de göstergesidir. Bir yandan “demokratik açılım”, “demokratik anayasa” tartışmalarına dayalı sahte demokratikleşme aldatmacasıyla işçi ve emekçiler oyalanırken öte yandan hak alma mücadelesine-direnışlere ve devrimci faaliyete karşı faşist baskı ve terör devreye sokularak mücadelenin önü kesilmek isteniyor.

Sermayenin hizmetindeki AKP hükümeti, sosyal yıkım saldırılarıyla işçi ve emekçilerin yaşamını çekilmez hale getiriyor. Bir yandan 4/C uygulamalarıyla TEKEİ işçilerine kölelik dayatılırken öte yandan da düşük ücretle çalıştırmanın önü açılıyor. Esnek çalıştırma, taşeronlaştırma, özelleştirme vb. uygulamalarla işçi ve emekçiler geleceksiz ve güvencesiz bir yaşama mahkum ediliyor.

Diğer yandan işçi ve emekçilerin hak arama

mücadelesinin yükselmesinden duyulan derin korku sermaye devletini yeni “çözüm” arayışlarına itiyor. Baskı ve zor mekanizmaları devreye sokularak sermaye düzeni geleceğini güvence altına almak istiyor.

Bunun için işçi ve emekçilerin hak alma mücadelesine ve direnişlerine saldırıyorlar. Bunun için sokak ortasında devrimci işçi kanı döküyorlar. Bunun için devrimcileri gözaltına alarak işkenceden geçiriyorlar. Bunun için Kürt halkının haklı ve meşru mücadelesini yok sayarak ezip tasfiye etmeye çalışıyorlar.

Ancak buradan bir kez daha haykırıyoruz. Hiçbir güç devrimci siyasal faaliyetimizi engelleyemez. Hiçbir önlem, faşist baskı ve terör onları kaçınılmaz akıbetinden kurtaramaz. Sınıf devrimcileri, kendilerine yönelen bu saldırılara karşı devrimci sınıf faaliyetini ve mücadelesini yükselterek yanıt vereceklerdir.

Gözaltı terörüne son, gözaltılar serbest bırakılsın!

Devrimci faaliyet engellenemez!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

31 Mart ‘10

BDSP’ye yönelik operasyonlar protesto edildi...

Sermaye devletinin 31 Mart sabahı BDSP’ye yönelik 4 ilde gerçekleştirdiği eş zamanlı operasyonlar ve tutuklama terörü aynı gün İstanbul, Bursa ve Ankara’da, 1 Nisan günü ise İzmir’de gerçekleştirilen basın açıklamaları ile protesto edildi.

İstanbul

Taksim Tramvay Durağı’nda yapılan eyleme çeşitli devrimci kurumlar da destek vererek devrimci dayanışmayı yükselttiler. Çevrede bulunanlar alkışlarla ve yer yer sloganlar atarak eyleme destek verdiler. Coşkulu geçen açıklamaya kolluk güçleri de yoğun “ilgi” gösterdi.

Eylemde, “Faşist baskı ve terör sökmedi, sökmeyecek Gözaltılar serbest bırakılsın / BDSP” pankartı ve BDSP flamları taşındı.

Basın açıklamasında, yükselen hak arama mücadelesinden korkan sermaye devletinin baskı ve zor mekanizmalarını devreye sokarak sermaye düzeninin geleceğini güvence altına almak istediği ifade edildi.

Eyleme DHF, Partizan, Halk Cephesi, PDD, EHP, Devrimci Proletarya destek verdi.

Bursa

Bursa BDSP de gerçekleştirdiği eylemle “Baskılar bizi yıldırılmaz” dedi.

Kent Meydanı’nda “Faşist baskı ve terör sökmedi, sökmeyecek! / BDSP” pankartının açıldığı eylemde konuya ilişkin bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada, operasyonların tüm işçi ve emekçilere yapılmış bir saldırı olduğu vurgulandı.

Eyleme Bursa’daki ilerici ve devrimci kurumlar da destek verdi.

Ankara

Ankara’da gerçekleştirilen basın açıklamasına çok sayıda ilerici ve devrimci kurum destek verdi. TÜBİTAK direnişçisi Aynur Çamalan’ın da yer aldığı eylemde mücadelenin baskı yoluyla engellenemeyeceği ifade edildi.

Yüksel Caddesi’nde bulunan İnsan Hakları Anıtı önünde yapılan eylemde “Faşist baskı ve terör sökmedi, sökmeyecek! - Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz! / BDSP” pankartı açıldı.

İzmir

İzmir’de ev baskınları sonucu gözaltına alınan sınıf devrimcileri 1 Nisan sabahı saat 10.30 sıralarında Bayraklı’daki İzmir Adliyesi’ne getirildiler.

Adliyeye sloganlarla giren devrimciler adliye önünde bekleyen kitle tarafından sloganlarla karşılandı. Ardından BDSP, DHF, ESP, Halk Cephesi, Alınteri, Mücadele Birliği Platformu ve Kaldıraç’ın örgütlediği ortak eylem ve basın açıklaması gerçekleştirildi. “Gözaltına alınanlar serbest bırakılsın! Baskılar bizi yıldırılmaz!” pankartının açıldığı eylemde, operasyonlar ve gözaltılar protesto edildi. Gözaltına alınan devrimcilerin serbest bırakılması istendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul - Bursa - Ankara - İzmir

İzmir’de BDSP’liler serbest bırakıldı

BDSP’ye yönelik eşzamanlı polis operasyonları sonucu İzmir ’de gözaltına alınan 10 BDSP’linin tamamı 1 Nisan günü serbest bırakıldı.

İzmir’de 6 ayrı eve yapılan baskınlar sonucu gözaltına alınan BDSP’liler, 1 Nisan günü Bayraklı’daki İzmir Adliyesi’ne getirildiler.

Öğle saatlerinde savcılığa çıkarılan sınıf devrimcilerinden sekizi burada alınan ifadelerinin ardından, Emine Burcu Eker ve Erol Özdemir isimli sınıf devrimcileri ise tutuklama talebiyle sevk edildikleri mahkemeden serbest bırakıldılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Demokratikleşme” makyajıyla boyanan Anayasa değişikliği...

Demokratik haklar ancak meşru/militan mücadele ile kazanılabilir!

Egemenler arası iktidar ve rant çatışmasının şiddetlendiği günlerin ertesinde yeni bir manevra başlatan AKP hükümeti, anayasa değişikliği tartışmasını başlattı. Amerikancı rejimin temel kurumlarından biri olan yargı cephesinde devam eden kapışma, dinci gericiğin bu alanda da yeni mevziler ele geçirmeye kararlı olduğunu göstermesiyle farklı bir boyut kazandı.

ABD ve MÜSİAD’da örgütlenen büyük sermayeye sırtını dayayan AKP’ye, burjuva medyanın da önemli bir kısmı borazanlık yapıyor. Buna rağmen egemenler arası çatışmadaki her taarruzunu “demokratikleşme adımı” diye yutturmaya çalışan, bu konuda tiksinti verici demagojilere başvuran dinci gericiğin odağı AKP hükümeti, anayasa değişikliği girişimini aynı ambalaj içinde pazarlamaya çalışıyor.

Anayasa değişikliğine “demokratik” bir görünüm kazandırabilmek için, geçici 15. maddenin kaldırılacağını açıklayan AKP, güya 12 Eylül cuntasının şeflerine yargı yolunu açmaya çalışıyor. Oysa söz konusu değişiklik geçmişe dönük işletilemeyeceği için, artık yarısı hayatta olmayan cunta şeflerinin yargılanması mümkün olmayacak. Yani 15. maddenin kaldırılmasının göstermelikten öte bir anlamı olmayacak. Zaten AKP de cuntayla hesaplaşma gibi niyet veya irade olsaydı, anayasada, tüm işkenceci katillerin yargılanmasını sağlayacak bir değişikliğe giderdi.

İşkenceci katilleri istihdam etmekle kalmayan, onların şeflerini terfi ettiren, dahası yeni yasal düzenlemelerle onlara “cinayet işleme özgürlüğü” bahşeden AKP gibi gerici bir düzen partisinin, 12 Eylül’ün işkenceci katillerinin yargılanması için çaba sarf etmesi mümkün mü? AKP böyle bir icraatta bulunmayacağına göre, 15. maddenin kaldırılmasının, anayasa değişikliğine demokratiklik makyajı sürmekten başka bir anlam taşıyor.

Bir diğer makyajlama girişi ise, kamu emekçileri ile emeklilere toplu iş sözleşmesi yapma hakkını tanıyacak bir maddenin değişikliğe eklenecek olmasıdır. Grev hakkından yoksun bırakılan emekçiler için toplu görüşme ile toplu sözleşme arasında öze dair bir fark bulunmadığına göre, söz konusu maddenin gündeme getirilmesinin amacı da görüntüyü kurtarmaktan ibarettir.

Değişiklik paketine söz konusu maddelerin eklenmesi, anayasa tartışmalarına kamuoyu nezdinde farklı bir görünüm kazandırmaktır. AKP, bu manevra ile bazı kesimlerin desteğini alabileceğini varsayıyor ki, bu hesap temelden yoksun sayılmaz. Zira toplumda cunta şeflerinin yargılanmasını talep eden azımsanmayacak bir kesim var.

Anayasa değişikliğine “demokratiklik” görüntüsü verme çabasının bir diğer nedeni, muhalefetteki burjuva partilerinin geliştireceği karşı argümanları zayıflatmaktır. İktidar çatışmasında karşı tarafta yer alan CHP-MHP ikilisinin itiraz yükselteceği göz önüne alındığında, AKP’nin pakete gelen itirazları zayıflatmak için, “demokratikleşme” söylemiyle manevra yaptığı anlaşılıyor.

AKP gibi CHP-MHP ikilisinin de demokratikleşme gibi bir dertlerinin olmadığı aşikar. İtirazları, AKP’nin devlet kurumlarında daha da etkili olmasını sağlayacak maddeleri paketten kaldırmaktır. Zira

yargı gibi rejimin önemli bir kurumunda AKP’nin etkili olması, her iki gerici partiyi rahatsız ediyor. Ancak görünün o ki, CHP-MHP ikilisi, AKP’nin bu manevrasını boşa düşürmekten acizler.

Dinci gericiğin odağı AKP’ye gelince... Hükümet, temsilcisi olduğu burjuvazinin palazlandıkça artan gücünü pekiştirmeye, iktidar çatışmasında elde ettiği mevzileri yasal güvence altına almaya çalışıyor. Washington’daki efendilerden aldığı desteğin devam etmesi, hükümet cenahına pervasız manevralar yapma olanağı sağlamakta, anayasa değişikliğinin gündeme getirilmesinin de arka planında bu desteğin önemli bir payı var.

Hükümet, karşıtlarının etkisini sınırlamak için, değişikliğin “toplumsal mutabakat” sağlanarak yapılacağını ilan ederek, farklı taraflarla görüşmeler de yapıyor. Düzen partileri, sendikalar, patron örgütleri, gazeteciler, “sanatçı”lar, akademisyenler, hukukçular vb, kesimlerle görüşen Tayyip Erdoğan’la müritleri, herkesin görüşüne önem verdikleri izlenimi yaratmaya çalışıyorlar.

Anayasa değişikliğinin temel nedenlerinden biri de, Türkiye’deki kapitalist sistemin yeni dönemde yasal düzenlemelere ihtiyaç duymasındır. Elbette bu konuda düzen güçleri ile emperyalistler tam bir mutabakat içindedirler. Zira söz konusu olan çalışma hayatının esnekleştirilmesi ve serbest piyasa ekonomisinin hiçbir engelle karşılaşmadan hayatın her alanına egemen kılınabilmesi için yasal zemin hazırlamaktır.

Böyle bir düzenlemenin demokrasiyle bir ilgisinin olmayacağı gibi, işçi sınıfı ve emekçilere kölece çalışma koşulları ve dizginsiz bir sömürü dayatmaktan başka bir şey sunmayacaktır. Grev yapma hakkının fiilen engellendiği, örgütlenmenin, hak arama mücadelesinin ise devlet terörü/patron zorbalığı ittifakıyla ezilmeye çalışıldığı bir ortamda demokratikleşmeden söz etmek, işçi sınıfıyla emekçilerle alay etmektir. Emekçilere kölece çalışma koşulları ve dizginsiz sömürüyü dayatan kapitalist sistemin temel siyasal güçlerinden biri olan AKP, emekçilerle ezilen halklar lehine olan her düzenlemenin önünde duran temel engellerden biridir.

Demokratik hak ve özgürlükler alanını

genişletmek, örgütlenme, grev yapma ve meşru zeminde hak arayabilmenin koşulları, ancak fiili mücadele ile yaratılabilir. İşçi sınıfıyla emekçilerin meşru/militan mücadelesi ile fiilen kullanılabilen haklar, yasal kazanımlara dönüştürülebilir. Aksi durumda kağıt üzerinde olsa bile, hakları kullanmak mümkün olmaz. Tıpkı sendikalı olmanın yasal bir hak olmasına rağmen, bu hakkı kullanan her işçinin patronlar işten atılması, hakkını aramaya kalkıştığında ise kolluk kuvvetlerinin saldırısına uğraması gibi.

İşçi ve emekçilerin yararlanabileceği demokratik haklar fiili mücadele ile kazanılır, fiili mücadele ile korunabilir. Buna karşın sömürü ve kölelik düzeni kapitalizm yıkılmadığı sürece hiçbir demokratik hak güvence altında olmayacaktır. Demokratik hakları kalıcı kazanımlara dönüştürmek, ancak sömürü ve köleliği tamamen ortadan kaldırma, yani devrim ve sosyalizm mücadelesiyle mümkün olabilir.

Erdoğan karalama kampanyasına devam ediyor

AKP, baskı ve zor yoluyla yapmadığını burjuva medyayı da kullanıp TEKEK direnişini, hak arama mücadelesini karalayarak yapmaya çalışıyor. Erdoğan, yalan ve demagojilerle direniş sürecinde yürütülen karalama kampanyasına 1 Nisan günü de devam etti. TEKEK işçilerini “Ülkenin güzel günlerine gölge düşürmekle” suçladı.

Erdoğan, Kızılay Genel Kurulu’nda yaptığı konuşmada 1 Nisan buluşmasına ilişkin “Niye geldiklerini anladınız mı? Gelenler kimlerdir, buna baktınız mı? Şu anda tüm bunlar ülkedeki güzel sürece gölge düşürmektir. Son çeyrekteki büyüme yüzde 6’dır; artık bunlara bakalım. Türkiye ne kadar güçlenirse memur da, işçi de milli gelirden ona göre payını alacaktır. Sürekli belli bir grubun yasal olmayan eylemlerin içerisine girmesine biz yasalar içinde asla müsaade etmeyiz” dedi.

Erdoğan’ın işçi ve emekçilere dayatılan kölelik koşullarını, sefalet ücretini, iş kazalarını, açlık ve yoksulluğu “güzel günler” olarak tanımlaması çok normal. Kendi sınıf kimliği üzerinden konuşan Erdoğan, işçi ve emekçiler için yıkım anlamına gelen koşulların burjuvazi için “güzel günler”e tekabül ettiğini biliyor ve TEKEK direnişinin yaktığı kıvılcımın burjuvazinin hükümrانlığını salladığı için daha da saldırıyor.

Fakat TEKEK işçisinin 78 günlük Ankara direnişi ve bugün ilerici ve devrimci kurumlarla beraber kolluk güçlerinin barikatlarını bir bir aşarak Sakarya Meydanı’na girmesi AKP’nin “güzel günlerinin” sallantıda olduğunu bir kez daha gösteriyor.

Kürt hareketi ve anayasal hayaller

Son günlerde “Anayasa tartışmaları” siyasal gündemin ön sıralarına yerleşmiş bulunuyor. Bu tartışmaların önemli bir tarafını da Kürt hareketi cephesi oluşturuyor. Bu konuda birçok PKK ve BDP yöneticisi çeşitli açıklamalar yapmış bulunuyor. Bu açıklamaların ortak noktası, AKP hükümetinin öne sürdüğü anayasa taslağının bir “Kürt reformu” için yetersiz bulunması ve bu haliyle desteklenmesinin söz konusu olmayacağıdır. Fakat mevcut anayasa taslağına yönelik itirazın damgasını vurduğu bu açıklamalar, sorunu anayasal çerçeveyi aşan bir perspektifle ele alındığı anlamına gelmiyor. PKK yöneticisi M. Karayılan’ın “*Sorunun çözümü köklü bir anayasa reformu ile mümkündür*” ifadesi sadece kişisel görüşünü değil, aslında tüm Kürt hareketinin bakışını da yansıtıyor.

Kürt hareketi, İmralı süreci ile birlikte devrimi ve devrimci çözümü kategorik olarak reddetmesiyle ve dolayısıyla düzen içi çözümü esas almasıyla birlikte doğal olarak anayasalara olduğundan ve olabileceğinden çok daha büyük bir önem atfediyor. Oysa anayasaların ne kadar önemli ve dolayısıyla belirleyici olabileceği, nasıl, hangi koşullarda ve kimler tarafından yapıldıklarıyla belirlenir. Bunları hiç dikkate almadan, düzen güçlerinin sıradan değişikliklerine büyük önemler atfetmek, bunlardan başta Kürt sorunu olmak üzere sorunların çözülebileceği gibi ham hayallere kapılmak, anayasaların tarih içindeki rolünün, işlevinin nasıl şekillendiğinden habersiz olmaktır.

Anayasalar, tek başlarına bir ülkenin Kürt sorunu gibi kapsamlı ve köklü olanları da dahil sorunlarını çözemez, yapısını, sistemin niteliğini değiştiremezler. Çünkü, anayasalar, esas olarak verili güç ilişkilerinin bir yansımasıdır. Başka bir ifadeyle; sınıfsal güç dengeleri anayasa ile belirlenmez, tersine anayasalar sınıfsal güç dengelerinin ifadesidirler. Yasalar, anayasalar, hiçbir yerde, yeni bir sistem getiremezler. Dolayısıyla, eğer sisteme sömürücü sınıflar egemense, o ülkede yapılacak bir anayasa da sömürücü sınıfların niteliğine ve taleplerine uygun bir anayasa olacaktır. Sermaye egemenliğinin sürdüğü koşullarda işçi sınıfı, emekçi kitleler ve Kürt halkı yararına bir anayasa beklemek, ölü gözünden yaş beklemektir.

Açıktır ki, sistem anayasaya göre değil, anayasalar ortaya çıkmış bulunan sisteme göre şekillenir. Dolayısıyla, hukukun, yasa ve anayasaların kendi başına bağımsız bir tarihleri yoktur. Hiçbir anayasa, sınıflardan bağımsız olmamış, yani bir sınıfın damgasını taşımayan bir anayasa yapılmamıştır. Yasalar, anayasalar, toplumlar tarihinin omurgasını oluşturan sınıflar mücadelesinin gelişim seyri içinde şekillenir ve o seyir içinde belli roller yüklenirler.

Anayasanın yerini, toplumsal şekillenme açısından şöyle belirleyebiliriz. Altyapı tarafından belirlenen hukuk, bir üstyapı kurumudur. Altyapıda kapitalizmin hüküm sürdüğü bir sistemin hukuku da, kapitalizmin damgasını taşır. Hukukun bir parçası olarak yasa ve anayasalar da üst yapı kurumudur ve egemen üretim ve mülkiyet ilişkilerini ifade ederler.

Hukuk, egemen sınıfın yasalaştırılmış iradesidir. Hukuk, egemen sınıf tarafından konulmuş bir kurallar bütünüdür ve belli bir toplumun siyasal düzenini korumak amacını taşır. Bu çerçevede, anayasaların da belli bir toplumun siyasal düzenini korumak amacını taşıyacağı açıktır. AKP’nin anayasası da kendi kesimsel çıkarıyla birlikte düzeni korumak amacını mutlak anlamda içerecektir. Başka türlü düşünmek,

başka türlü beklentiler içinde olmak, bilimsel değildir, tarihi gerçeklere uymaz.

Anayasalar esas olarak modern sınıf mücadeleleri tarihinin bir ürünüdürler. Burjuvazinin prekapitalist sınıflara karşı verdiği mücadeleler sonucu ortaya çıkmışlardır. Burjuvazi bu sınıflara karşı verdiği mücadelede ihtiyaç duyduğu halk yığınlarının desteğini alabilmek için kendi öz sınıfsal çıkarlarını ideolojik bir örtüyle evrensel çıkarlar olarak sunmuştur. Sınıflar arası mücadeleler için geçerli olan bu ilke, sınıflar içi kesimsel çıkar mücadeleleri için de geçerlidir. Yeni anayasa bağlamında yapılan tartışmalarda da bu açıkça görülüyor. Bu tartışmada ne AKP sermayenin sözcüsü olarak “ben daha fazla iktidar istiyorum” diyor, ne de ordu merkezli burjuva kamp “ben ayrıcalıklarımın sürmesini istiyorum” diyor. Bunun yerine AKP “egemenlik milletindir”, diğerleri ise “iktidarların denetlenmesi gerekir” diyor. Gerçekte ne egemenlik milletindir ne de asıl denetleyici olması gereken halkın bir denetimi söz konusudur.

Tümüyle sınıflar ve sınıf mücadeleleri gerçeğine bağlı olarak şekillendikleri halde anayasalar baştan aşağı ideolojik metinler olarak sınıf gerçekliğini, sınıf çelişkilerini gizlemeye çalışırlar. Sermaye sınıfı, anayasaları birer “toplum sözleşmesi” olarak sunar. Buna göre, toplumu oluşturan bireyler karmaşık toplumsal yaşantının düzenlenmesi için bir araya gelip anlaşarak bir “toplum sözleşmesi” oluştururlar ve bu çerçevede bazı haklarından feragat ederek bunları devlet denilen organizmaya devrederler. Ama bu tam bir safsatadır. Gerçekte devletler böylesi bir toplumsal karnavalla oluşturulmuş cici bir sözleşmeyle değil, kuvvetle, zorla, güç mücadelesiyle kurulurlar ve yıkılırlar. Devlet yönetimine esas olan kurallar, yani anayasalar da egemenliğe sahip olanların iradesini dayatmasıyla oluşturulur. Üretim araçlarının özel mülkiyetine sahip olan burjuva sınıf egemendir ve onun istediği olur.

Gerçekte son derece somut mücadelelerin damgasını taşıyan burjuva anayasal esaslar soyut evrensel kurallar gibi sunulduğu için adeta değişmezlik halesine bürünmüşlerdir. Ama gerçekte anayasalar tam da gelişen sınıf mücadeleleri temelinde çok değişiklikler geçirmişlerdir. Burjuva anayasaları kutsal metinler değil, aksine somut sınıf mücadeleleriyle belirlenen metinlerdir. Gerçekte en yüce yasa, sınıf mücadelesi yasasıdır.

Bir hatırlatma yaparsak, anayasalar ve anayasa değişikliklerini yapan siyasal iktidarların “kurucu iktidar” ve “türev iktidar” olmak üzere ikiye ayrıldığı

herkesin malumudur. Kurucu iktidar; bir toplumsal alt üst oluş sürecinin ardından iktidarı ele geçirenlerdir. Kurucu iktidar, yeni bir devlet kurar ve onun kimlik belgesi niteliğinde bir anayasa yapar.

Türev iktidar ise, kurulmuş devletin, yapılmış anayasasında, yeni bir hukuk düzeni getirmeyerek, kurucuların anayasada saptadıkları koşullara, verili sınıfsal güç dengelerine uyarak, bazı değişiklikler yapar. Bu işi, kurulmuş siyasal aygıt dışına çıkmadan yapar...

Anlaşılabileceği üzere, AKP hükümetinin bu durumda konumu sermaye egemenliğinin bir türevi olmasıdır. O mevcut koşullarda, emperyalizmin ve işbirlikçi tekelsiz burjuvazinin belirlediği sınırların dışına çıkmadan yapacaktır ne yapacaksa. Gündemdeki anayasa değişikliğinin tarihsel, siyasal sınırları işte budur.

Bu sınırlar söz konusuysa, bir anayasa değişikliğinin işçi sınıfı, emekçi kitleler ve Kürt halkının devasa sorunlarını çözmesi mümkün mü? Bugün de kitlelerin gözünü boyayacak birkaç madde koyabilirler bu değişiklikler paketine. Nitekim böyle birkaç madde de var mevcut anayasa taslağında. Fakat bunlar sorunun özünü değiştirmez.

Anayasaların sınırlarını belirleyen, soyut ideal ilkeler değil, somut sınıf mücadeleleri olmuştur. Emekçi kitleler bastırdığı ölçüde demokrasi ve özgürlüklerin sınırları genişlemiş, aksi hallerde daralmıştır. Bütün mesele bu mücadele ve bu temelde oluşan sınıfsal güç dengeleridir. İşçi sınıfı, emekçi kitleler ve Kürt halkı sadece kendi gücüne güvenmeli, doğabilecek fırsatları da göz ardı etmeden esas olarak kendi mücadele ve örgütlülüğünü yükseltmeye bakmalıdır. Anayasada en ala özgürlükler yazılı olsa bile, esas olan, gerçek güç ilişkileridir. Zira uygulamada bunlar hayata geçirilmeyebilir. Bunun tek güvencesi işçi sınıfı, emekçi kitleler ve Kürt halkının örgütlü gücüdür.

Tarihsel deneyimler de gösteriyor ki, yaklaşık iki yüzyıldır zaman zaman siyasal arenada rastlanan “Anayasacı çözümler”, “Anayasacı hareketler”, bu yüzden siyasette hiçbir zaman dişe dokunur ciddi bir sonuç elde edememişlerdir. Buradan da çıkaracağımız sonuç açık olmalıdır: Anayasalar var olan güçler dengesinin ifadesi olduklarına göre, anayasal hayallere dalmak değil, işçi sınıfı, emekçi kitleler ve Kürt halkının taleplerini karşılayacak bir anayasa isteyenlerin yapması gereken bu sınıfsal güçler dengesini değiştirmektir. Aynı anlama gelmek üzere, bunun kurulu düzeni aşmayı ve mevcut sömürgeci sermaye egemenliğini alaşağı etmeyi temel alan devrimci bir seçeneği geliştirmek olduğu açıktır.

Anayasa tartışmaları ve emeğin sömürüsünün meşrulaştırılması

12 Eylül Anayasası'nda bir kısım tadilat çalışmaları AKP tarafından bir süredir yeniden gündemleştirildi. AKP'nin kendi elini güçlendirmek için yapmayı amaçladığı tadilat, yandaş-uşak medya aracılığıyla kamuoyuna, "12 Eylül Anayasa'sı değişiyor" diye reklam edildi. Burjuva "fikir" dünyasının okur-yazar takımının da, her konuda olduğu gibi, Anayasa tartışması etrafındaki bölünmesi de, bağlı oldukları güce göre şekillendi. AKP yanlıları tadilatın "demokratik" değişiklikleri içerdiğini propaganda ederken, karşıtları ise itirazlarını yükseltiyorlar. Ancak her iki kesim de ortak bir eksen de buluşarak, demokratik anayasaların, hayatı yaratanların verdikleri devrimci mücadelenin başarısına göre şekilleneceği gerçeğinin üzerinden örtülmesine özen gösteriyorlar. Egemen sınıfın bu görevlileri, anayasa yapmayı kendi tekellerinde bir uğraş alanı olarak görüyorlar.

Burjuva anayasalar, mevcut toplumsal düzenin temelleri üzerinde, mevcut ekonomik-toplumsal yapıyı koruma, toplumun ekonomik ve sosyal bölünmesini koruyup derinleştirme, özel mülkiyeti anayasal bir güvenceye kavuşturma çabasından başka şey değildir. Kitleleşen açlık, sağlıksız ve güvensiz bir yaşamın, sermayenin yararına hukuksal onaylanmasından başka bir anlamı yoktur. Burjuva anayasaların giriş amentüsü olan "herkes yasalar karşısında eşittir" savı koca bir yalandır. Bunun büyük bir yalan olduğunu bir emekçi, günlük yaşamında onlarca kez yaşayarak öğrenmektedir. Bütün bunlara karşın burjuvazi, egemenliği altında tuttuğu, sömürdüğü işçi sınıfı ve emekçilere de bu durumun "yasal" dolayısıyla da "meşru" olduğu yanılgısını yaratarak, onlara boyun eğmenin/köleliğin inceltilmiş modern halini sağlamak için anayasaya ihtiyaç duymaktadır. Onların anayasaları, halk deyimiyle, yağma ve soygun düzenini "kitabına uydurmak"tan başka birşey değildir.

Bugün dünyadaki zenginliklerin yarısını dünya nüfusunun yüzde ikisi elinde tutmakta ve ona hükmetmektedir. Buna karşılık bir milyarın üzerinde insan ise açlık çekmektedir. Bütün bu barbarlık ve vahşet hiç de yasadışı olarak gerçekleşmiyor. Dünyadaki zenginliklerin yarısının nüfusun sadece yüzde ikilik bir asalak kesimin elinde toplanması ve açlık, anayasa ve uluslararası burjuva hukukuna uygun olarak gerçekleşiyor. Asalak burjuvazinin yaptığı da "yasal" hırsızlıktan başka bir şey değildir.

"12 Eylül Anayasası değişiyor" diye topluma pazarlanmaya çalışılan, AKP'nin anayasadaki tadilat çalışmasının özü ve aslı budur. 12 Eylül generallerinin hazırlattığı 1982 Anayasası, şimdiye kadar 16 defa değişikliğe uğradı. Burjuva partileri, istisnasız hemen bütün hükümetleri döneminde, şimdiye kadar 12 Eylül Anayasası'nın 83 maddesini değiştirdiler. Bütün bu olup bitene rağmen, uşak takımı "12 Eylül Anayasası'nda en kapsamlı değişiklik" (*Taraf*, 23 Mart 2010) diyerek, herkesi kendi yalanlarına ortak etmeye çalışıyor. Diğer burjuva partilerin hükümetleri nasıl ki kendileri için uygun olan değişiklikleri yaptıysa, AKP de kendisine engel olarak gördüğü maddeleri değiştirmek istiyor. Yayılan bunca yalan ve demagojinin altında yatan yalın gerçek budur.

**Burjuva anayasaların ortak özelliği:
Emeğe düşmanlık ve şoven-milliyetçiliktir!**

Burjuva anayasaların ortak özelliği, işçi sınıfı ve emekçi halklara düşmanlığı ve şoven milliyetçiliği kendisine temel almasıdır. Bu durum, Türkiye gibi nispeten gelişmiş kapitalist ülkeler için olduğu kadar, dünyanın en gelişkin kapitalist-emperyalist devletlerinin anayasaları için de değişmez bir gerçektir. Burjuvazinin okur-yazar diplomalı hizmetlileri gözlerimizin içine bakarak, uşaklıkta kusur etmeden yapılacak değişikliklerle, "AB standartlarına ulaşacağımızı" müjdeliyorlar. Sahibine göre kişneyen bu zavallıların, kişnerken nefeslerinden yayılan pis kokulara, sabrımızı zorlayarak biraz yakından bakalım.

Almanya kapitalist-emperyalist dünyanın üçüncü büyük ekonomisine sahiptir. Bu uşaklar "AB standartları" dedikleri zaman, AB'nin bu patronunu da işaret ediyorlar. Alman anayasasında tekellerin sömürü ve vurgunlarına bir sınırlama yoktur. Kitabına uydurmak kaydıyla vergi kaçakçılığı, rüşvet, şantaj vb. durumlar için de bir sınırlama yoktur. Anayasadaki yasak ve sınırlamalar işçi sınıfı ve çalışanlar, onların politik örgütlülüğü olan komünist partisi içindir. Patronların grevlere karşı dayanışmaya girmelerinin önünde yasal bir engel yoktur. Ancak, işçilerin dayanışma grevi ve genel grev yapma hakkı yoktur, anayasaya göre suçtur. Komünistlerin memur olarak çalışması yasaktır. Çalışan bir memurun komünist partiye üye olduğu açığa çıkarsa, işten atılmasına yasal bir engel yoktur. Bu memur işten atıldığı gibi, kazanılmış emeklilik hakkı da yakılmaktadır. Almanya'da MLPD'ye üye olduğu gerekçesiyle onlarca öğretmen bu türden uygulamaların hedefi oldu. Komünistler sendikalara üye olamazlar. Yine MLPD'ye üye oldukları için sayısız işçi ve sendikacı, bu anayasal yasaklardan dolayı sendikalardan atıldılar. Almanya'nın iç "hukuku"nda bu duruma engel olacak yasal bir zemin yoktur. MLPD'nin "yasal" bir parti olması, Alman ve AB emperyalistlerinin "demokratik" görünümle ayıplarını kapatmaya çalışmalarını ifade etmektedir. Bu anayasal gerçekler, Baskın Oran'dan Ufuk Uras'a, emperyalizmin "cesur" sözcüsü *Taraf* gazetesi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

tayfasından bilumum AB dalkavuklarına, Kürt libarellerine kadar uzanan uşak ruhlu okur-yazar takımının "demokrasi" adına neyi övdüklerini açıklamaya yeterlidir. Bu tabloya 80 milyonluk Alman nüfusunun %10'unu meydana getiren göçmen işçilerin ve onların ailelerinin, örgütlenme, seçme ve seçilme hakkının olmadığını da eklersek, bu dalkavukların durumu daha iyi anlaşılır.

Bu aynı çevreler, "AB normlarına ulaşacak bir anayasa değişikliği" diyerek, topluma bunları pazarlamaya çalışıyorlar. Kendi ülkelerindeki göçmen sorununu çözemeyen, İrlanda, Baskı ulusal sorunlarına karşı üç maymunları oynayan, dünyanın her köşesinde işgalci askeri birlik bulunduran ve gerici savaşlarda yer alan, AB içerisinde mal ve servet dolaşımını özgür kılan, ancak işçilerin veya muhalif kesimlerin AB düzeyinde ortak gösteri ve grev yapma haklarını zorla engelleyen bu polis devletlerinin anayasalarının neresi demokratik?

İşçi sınıfı ve emekçi halklarımızın demokratik bir anayasaya ihtiyacı olduğu tartışma götürmez bir gerçektir. Ancak demokratik bir anayasa burjuva parlamentolarından elde edilebilecek bir şey değildir. Bu ihtiyacı karşılayacak tek seçenek, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin devrimci mücadelesinin başarısı olacaktır. Günümüzde bir anayasanın demokratik sıfatını hak edebilmesi için, bu anayasa öncelikle özel mülkiyetin tasfiyesi ve zorla el konan zenginliklerin gerçek sahiplerine, işçi sınıfı ve emekçi halklara iadesini sağlamalıdır. Böyle bir anayasa, yasal hırsızlıktan başka birşey olmayan sömürünün tasfiyesini sağlayan sosyalist devrimin zaferinin ürünü olarak elde edilecektir.

Hakların kazanılıp pratikte kullanılması da yine bu devrimci mücadelelerin ürünleri olarak mümkün olabilecektir. Bugün Kürt halkının anayasal ve yasal engellere rağmen yaptığı budur. Alevi emekçilerinin kullandığı haklar da, anayasa ve yasalara rağmen kendi mücadelelerinin ürünü olarak kullanılmaktadır. Yine 25 Kasım grevi ve TEKEK Direnişi de yasalara rağmen gerçekleşmiş ve başarıya giden yolu göstermiştir. Bu devrimci seçeneklerin dışındaki her yol, işçi sınıfı ve emekçilerin bilincini karartmaktan ve onları aldatmaktan başka bir amaca hizmet etmeyecektir.

TEKEL işçilerinin 1 Nisan buluşması...

TEKEL işçileri tehdit ve baskılara boyun eğmeyecek!

Sermayenin 4/C dayatmasına karşı Ankara'nın göbeğinde 78 gün boyunca direnen TEKEL işçileri direniş çadırlarının kaldırıldığı 2 Mart'tan sonra 1 Nisan günü bir kez daha Ankara'da buluştular. Tek Gıda-İş Sendikası'nın genel merkez-şubeler eliyle katılımı sınırlamaya yönelik tüm çabalarına rağmen "bin kişilik" sınırlamayı aşan işçiler, mücadele coşkularını bir kez daha Ankara sokaklarına taşıdılar.

Ankara Valiliği'nin bir gün önceden devreye soktuğu tehditlere, Ankara sokaklarını ve caddelerini ablukaya alan polis ordusuna rağmen barikaları aşan işçiler Sakarya Meydanı'nda toplandılar. Türk-İş binası önüne ulaşmak isteyen TEKEL işçilerini, destek veren ilerici ve devrimci kurumları, sendikaları engelleyen polis 1 Nisan günü polis terörünü devreye soktu. Coplar, gaz bombaları ve tazyikli su emekçiler üzerine doğrultuldu.

Araçlar durduruldu

31 Mart gecesi birçok ilden Ankara'ya yola çıkan işçiler ve destek veren ilerici, devrimci kurumlar 1 Nisan sabahı erken saatlerden itibaren polis engellemesiyle karşılaştılar. Şehir dışından gelen otobüslerin şehre girişine izin vermeyen polis İstanbul ve Konya yollarındaki Maliye noktalarında, Samsun yolundaki ışıklı kavşakta, Eskişehir yolunda da Ümitköy Kavşağı'nda polis noktaları oluşturdu. Ana güzergahlarda plakaları önceden bildirilen otobüsler durduruldu.

Saat 08.30 sıralarında İstanbul'dan gelen otobüslerin Ankara girişinde durdurulması üzerine işçiler şehir merkezine doğru yürüyüşe geçtiler. TEKEL işçilerinin yanı sıra, Herkese Sağlık Güvenlik Gelecek Platformu İstanbul bileşenlerin Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), EHP, ESP, Devrimci Proletarya, Alinteri, PDD, Halk Cephesi, TKP, Tüm-İGD ve birçok kurum da yolun tek şeridini kapatılarak gerçekleştirilen yürüyüşte yer aldı.

Yürüyüşlerine bir süre devam eden TEKEL işçileri ve destek veren kurumlar belediye otobüslerine binerek şehir merkezine ulaşmaya çalıştılar.

TEKEL işçilerinin Sakarya'daki Türk-İş Genel Merkezi önünde toplanmasına izin vermeyen polis Mithat Paşa Caddesi üzerinde TEKEL işçilerine müdahale etti. Yaşanan polis saldırısı sırasında bir TEKEL işçisi yaralanarak hastaneye kaldırıldı.

Saat 11.00'de Tuna Caddesi'nde toplanan kitle polis barikatıyla karşılaştı. TEKEL, TARİŞ, İSKİ, Sinter, Samatya Hastanesi inşaat işçileri ve itfaiye işçileri polis barikatının en önünde pankartlarıyla konumlanırken "Ölmek var dönmek yok!", "TEKEL-TARİŞ ölümüne direniş!" sloganları atıldı.

Türk-İş Genel Merkezi önüne yürümek isteyen yüzlerce kişi saatlerce burada bekledi. Ankara polisinin "dağıtılın" tehdidine sloganlarla yanıt veren kitle burada uzun bir süre bekleyişini sürdürdü. Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu'nun, İçişleri Bakanı Beşir Atalay ile görüşmesi ise sonuç vermedi.

Hamdullah Uysal'ın da büyük boy resmini taşıyan TEKEL işçileri, "Hamdullah Uysal ölümsüzdür!"

sloganını polis barikadı önünde sık sık haykırdı. BDSP ise "Güvencesiz, kurlsız çalışmaya karşı genel grev, genel direniş", "Güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya karşı 1 Mayıs'ta alanlara" pankartları ile alanda yer aldı.

Barikatın önünde bekleyiş sürerken, KESK Genel Başkanı Sami Evren kitleye seslendi. İçişleri Bakanı'na ve Ankara Valisi'ne çağrı yapan Evren, barikatın kaldırılmasını istedi.

Saat 13.30 sıralarında Ziya Gökalp Caddesi üzerinde bekleyişlerini sürdüren KESK üyelerine Ankara polisi gaz bombaları, cop ve tazyikli suyla saldırdı. Polis terörüne maruz kalan KESK'liler Tuna Caddesi üzerindeki bekleyişlerini sürdüren kitleyle buluştu.

İşçiler Sakarya Meydanı'nda

Saatlerce Tuna Caddesi üzerinde polis barikadı önünde bekleyen TEKEL işçileri ve destek veren kurumlar buradaki bekleyişlerini sona erdirdiler. Sakarya Meydanı'na çıkan tüm sokaklar polis tarafından tutulmasına rağmen meydana yönelen yüzlerce kişi Sakarya Meydanı'na giriş yaptı. Meydana girişleri zorlayan eylemcilere polis saldırdı.

Ankara Emniyeti'nin Sakarya Meydanı'nda toplanan kitleye yönelik "dağılın" tehditleri sürerken saat 16.00 sıralarında DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, KESK Genel Başkanı Sami Evren ve Tek Gıda-İş Genel Başkanı Mustafa Türkel kol kola girerek Sakarya Meydanı'na doğru yürüyüşe geçtiler. Sakarya Meydanı'nda toplanan kalabalığa seslenen Mustafa Türkel, Sami Evren ve Süleyman Çelebi yaptıkları konuşmalarda Ankara'da yaşanan polis saldırısını protesto ettiler. 1 Mayıs ve 26 Mayıs'a dönük çağrı yapan sendika başkanları mücadelenin süreceğini dile getirdiler.

Tek Gıda-İş Genel Başkanı Mustafa Türkel ise 24 saatlik oturma eylemine Sakarya Meydanı'nda devam edeceklerini belirtti. Sendika yöneticilerinin yaptıkları konuşmalar kitle içerisinden çeşitli tepkiler aldı. İşçiler, "sabahtan beri neredeydiniz?", "başkanlar düşün önümüze Türk-İş'e gidelim" Ucretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raney.org>

diyerek tepkilerini dile getirdi. Sakarya Meydanı'ndaki kalabalığın sayısı her geçen dakika artarken ilerleyen dakikalarda alana büyük bir coşku hakim oldu.

Saat 18.00 sıralarında ise Kolej Meydanı'nda toplanan KESK'e bağlı sendikaların üyelerinin önü polis barikatıyla kesildi. Yürüyüşün önünü barikatla kesen çevik kuvvet Sakarya Meydanı'na geçiş için izin vermedi. Bunun üzerine oturma eylemine başlayan kitle Sakarya Meydanı'ndan gelen kitlenin gösterdiği dayanışmayla polis barikatını aştı. Alanda basın açıklaması gerçekleştiren KESK'e bağlı sendikalar günboyu yaşanan gözaltı terörünü protesto etti. KESK Ankara Şubeler Platformu adına basın açıklamasını okuyan Fikret Aslan yaralanan ve gözaltına alınanların isimlerini açıkladı. Tüm Bel Sen 2 No'lu Şube Başkanı Satı Burunçu Çalı, KESK Eski Sekreteri Fevzi Ayber ve BES MYK üyesi Hatice Koçaş'ın polis saldırısı sırasında yaralandığını belirtti.

Sakarya Meydanı'nda bekleyişlerini sürdüren kitle saat 20.30 sularında sermayenin kolluk güçlerinin saldırı tehditleriyle karşı karşıya kaldı. Aralarında BDSP'nin de olduğu kurumlar kitlelerini polis barikatının önüne çekerek kararlı duruşlarını gösterdi. "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Emekçiye değil çetelere barikat!", "Baskılar bizi yıldıramaz!" sloganlarını atan kitlenin dört bir yanı polislerle sarılarak Sakarya Meydanı'nı çeviren tüm yollar polisler tarafından kapatıldı. Ankara Emniyeti birçok kez yaptığı anonslarla kitleye dağılması yönünde tehditler savurdu.

Tek Gıda-İş yöneticileri alanda bulunan işçileri meydana boşaltmaları konusunda ikna etmeye çalışırken Halkevleri ve TKP, alanda bulunan diğer siyasal öznelerin inisiyatifini hiçe sayarak polisle "pazarlık" yaptı ve bu çerçevede eylemi şekillendirmeye çalıştı. Buna karşılık, aralarında BDSP'nin de bulunduğu devrimci kurumlar alandan çekildiler. TKP ve Halkevleri'nin polisten istediği ek sürenin ardından gerçekleştirdikleri basın açıklamasıyla beraber eylem tamamen sona erdi. AKP karşıtı bir eksene sıkışan eylem, saat 21.30 sularında son buldu.

BDSP'den yaygın 1 Nisan çağrısı

BDSP'liler çeşitli illerde gerçekleştirdikleri faaliyetlerle 1 Nisan'a yönelik yaygın bir çalışma yürüttüler. Ankara buluşmasına çağrı yapan sınıf devrimcileri bir dizi aracı kullanarak işçi ve emekçilere seslendi. Çalışmalar kapsamında binlerce "Direnen TEKEL işçisiyle dayanışmaya! 1 Nisan'da Ankara'ya! / BDSP" afişleri ve onbinlerce "1 Nisan'da TEKEL işçisiyle tek yumruk Ankara'ya / BDSP" bildirileri kullanıldı. Sınıf devrimcileri sanayi havzalarında, fabrikalarda, işçi ve emekçi semtlerinde TEKEL direnişle dayanışma çağrısı yaptı. Afiş ve bildirilerin yanısıra yerel bültenler ve "1 Nisan'dan 1 Mayıs'a mücadeleyle!" kapak yazısıyla Metal İşçileri Bülteni de çalışmalarda kullanılan araçlar oldu. Sınıf devrimcileri ozalitler ve yazılamalarla çağrılarını zenginleştirirken kimi yerelerde toplantılar da alındı.

İstanbul'da Kartal, Tuzla, Ümraniye, Esenyurt, Sefaköy, Gaziosmanpaşa'da çalışmalar gerçekleştirilirken İzmir'de de Çiğli ve Buca'da faaliyetler sürdü. Eskişehir, Adana, Manisa, Bursa, Kayseri, Ankara, Kocaeli'de de 1 Nisan çağrıları yapıldı.

Çalışmalar sıklıkla devlet terörüne maruz kaldı. Zaman zaman BDSP çalışanları gözaltına alındı ya da faaliyet provoke edilmeye çalışıldı. Kolluk güçlerinin tacizkar tutumlarına fiili olarak afişlerin sökülmesi, üstünün örtülmesi eşlik etti. Fakat sınıf devrimcileri her şeye rağmen çağrılarını işçi ve emekçilere ulaştırdılar,

Bursa BDSP, çağrı afişlerini başta Bursa Organize Sanayi, Küçük Sanayi, Demirtaş Organize Sanayi (DOSAB), Nülüfer Organize Sanayi (NOSAB) olmak üzere, Panayır, Teleferik, Namazgâh semt ve mahallelerinde yaygın olarak kullandı.

1 Nisan bildirileri ise işçilerin sabah servislere bindikleri güzergâhlara, Teleferik semtine, BOSCH, MAKO, Baykal Makina fabrikalarına ve Selamet Mahallesi'nde bulunan irili ufaklı fabrikalara-atölyelere dağıtıldı.

Ayrıca Metal İşçileri Bülteni'nin Mart ayı sayısı, metal işçilerinin yoğun olarak servislere bindiği güzergâhlarda dağıtıldı. *Kızıl Bayrak* gazetesinin son sayısı ise Panayır ve Kestel mahallelerinde işçi ve emekçilere ulaştırıldı.

Ümraniye BDSP, Ümraniye, Sultanbeyli hattı ve İmes, Dudullu, Madenler hattına 1 Nisan afişlerini yaptı. Dört bir yanı afişlerle donatan sınıf devrimcileri işçi ve emekçileri "Tek-el"leşmeye çağırان bildirileri fabrikalara ve mahallelere dağıttı. İmes A ve E kapılarında, Sarıgazi'de ve fabrikalara dağıtılan bildiriler işçiler tarafından ilgi ile karşılandı.

Tuzla BDSP, 30 Mart sabahı Tuzla Gemi Tersanesi önünde bildiri dağıtımını gerçekleştirdi. Aynı gün Esenyalı Mahallesi'nde yapılan afiş çalışmasına ise işçi ve emekçilerin kullarından çıkan öğrencilerin ilgilisi oldukça yoğundu.

Ayrıca tersaneler bölgesinde BDSP imzalı "Genel grev genel direniş", "TEKEL işçisi yalnız değildir", "Her yer TEKEL her yer direniş" yazılamaları yapıldı. Yazılamalar; Tersaneler Caddesi, İcmeler Tren İstasyonu, İcmeler Köprüsü ve Aydıntepe İstasyonu'na yapıldı.

İşçi geçiş noktası olan Aydıntepe İstasyonu'na 1

Nisan afişlerinden asıldı. Ancak iş çıkışına yakın bir saatte polis-belediye işbirliği ile yazıların silindiğini görüldü. Aydıntepe İstasyonu'ndaki BDSP afişlerinin ise üzeri boyayla kapatıldı. Bu engelleme ve sansür saldırısına karşı BDSP'liler de iş çıkış saatinde BDSP bildirilerini tersane işçileriyle buluşturdular. Ardından boyanan yazıların üstüne "Devrimci faaliyet engellenemez / BDSP" yazılamalarıyla gereken yanıt verildi.

1 Nisan hazırlıkları 31 Mart günü de sürdü. Sabah işe giriş saatinde İcmeler İstasyonu'nda bildiri dağıtımını gerçekleştirildi. Dağıtımın polisin yoğun tacizlerine rağmen gerçekleştirildi.

Ardından faaliyet Esenyalı Mahallesi'nde ve Aydınlı'da bildiri dağıtımını ile devam etti.

Küçükçekmece BDSP, 1 Nisan bildirilerini fabrika ve emekçilerin yoğun olduğu semtlere dağıtırken İnönü, İkitelli ve Şahintepe semtlerine bildiriler ulaştırıldı. Ayrıca kimi metal ve tekstil fabrikalarına dağıtımlar gerçekleştirildi. Dağıtımlara işçi ve emekçilerin ilgisi oldukça olumluydu.

Bunların yanısıra 1 Nisan'a çağrı yapan afişler İnönü Mahallesi, Sefaköy, Halkalı bölgelerine yapıldı. Afiş yapımı sırasında işçi ve emekçilerin büyük ilgisine tanık olundu. Emekçiler BDSP afişlerinin evlerinin ve işyerlerinin önüne özellikle yapılmasını istediler.

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ın ön günlerinde 1 Mayıs gündemli toplantı gerçekleştirildi. Toplantıda 1 Mayıs'tan 26 Mayıs'a dönük neler yapılabileceği, bölgedeki fabrikalarda çalışan işçilere nasıl seslenileceği, kullanılacak materyaller ve yapılacak etkinlikler ayrıntılarıyla konuşulup tartışıldı.

Gaziosmanpaşa BDSP, 25 Mart Perşembe sabahı Elmabahçesi'ndeki atölye ve fabrikalarda çalışan işçilere Karadeniz Mahallesi'ne bildiri dağıtımını yaptı. Aynı gün içersinde Elmabahçesi'nde ve Karayolları Mahallesi'nde 1 Nisan afişleri kullanıldı.

26 Mart Cuma günü de 1 Nisan'a çağrı yapan çalışmalar devam etti. Elmabahçesi fabrikalar bölgesine ve Gazi Mahallesi'ne afiş yapıldı.

İnsanca çalışma ve yaşam koşulları için 1 Nisan'da sokağa, eyleme, mücadeleye!" şiarlı GOP İşçi Bülteni fabrikalarda işçilere ulaştırıldı.

Kartal BDSP, 1 Nisan bildirilerini Kartal'da Birleşik Metal-İş, Genel-İş ve Ağaç-İş'in örgütlü olduğu işyerlerine ulaştırdı.

Ayrıca 1 Nisan'da Ankara'ya çağrı yapan afişler de Karlıktepe Mahallesi, Kartal merkeze, Aydos Mahallesi ve Sülüntepe mahallelerine yapıldı. BDSP'nin faaliyeti 26 Mart günü fabrikalara ve mahallelere dönük bildiri dağıtımları ve ozalitlerin sanayi ve işçi güzergahlarına yapılmasıyla devam etti.

Esenyurt BDSP, 1 Nisan afişlerini Örnek, Depo, Tabela, Kırac, Balık yolu, Fatih gibi birçok semtte kullandı.

Yanısıra Örnek, Balık yolu, Depo mahallelerinde ve Köyiçi'nde dağıtımını yapılan bildiriler emekçiler tarafından ilgiyle karşılandı. Esenyurt'taki devrimci sınıf faaliyeti sırasında Kızıl Bayrak gazetesi de etkin biçimde kullanıldı.

1 Nisan, 1 Mayıs ve 26 Mayıs süreçlerini örnek için hazırlıklara başlayan Esenyurt BDSP, bu süreçlerin tartışıldığı ve hazırlık sürecinin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mart 2010 | Tuzla

Mart 2010 | Esenyurt

planlandığı bir toplantı da düzenledi.

Kocaeli BDSP'nin 1 Nisan'a çağrı yapan bildirileri, 30 Mart günü Kandıra ve Gültepe sapaqlarındaki işçi durakları ile Derince Öğretmenler ve Yenikent mahallelerinde dağıtıldı. Dağıtımların ardından Derince Esentepe Mahallesi'nde Kızıl Bayrak gazetesinin satışı da gerçekleştirildi.

1 Nisan'a çağrı yapan afişler ise İzmit Merkez, Ali Kahya, Sanayi, Ordu Evi, Yeni Doğan ve D-100 Karayolu hattı civarına yaygın bir şekilde yapıldı. Polis faaliyet karşısındaki tahammülsüzlüğünü merkezdeki afişlerin neredeyse hepsini yırtarak gösterdi. Sınıf devrimcileri yırtılan afişlerin yerine yenilerini yaparak tehditlere ve baskılara boyun eğmeyeceklerini gösterdiler.

Faaliyet kapsamında İzmit Merkez'e BDSP imzalı "Genel grev-genel direniş", "TEKEL işçileri ile dayanışmaya, Ankara'ya" yazılamaları da yapıldı.

İzmir BDSP, çağrı afişlerini İzmir'in dört bir tarafına yaptı. Alsancak ve Konak'ta Tarih direnişinin sürdüğü Tarih Bölge Temsilciliği önüne de yaygınca yapılan afişler, devletin tahammülsüzlüğü ile karşılaştı. Tarih direniş alanına da 1 Nisan çağrı afişleri asılarak, çağrı bildirileri dağıtıldı.

Afişler Çiğli, Menemen, Harmandalı, Karşıyaka, Bayraklı, Anadolu Caddesi üzeri ve Buca'nın merkezi güzergahlarında da yoğun biçimde

kullanıldı.

Ankara BDSP, ev ev dolaşarak hem Kızıl Bayrak gazetesini hem de “Emeğin baharını örmek için TEKEL’le tek yumruk olmaya!” şiarlı bildirileri Mamaklı emekçilere ulaştırdı. Yanısıra “Tek-el, Tek-yumruk, sokağa, eyleme, direnişel!” şiarlı BSDP imzalı afişler ve BDSP’nin de bileşeni olduğu Ankara Direnişteki İşçi-Emekçilerle Dayanışma Platformu’nun “Direniş sürüyor, birleşelim, örgütlenelim, kazanalım!” şiarlı afişler Tuzluca'yır, Tekmezar ve Şirintepe mahallelerinde yaygın olarak kullanıldı.

Adana BDSP, Yeni Sanayi ve Barkal kavşağında ve kent merkezinde bildiri dağıtımları yaparken pek çok noktada da afişleri kullandı. 1 Nisan’da Ankara çağrısının yer aldığı Sanayi İşçileri Bülteni’nin son sayısı da sanayi bölgelerinde dağıtıldı.

Adana’da 1 Nisan afişi yapan BDSP’lier faaliyet sırasında polisın saldırısına uğrayarak gözaltına alındı. Şakirpaşa’da yeni sanayi güzergahında afiş yapan BDSP’liler 30 Mart günü polis ekiplerince gözaltına alındı. BDSP’liler, karakolda tutuldukları 2 saat boyunca fiziksel ve psikolojik işkenceye maruz kaldılar. Polisın her dayatmasına karşı net tutum alan BDSP’liler para cezası kesilerek serbest bırakıldılar.

Manisa BDSP, Malatyalılar Mahallesi, Öğretmenevi çevresi, Alabey ve Malta mahallesinde bildiri dağıtımı gerçekleştirdi

Ayrıca Metal İşçileri Bülteni’nin Mart sayısı Cemiyet ve Türk Metal Sendikası önü işçi servis duraklarında işçilere ulaştırıldı.

Eskişehir BDSP, 28 Mart Pazar günü BDSP afişlerini Gültepe Mahallesi’nde yaygın şekilde kullandı.

Günün ilerleyen saatlerinde ise “1 Nisan’da TEKEL işçisiyle tek yumruk Ankara’ya” başlıklı BDSP bildirileri Gültepeli işçi ve emekçilerle buluştu.

Kayseri BDSP, 25 Mart sabahı erken saatlerde BDSP’nin 1 Nisan’da Ankara’da buluşmaya çağırın bildirilerini işçi servis güzergahlarında dağıttı. Bildiri dağıtımı sırasında TEKEL işçilerinin mücadelesi ve bu mücadelenin kazanımla sonuçlanmasının işçi sınıfı açısından önemi üzerine ajitasyon konuşmaları yapıldı.

Tersanelerde 1 Nisan çağrısı

TEKEL işçilerinin 1 Nisan Ankara eylemi hazırlıkları sürerken, Tersane İşçileri Birliği Derneği de (TİB-DER) TEKEL direnişiyle dayanışmaya çağırıldı.

TİB-DER, “TEKEL–TERSANE omuz omuza - Direnen TEKEL işçileriyle dayanışmaya 1 Nisan’da Ankara’ya” başlıklı bildirilerin dağıtımını gerçekleştirerek Ankara çağrısı yaptı. İlk dağıtım **Tuzla Gemi tersanesi** önünde yapılırken burada TEKEL işçilerinin tıpkı tersane işçileri gibi bütün haklarının gaspedilmek istendiği vurgulandı. Bu saldırıları püskürtebilmek için de ortak zeminlerde mücadele edilmesi gerektiği ifade edildi.

Ayrıca sabah işe giriş saatlerinde Tuzla Gemi tersanesi önünde, akşam paydos saatinde **Çelik Tekne** tersanesinde dağıtım yapıldı.

Tersaneler bölgesinde yapılan yazılımlarla da dayanışma çağrısı yineleni. TİB-DER imzalı yazılımlarda şu şiarlar kullanıldı: “Her yer TEKEL, her yer direniş”, “TEKEL işçileriyle tek yumruk, 1 Nisan’da Ankara’ya”, “TEKEL–TERSANE omuz omuza”, “TEKEL işçisi yalnız değildir”

Kızıl Bayrak / Tuzla

BDSP’den TARIŞ ziyareti

TARIŞ direnişinin 27. gününde sınıf devrimcileri Alsancak’taki TARIŞ Genel Müdürlüğü önündeki direniş yerine bir ziyaret daha gerçekleştirdi. **BDSP’liler** TARIŞ işçilerini TEKEL işçileri ve tüm direnişçi işçilerle birlikte Ankara’ya çağırıldı.

Saat 14.30’da Alsancak Garı önünde toplanan BDSP’liler buradan direniş alanına sloganlar eşliğinde yürüdüler. “Zafer direnen TARIŞ işçilerinin olacak!” ozalitinin yanısıra BDSP flamalarının taşındığı yürüyüş boyunca “TEKEL-TARIŞ ölümüne direniş!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganları coşkuyla atıldı.

BDSP adına kürsüden bir konuşma yapıldı. Konuşmada TARIŞ direnişinin bugün sınıf hareketi açısından ifade ettiği anlama değinildi.

İşçi sınıfının birlikte hareket etmesi ve dayanışmayı yükseltmesinin de öneminden bahsedilerek TARIŞ işçilerinin de TEKEL işçileri ve diğer sınıf bölükleriyle birlikte 1 Nisan’da Ankara’ya gitmeleri gerektiği vurgulandı. *Kızıl Bayrak* gazetesi işçilere ulaştırılarak, 1 Nisan çağrısını içeren BDSP bildirileri dağıtıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

DİSK’ten TARIŞ direnişine destek

TARIŞ direnişinin 30. gününde DİSK Genel Başkanı **Süleyman Çelebi** ve bağlı sendikalar Alsancak’taki TARIŞ Genel Müdürlüğü önündeydi.

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ve Genel-İş Sendikası Genel Başkanı Erol Ekici’nin de bulunduğu DİSK heyeti direniş ziyaret etti. Birleşik Metal-İş, Sosyal-İş, Emekli-Sen ve Genel-İş’in oluşturduğu kortej Alsancak Garı önünde toplanarak sloganlarla TARIŞ Bölge Temsilciliği önüne yürüdü.

İlk olarak Türk-İş Ege Bölge Temsilcisi Mustafa Kundakçı kitleye seslendi. Süleyman Çelebi konuşmasında bugüne kadar mücadelenin parçalı bir şekilde seyrettiğini ve hakların ayrı ayrı savunulmaya çalışıldığını söyledi.

Kızıl Bayrak / İzmir

TÜMTİS’ten “konfederasyonlar göreve” çağrısı

TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk, 26 Mayıs eylemiyle ilgili bağlı bulundukları Türk-İş’ten sendikalara gelen bir çağrı olmadığını belirterek, 26 Mayıs’la ilgili konfederasyonları göreve çağırıldı. Konfederasyonları, aldıkları kararlara sahip çıkmaya davet eden Öztürk, 26 Mayıs kararının alındığını ancak konfederasyonlardan sendikalara 26 Mayıs eylemine ilişkin çalışma yapılması talimatı gelmediğini ifade ederek, kendi sendikalarının eyleme hazır olduğunu ifade etti.

Öztürk, bir sürü anti demokratik uygulama olduğunu ifade ederek Meclis’te bekletilen Sendikalar Yasası’na ve TARIŞ işçilerinin mücadelesi gibi devam eden mücadele süreçlerine dikkat çekti. Yakıcı sorunların ortada olduğunu söyledi.

Sendika olarak Türk-İş’in aldığı kararları uygulamaya hazır olduklarını bildiren Öztürk, temsilci ve bölgelerdeki yönetici toplantılarını yaptıklarını belirtti. Konfederasyonlara, 26 Mayıs’a örgütlerini hazırlama çağrısı yaptı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İşçi ve emekçi hareketinden...

BES'ten iş bırakma

KESK'e bağlı BES, eşit işe eşit ücret, insanca yaşam, işgüvenceli istihdam için 25 Mart günü çeşitli illerde yarım gün iş bırakma eylemi gerçekleştirdi.

BES İstanbul Şubeleri Çağaloğlu'nda bulunan İstanbul Vergi Dairesi Başkanlığı önünde biraraya gelerek basın açıklaması ve 2 saatlik oturma eylemi gerçekleştirdi.

Şube başkanlarının Vergi Dairesi Başkanı ile yaptıkları görüşmenin ardından ortak açıklamayı okuyan BES 2 No'lu Şube Başkanı Nevin Kaplan taleplerini ilettiklerini söyledi. Kaplan, Gelir İdaresi Başkanlığı'nın yeniden yapılandırılması sırasında, maliye emekçilerinin taleplerinin yaşam bulmasını, aksi taktirde; bu yeni yasal düzenlemenin TBMM'den geçmemesi ve uygulama olanağı bulmaması için BES olarak her türlü çaba içerisinde olacaklarını ilan etti.

Adana Vergi Dairesi önünde bir araya gelen BES üyeleri açıklama yaptı. BES Adana Şube Başkanı Sinan Tunç tarafından gerçekleştirilen açıklamada hükümetin IMF politikaları doğrultusunda başlattığı uzman olan-olmayan ayırımının maliye çalışanları arasında bölünmelere neden olacağı, çalışanların birbirleriyle karşı karşıya geleceği ancak BES olarak buna izin vermeyeceklerini söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul - Adana

Bilgi Üniversitesi çalışanları sendikalaşıyor...

Türkiye'de vakıf üniversitelerindeki ilk sendikalaşma İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde gerçekleşiyor.

Sosyal-İş Sendikası Genel Yönetim Kurulu yaptığı yazılı açıklama ile İstanbul Bilgi Üniversitesi çalışanlarının Sosyal-İş'te örgütlendiğini duyurdu.

Üniversitede Sosyal-İş'e üye olanların sayısının hızla artarak yakın zamanda sendikanın toplu iş sözleşmesi imzalama yetkisini alacağı ifade edildi. Açıklamada, vakıf üniversitesi çalışanlarının sendikalaşması yönündeki bu önemli girişimin başarıya ulaşması için sendikanın elinden geleni yaparak, gerektiği takdirde tüm hukuki ve meşru süreçlere başvuracağı ifade edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Petrol-İş'ten Sincan'da "Sendikalı ol!" kampanyası

22 Mart Pazartesi gününden beri "Sendikalı ol" kampanyasını Sincan'a taşıyan Petrol-İş Sendikası Ankara Şubesi 25 Mart Perşembe günü İstasyon Durağı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasını Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın okudu. Öztaşkın açıklamada, "Petrol-İş olarak amacımız toplumdaki sendika ve örgütlenme bilincini negatiften pozitifte çevirmektir. Geçen yıldan beri Gebze, Düzce ve Bursa'da kampanyamızın verimlerini aldık. 1500'e yakın işçi sendikalı oldu. Amacımız örgütlü mücadeleye dikkat çekmektir." dedi.

Sonrasında söz alan Basın-İş Genel Başkanı Yakup Akkaya ve Petrol-İş Ankara Şube Başkanı Mustafa Özgen de birer konuşma yaptılar. 40 kişinin katıldığı açıklamaya Pir Sultan Abdal Kültür Derneği ve Basın-İş Sendikası destek verdi.

"Sendikalı Ol" kampanyası Cumartesi günü açılan stantla devam etti. Basın metnini okuyan Petrol-İş Ankara Şube Başkanı Mustafa Özgen "Sendikalı ol"

kampanyasının amaç ve hedeflerinden bahsetti. Sincan OSB'deki çalışma koşullarını anlattı. Özgen, Sincan OSB'de CAT Güvenlik elemanlarının bildiri dağıtımı sırasında kendilerini engellemeye çalıştıklarını belirterek protesto etti. 20 kişinin katıldığı basın açıklamasına TÜMTİS Ankara Şube yöneticileri ve Sincan İşçi Derneği de destek verdi.

Kızıl Bayrak / Ankara-Sincan

SES Aksaray Şube'den eylem

İstanbul Eğitim ve Araştırma Hastanesi başhemşiresi Sakine Ocak'ın "sendikal mücadele yürütme ve TEKEK işçilerine destek verme" gerekçeleriyle görevinden alınması SES Aksaray Şubesi tarafından 31 Mart günü protesto edildi.

Eyleme, hastanenin inşaatında çalışan ve 7 aydır ücretlerini alamayan taşeron işçiler ile İSKİ işçileri de destek verdi.

Temizlik işçileri yürüdü

İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa ve Çapa Tıp Fakültelerinde çalışan temizlik işçileri gaspedilen ücret hakları için 25 Mart akşamı Taksim'de yürüyüş gerçekleştirdi.

Galatasaray Lisesi'ne yürüyen Belediye-İş Sendikası 5 No'lu Şube üyesi işçilere direnişteki İSKİ işçileri, Belediye-İş 2 Nolu Şube, SES, İşten Atmak Yasaklansın Platformu, BDSP, Devrimci Proletarya ve birçok devrimci ve ilerici kurum destek verdi.

Yürüyüşün sonunda İSKİ işçileri adına yapılan konuşmada Cerrahpaşa ve Çapa işçilerinin mücadelesinin desteklendiği ifade edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Konya Mahle Mopisan'da istifa baskısı

İzmir Gaziemir'de kurulu fabrikasındaki örgütlenme mücadelesini taşeron Türk Metal çetesini devreye sokarak hıymaya çalışan Mahle Mopisan

patronu benzer saldırıları Konya'daki fabrikada da hayata geçirmeye çalışıyor.

İşyerine getirilen noter vasıtasıyla BMİS üyesi işçileri sendikadan istifaya zorlayan Mahle patronu taşeron sendika Türk Metal'i fabrikaya sokmaya çalışıyor. İşçileri noterin huzurunda sendikadan istifa ettiremeyen işyeri yöneticileri ve Türk Metal, bu kez sahte evraklarla, nüfus cüzdanı fotokopileri ile işçiler olmadan işlem yapmaya kalktı.

Hamile işçi işten atıldı

Mersin Üniversitesi Tıp Fakültesi Sağlık Araştırma ve Uygulama Merkezi Hastanesi'nin temizlik işini yapan taşeron firmada çalışan Dev Sağlık-İş üyesi Fatma Baytar, hamile olduğu için işten çıkarıldı. Baytar'ın işe geri alınması talebiyle 29 Mart günü hastane önünde Dev Sağlık-İş, SES ve demokratik kitle örgütlerinin katılımıyla basın açıklaması gerçekleştirildi.

Dev Sağlık-İş Çukurova Şube Başkanı Mustafa Hotlar tarafından gerçekleştirilen basın açıklamasında Baytar'ın işten çıkarılma süreci aktarıldı. Ardından SES Mersin Şube Başkanı Yılmaz Bozkurt bir konuşma yaptı. Bursa'da, 30 Mart günü Fatma Baytar'ın işten atılması protesto edildi. Dev Sağlık İş tarafından gerçekleştirilen basın açıklamasında Baytar'ın işe geri alınması talep edildi.

HSGGP'den Marmaray direnişine ziyaret

Marmaray işçilerini HSGGP ziyaret edildi. HSGGP'nin işçilere kumanya getirdiği ziyarette sermayenin saldırılarına karşı birleşik mücadele vurgusu öne çıktı.

İstanbul Tabip Odası Yöneticisi Nazmi Algan'ın yaptığı konuşmada sağlıkta özelleştirme politikalarına karşı kurulan HSGGP'nin tüm alanlarda çalışan işçi ve emekçilerin mücadelelerini ortaklaştırmayı önemsendiği söylendi.

HSGGP adına konuşan Yunus Öztürk, Marmaray

direnişine destek olduklarını ifade ederek, erzak getirdiklerini söyledi.

Bursa’da taşeron işçiler kazandı

Dev Sağlık-İş Sendikası’nın Uludağ Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi’nde yıllardır verdiği mücadele kazanımla sonuçlandı. Taşeron olarak çalışan işçilerin uzun soluklu mücadelesinin hukuki kazanımla sonuçlanması üzerine 25 Mart Perşembe günü bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Dev Salık-İş Genel Başkanı Dr. Arzu Çerkezoğlu konuşmasında güvencesiz çalıştırmanın vahşi bir piyasa sistemi olduğunu, pek çok yerde ölüm getirdiğini ve bu topraklarda taşeron çalıştırma sistemini süpürünceye kadar Devrimci Sağlık-İş Sendikası’nın ve üyelerinin sonuna kadar mücadele edeceğini belirtti.

Çemen Tekstil’de zafer direnen işçilerin!

Gaziantep Başpınar 3. Organize Sanayi Bölgesi’nde kurulu bulunan Çemen Tekstil fabrikasında 74 günlük grevin ardından dün anlaşma sağlandığı açıklandı.

Toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine DİSK/Tekstil 12 Ocak 2010 tarihinde grev kararının alındığı Çemen Tekstil’de anlaşma sağlandı.

Emekli-Sen’de mücadele kararlılığı

Emekli-Sen İstanbul Şubeleri, yandaş derneğe geçilen aidat kıyağına karşı seslerini yükseltmeye devam ediyorlar.

Emekliler, 27 Mart Cumartesi günü Kadıköy İskele Meydanı’nda gerçekleştirdikleri yürüyüş ve basın açıklamasıyla, istemleri dışında Türkiye Emekliler Derneği’ne üye yapılarak aidat adı altında maaşlarından kesinti yapılmasını protesto ettiler. İmza çalışması polis ve Kadıköy Belediyesi’ne bağlı zabıta ekiplerince engellenmek istense de çalışma, Emekli-Sen İstanbul şubeleri yöneticileri ve üyelerinin kararlılığıyla belirlenen saate kadar devam ettirildi. Emekli-Sen Genel Başkanı Veli Beysülen, 28 Haziran-4 Temmuz tarihlerinin Emekliler Haftası olduğunu dile getirerek 30 Haziran’a kadar birtakım etkinlikler yapacaklarını bildirdi.

Haber-Sen’den suç duyurusu

Haber-Sen, 25 Kasım 2009 tarihindeki bir günlük uyarı grevine katıldıkları gerekçesiyle bazı üyelere ceza veren yöneticiler hakkında suç duyurusunda bulundu.

Açıklamayı yapan Haber-Sen Genel Başkanı **Ali Yılbaşı**, mahkeme kararlarına rağmen arkadaşlarına disiplin cezası verilmesini kınadı. Maaş kesim cezalarına ek olarak, Haber-Sen Genel Örgütlenme Sekreteri Mehmet Ali Elçek’in PTT Bank İşlem Müdürlüğü’nden isteği dışında Batıkent PTT Müdürlüğü’ne tayin edildiğini ve hatırlatan Yılbaşı, üye ve yöneticilerine yönelik baskıların artmasına dikkat çekti.

Mutaf Ambarı işçilerine destek

Sendikalaştıkları için işten çıkarılan TÜMTİS üyesi Mutaf Ambarı işçileri, 31 Mart günü gerçekleştirdikleri eylemle işten atma saldırısına karşı mücadelelerini sürdüreceklerini belirttiler.

Eski Vergi Dairesi önünde gerçekleştirilen eyleme TÜMTİS, Tek Gıda İş, KESK ve Genç-Sen katıldı.

Açıklamanda Mutaf patronunun, kolluk güçleri ve yargı işbirliği ile işçileri baskı altına almaya, işçilerin direncini kırmaya çalıştığı söylendi. TEKEL direnişinin çağıttığı kıvılcımın büyütüleceği belirtildi.

Eylemde grevlerini kazanılma sonuçlandıran Çemen Tekstil işçileri de selamlandı.

Şeker işçilerine 4/C köleliği dayatılıyor

Uluslararası sermayenin buyruklarını yerine getirmekte tereddüt etmeyen AKP hükümeti, kamu kurumlarını bir bir özelleştiriyor. TEKEL işçilerinin mücadelesi ile gündemleşen 4/C köleliği, özelleştirilecek kurumların başında yer alan şeker işçilerine dayatılıyor.

Düzen partilerinden CHP’nin Kırklareli Milletvekili Turgut Dibek mecliste düzenlediği basın toplantısında, Türkiye Şeker Fabrikaları Genel Müdürlüğü’nün 9 Mart’ta yayımladığı bir genelge ile işçilerden 4/C’ye geçmelerini istediğini bildirdi.

Sermaye hükümeti AKP işçi ve emekçilere kölelik koşullarında çalışmayı reva görüyor. Özelleştirilecek sektörlerin başında yer alan enerji ve şeker alanında ise işçileri hak gaspları bekliyor. Bu çerçevede, Şeker Fabrikaları Genel Müdürlüğü tarafından özelleştirme kapsamındaki fabrikalarda çalışan şeker işçilerine 4/C statüsüne geçmeleri için başvuruları gerektiği ifade edildi. Genelge sonrasında şeker işçilerine de TEKEL işçilerine yapıldığı gibi 4/C formlarını imzalamaları yönünde baskı yapılmaya başlanırken Şeker Fabrikaları Genel Müdürü olan Mehmet Azmi Aksu’nun, AKP Genel Başkan Yardımcısı ve İçişleri eski Bakanı Abdülkadir Aksu’nun kardeşi olması ise dikkat çekici bir yerde duruyor.

Nasıl ki, 2009 yazında **Çorum ve Yozgat Şeker Fabrikası** işçileri, fabrikaya talip olan Arap asıllı Savola firmasının yetkililerini fabrikadan kovdularsa, aynı kararlılıkla 4/C dayatmasına, kölelik koşullarında, güvencesiz ve geleceksiz bir yaşama karşı da TEKEL işçileriyle beraber mücadele vermelidir.

Sanica’da işten atma saldırısı

İşten atılan Türk Metal üyesi **Sanica Isı AŞ işçileri** 29 Mart günü gerçekleştirdikleri eylemle işe geri dönmek istediklerini belirttiler. Sendika ise patronla anlaşma sağlama umuduyla kölelik koşullarında çalışan işçilerin “şimdilik” direnişe geçmeyeceğini ifade etti.

Sendikalaşma mücadelesi veren Sanica Isı AŞ işçileri 26 Mart Cuma gününden itibaren işten atılmaya başlandı. 29 Mart Pazartesi günü de Sanica patronu Türk Metal’de örgütlü sendikalı işçileri işten atmaya devam etti. Son atılan 3 işçiyle beraber atılan işçi sayısı 11’e yükseldi.

İşten çıkarmalara karşı 29 Mart Pazartesi günü **Türk Metal İstanbul** şubelerinden katılımı fabrika önünde bir eylem yapıldı. Eyleme Esenyurt Belediyesi’nde direnen işçiler de katılarak destek verdi. Eylemde pankart yerine dev ebatlarda bir Türk bayrağı açıldı.

Eylemde, Türk Metal 1 No’lu Şube Başkanı Murat Salar işten atılmalara karşı direnişe geçmek yerine bir süre patronla anlaşma sağlamak umuduyla bekleyeceklerini ifade etti

Atılan işçilere söz verilmediği dikkat çekerken eyleme Esenyurt Belediyesi işçileri direnişleri ve sınıf dayanışması coşkusunu kattılar. Sanica’da çalışmaya devam eden sendikalı işçilerden katılımın olmadığı eyleme yaklaşık 80 kişi katıldı. Eylem esnasında **Metal İşçileri Bülteni**’nin dağıtımı gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Sincan İşçi Derneği’nde ‘Hukuk Toplantısı’

Ankara’da Sincan İşçi Derneği’nde 27 Mart Cumartesi günü hukuk toplantısı gerçekleştirildi. Toplantıya hazırlık çerçevesinde *“İşten atıldığınızda, ücretleriniz ödenmediğinde, sosyal haklarınız gasp edildiğinde ne yapacağınızı biliyor musunuz?”* başlıklı el ilanları ve afişler kullanıldı. Yaklaşık 700 el ilan servis noktalarında ve dernek önünde işçi-emekçilere ulaştırıldı.

Toplantının açılış konuşmasının ardından söz alan avukat hukukun esası yönünden iki karşıt sınıf (işçi sınıfı ve sermaye) arasındaki çatışmanın hararetini düşürdüğünü ve sermaye çıkarına olduğunu belirterek asıl olanın fiili mücadele olduğunu ifade etti. Ağırlığını metal işçilerinin oluşturduğu toplantıya yaklaşık 15 işçi katıldı. Metal fabrikalarında yaşanan sorunlar üzerinden yöneltilen sorularda hukuk sisteminin esas olarak sermayenin çıkarları doğrultusunda işlediği ve bir çözüm olmadığı ifade edildi.

Toplantıda, 1 Mayıs’ın yanı sıra 26 Mayıs’ta yapılacak olan ‘genel eylemin’ genel grev olarak karşılanması ve buna göre hazırlık yapılması gerektiği belirtildi. Toplantıda değinilen bir diğer konu ise 2010 Metal TİS’leriydi.

Kızıl Bayrak / Ankara-Sincan

Direnışteki TÜBİTAK işçisi Aynur Çamalan'a...

“Mücadelen mücadelemiz, direnişin direnişimizdir!”

Sevgili Aynur Çamalan...

İşçi sınıfının bir sıra neferi olarak TEKEL işçilerinin onurlu direnişine destek vererek 4 Şubat günü ülke çapında gerçekleşen iş bırakma eylemine katıldığın için işten atıldın. İşten atıldığın günden bu yana TÜBİTAK'ın hemen karşısında direnişe geçtin. Direnişe geçtikten sonra yaptığın açıklamada; ‘78 gündür, TEKEL işçilerinin bize öğrettiği, öğretmeye devam ettiği, direniş ve mücadele azmi ile direnmeye devam ediyorum’ diyerek, sınıf çıkarların gereği direniş bayrağını yükselterek tek başına da olsa mücadelecı bir tutum sergiledin.

Onuruna, hakkına ve geleceğine sahip çıkan her sınıf neferinin aldığı ve alması gereken tutuma ek olarak bir kadın olarak bizleri onurlandırdın. Tek başına olsa dahi kararlı mücadeleden geri durmayan Emine Arslan, Gülistan Kobatan'dan sonra sen de mücadele bayrağını devraldın. Biliyoruz ki, kadınlar mücadelede ön saflardalar. Biliyoruz ki, kadınlar tek başlarına kalsalar bile bu bayrağı ileri taşımak için artık daha güçlü bir şekilde kavga alanlarındalar. Biliyoruz ki, bu kavgada kadınlar, daha önce de olduğu gibi seninle birlikte artık daha güçlü ve direngenler.

26 günü geride bırakan direnişinin en önemli özellikleri arasında işten atılma gerekçeyle beraber işten atıldığın tarihin anlam ve önemidir. Tam da TEKEL Direnişi'nin sendika bürokratları eliyle bitirilip çadırların sökülmesinden 2 gün sonra işten atılmanı düşündürücü buluyoruz. Bunlara karşılık, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü, tarihsel anlamı ve sınıfsal özüne uygun olarak direnişle karşılamayı ise daha anlamlı görüyoruz. 8 Mart'ın 100. yılında, 8 Mart'ın ruhuna uygun biçimde davranarak TEKEL işçisi kadınlardan devraldığın bayrağı hiç indirmeden taşımaya devam ediyorsun. Buna ilişkin açıklamanın devamında dediğin gibi şunları söylüyorsun: “TEKEL direnişinin söndürülemeyen ateşi yüreğimizi ısıtmaya devam ediyor hala. Bizler; yakılan bu ateşi, kendi cephemizden harlamalıyız. Çünkü direndikçe birleştikimiz, birleştikçe güç olduğumuzu, bu güçle yüklenirsek kazanacağımızı biliyoruz.”

Bu inancı taşıyıp bu kararlılıkla davrandığımız sürece kazanamayacağımız hiçbir mücadele olmadığını düşünüyoruz. DESA işçisi Emine Arslan bir yıl boyunca sürdürdüğü direnişle bize bunun örneğini verdi. Entes işçisi Gülistan Kobatan, 7 ayı aşkın süre boyunca tek başına direndi... TEKEL'de olduğu gibi ön saflarda kadınlar kararlılıkla direndi... TARIŞ'te en önde direnmeye devam ediyorlar... İster tek ister birlikte olsun kadınlar olarak en önde direnmenin onurunu şimdi sen de taşıyorsun. Bu onur mensubu olduğun işçi sınıfındır. O yüzden de “direnişini direnişimiz” sayıyor, “mücadeleni mücadelemiz olarak kabul ediyoruz.

Her ne koşulda olursa olsun direnişi seçerek kararlı davrandığın için sınıf dayanışmasını hak ediyorsun. Yazık ki, en başta üyesi olduğun Tez Koop-İş Sendikası hukuksal boyutu dışında direnişini sahiplenmedi. Üstelik direnmemeni söyledi. Sendikanın desteğinden yoksun biçimde direniş tek başına sürdürmenin daha fazla anlam taşıdığını

söylemek isteriz. Çünkü tek başına da olsa işçi sınıfına inanıyor, sınıf dayanışmasına güveniyor, bu güven ve cesaretle kararlıca direniyorsun. Direniş bayrağını yükselterek işçi ve emekçi kadınların umuduna umut, direncine direnç katıyorsun.

Bizler İstanbul'dan Emekçi Kadın Komisyonu

çalışanları olarak direnişini en içten devrimci duygularımızla selamlıyor, başarılar diliyoruz.

Mücadelen mücadelemiz, direnişin direnişimizdir!

İstanbul Emekçi Kadın Komisyonu çalışanları
31 Mart 2010

BDSP'den Çamalan'la dayanışma

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu 30 Mart günü TÜBİTAK direnişçisi Aynur Çamalan'ı ziyaret etti.

“Kahrolsun sermaye iktidarı!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Aynur Çamalan yalnız değildir!” sloganlarının atıldığı dayanışma ziyaretinde yapılan konuşmada sermayenin saldırıları ve bu saldırılar karşısında işçi sınıfının birleşik hareket etmesi gerektiği vurgulandı.

Ziyaret sırasında “Aynur Çamalan yalnız değildir! Yaşasın sınıf dayanışması / BDSP” pankartı açıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

30 Mart 2010 | Ankara

Aynur Çamalan'a destek ziyareti

Ankara TÜBİTAK'ta çalışırken TEKEL işçilerine iş bırakarak destek verdiği için işten atılan Tez-Koop-İş Sendikası üyesi Aynur Çamalan'la dayanışma hafta boyunca devam etti.

Çamalan'ı 25 Mart günü devrimci güçler ziyaret etti. **Ankara Direnişteki İşçi ve Emekçilerle Dayanışma Platformu** (BDSP, Kaldıraç, DHF, DDSB, Alınteri, Özgürlük Dergisi, Halk Cephesi, PDD) bileşenleri TÜBİTAK önüne doğru yürüyüşe geçti. TÜBİTAK önüne gelindiğinde kitleyi Aynur Çamalan alkışlarla ve sloganlarla karşıladı. TÜBİTAK önünde platform adına basın açıklaması okundu. Yapılan açıklamada Çamalan'ın sınıf bilinçli bir işçi olduğu ve TEKEL direnişine destek verdiği için işten atıldığı vurgulandı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Adana BDSP'den TEKEL gündemli toplantı

TEKEL direnişinin ortaya çıkardığı deneyimleri paylaşmak, başta 1 Nisan olmak üzere önümüzdeki dönemde yapılabilecekleri tartışmak amacıyla 28 Mart günü Adana BDSP tarafından bir söyleşi gerçekleştirildi.

Adana Tabip Odası'nda gerçekleştirilen söyleşi başta Hamdullah Uysal olmak üzere emeğin kurtuluşu mücadelesinde yaşamını yitirenler anısına gerçekleştirilen saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi.

Etkinliğin açılış konuşmasının ardından söyleşide ilk sözü Ankara direnişinde TEKEL işçileriyle birlikte direnişi yaşayan **BDSP temsilcisine** bırakıldı.

BDSP adına yapılan konuşmada TEKEL direnişinin öğrettiklerinin tartışılması ve önümüzdeki sürece dair hedeflerin konması amacıyla gerçekleştirildiği belirtildi. TEKEL direnişinin işçi sınıfını birleştirici ve dönüştürücü etkisinden bahsedilerek, ülkenin dört bir yanına dalga dalga yayılan dayanışmanın büyütülmesi için önümüzde duran sorumluluklar hatırlatıldı. Taban örgütlenmelerinin önemine vurgu yapılarak genel grev genel direnişin örgütlenmesi için sanayi havzalarında, fabrikalarda, işyerlerinde bu yönde adımlar atılması gerektiği ifade edildi.

TEKEL işçileri; bu direnişin çok daha önce, özelleştirmeler yapılamadan önce başlaması gerektiğini söyleyerek buna rağmen gördükleri destekle birlikte direnişi sürdürebildiklerini, tüm zorluklara rağmen inancın yitirilmeden mücadelenin sürdürüldüğünü ifade ettiler. Konuşmalarda hükümetin ortaya koyduğu açılım oyunu karşısında işçilerin gerçek kardeşleşmeyi yaşadıkları ve gösterdikleri ifade edilerek Danıştay kararının ancak TEKEL işçilerinin direnişleri sayesinde mümkün olduğu ifade edildi.

TEKEL işçilerinin ardından söz alan **BES Adana Şube Başkanı Sinan Tunç**, kamu emekçilerinin TEKEL işçilerinin yanında yer almaları gerektiğini ifade etti. TEKEL sürecinde sendikaların aldıkları tutumun oldukça yetersiz olduğunu söyleyen Sinan Tunç, konuşmasını sınıf sendikacılığının önemine değinerek mücadelenin daha da büyütülmesi gerektiğini söyleyerek bitirdi.

Daha sonra söz alan Eğitim Sen bünyesinde faaliyet yürüten **Sendikal İnisiyatif Platformu** üyesi bir eğitim emekçisi de özellikle eğitim alanında iş güvencesiz çalıştırmanın giderek yaygınlaştığını söyledi.

Ardından **ataması yapılmayan öğretmenler** adına sözleşmeli çalışan bir eğitim emekçisi 4/B ve 4/C statüsünde çalıştırılan öğretmenlerin durumlarına ve yaşadıkları sıkıntılara değindi.

Sanayi İşçileri Derneği (SİDER) temsilcisi ise güvencesiz çalışmaya ve geleceksiz yaşamaya karşı TEKEL işçilerinin mücadelesinin tüm topluma örnek olduğunu söyleyerek 16 Mayıs'ta gerçekleştirilecek Adana İşçi Kurultayı'na çağrı yaptı.

Etkinlikte **Ekim Gençliği** de mücadele çağrısını yükseltti.

Etkinliğin serbest kürsü bölümünde söz alan işçi emekçiler gerek TEKEL süreci hakkında gerekse de ilde yapılanlar hakkında düşüncelerini ifade ettiler.

Kızıl Bayrak / Adana

TEKEL işçileri Kartal'da binlerle yürüdü...

İstanbul Kartal'da 27 Mart Cumartesi günü TEKEL işçileriyle binler yürüdü. Kartal yürüyüşü uzun ve coşkulu yürüyüşle hayata geçirildi. TEKEL işçilerinin aileleriyle beraber katıldığı yürüyüşe DİSK, KESK ve Türk-İş'e bağlı sendikaların yanısıra ilerici devrimci güçler de katılım sağladı. Yürüyüşün en anlamlı yanlarından biri de İstanbul çapında süren grev ve direnişlerin sesinin birleşik bir biçimde alana taşınmasıydı. Kartal Cevizli'deki TEKEL işletmesi önünde toplanmaya başlayan kitle yaklaşık 5 kilometrelik yürüyüş güzergahını Kartal yönüne giriş yolunu trafiğe kapatarak Kartal Meydanı'na yürüdü.

DİSK pankartı arkasında yürüyüşe katılan sendikalarından Genel-İş, Dev Sağlık-İş, Limter-İş, Nakliyat-İş ve Emekli Sen'in katılımı göze çarptı. Baştan sona canlı ve coşkulu geçen yürüyüşün ilgi odağında ise TEKEL işçileri vardı. Kartal halkının yürüyüş boyunca alkışlarla destek verdiği TEKEL işçileri kortejinin en önünde aileleriyle birlikte coşkulu sloganlar eşliğinde yürüdüler.

İlerici devrimci güçler de bugün gerçekleştirilen yürüyüşe pankart, döviz ve flamalarıyla katıldılar. Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu pankartı arkasında çeşitli sol güçler ve sendikal çevreler yer alırken birçok kurum kendi pankartıyla yürüyüşe katıldı.

"Güvencesiz, kural dışı çalışmaya karşı genel grev, genel direniş! / BDSP" pankartı arkasında yürüyen BDSP'liler ise yürüyüş boyunca canlılıklarını ve coşkularını korudular. "Lisede, fabrikada, sokakta TEKEL'iz! Gelecek bizim! / Devrimci Liseliler Birliği" pankartını açan liseliler de TEKEL işçilerinin yanında yer aldıklarını haykırdılar. Kartal Meydanı'ndaki mitingde İlkey Akkaya sahne alırken Pınar Sağ da eyleme destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

27 Mart 2010 / Kartal

Esenyurt'tan TEKEL'e direniş kazanacak!

Belediye-İş üyesi Esenyurt Belediyesi işçileri için 28 Mart günü dayanışma mitingi gerçekleştirildi. Direnişteki Esenyurt Belediyesi işçilerinin yalnız olmadığı haykırıldı. Sendikalar, ilerici ve devrimci kurumlar sendikalaşma mücadelesi veren işçileri yalnız bırakmadı.

Bini aşkın kişinin katıldığı mitingde Belediye İş Sendikası 2 No'lu Şube kitlesel bir katılım sağladı. Türk-İş'e bağlı sendikalardan yönetim düzeyinde katılım sağlanırken TÜMTİS ve Haber-İş'in sınırlı da olsa üyelerini eyleme kattığı görüldü. DİSK ve KESK ise temsili bir katılımı alanda yer aldı. TÜBİTAK direnişçisi Aynur Çamalan da eylemde yer aldı.

BDSP'liler ise mitinge "TEKEL'den belediyeye kazanmak için... Genel grev-genel direniş! / BDSP" pankartıyla katıldılar. BDSP kortejinden genel grev-genel direniş sesi yükselirken 1 Nisan Ankara buluşmasına da çağrı yapıldı.

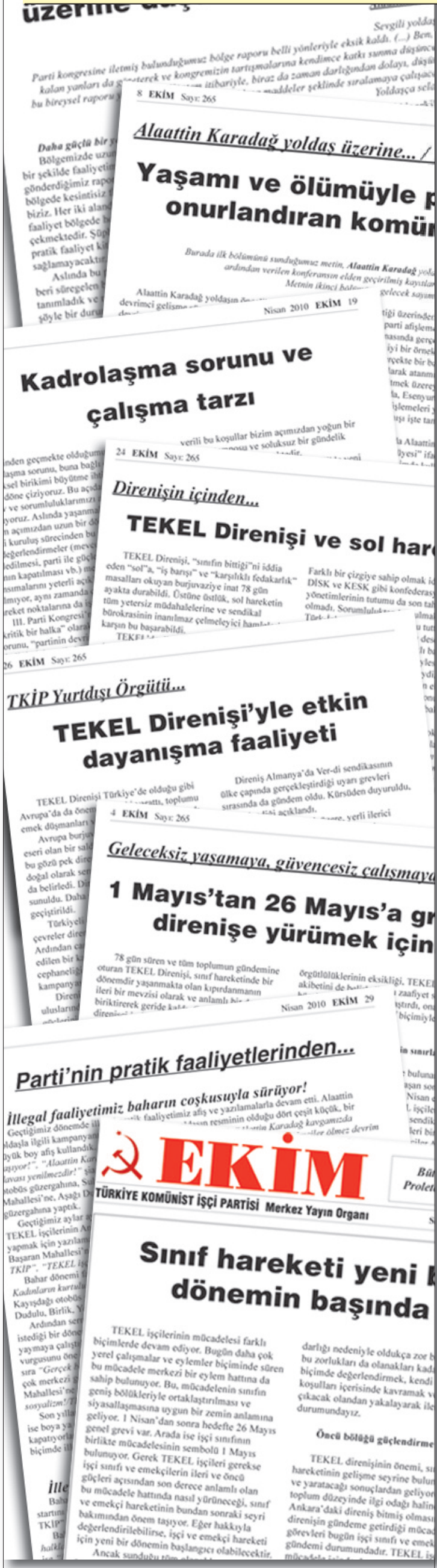
TEKEL işçileri, TÜBİTAK direnişçisi Aynur Çamalan, İSKİ işçileri, Marmaray işçileri, Sinter Metal işçileri ve ATV-Sabah grevcisi Ender Ertürk de eylemde yer alarak sermayenin saldırılarına karşı sınıf dayanışması ve birleşik mücadele adına anlamlı bir örnek sundular.

28 Mart 2010 / Esenyurt

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sınıf hareketi

TEKEL işçilerinin mücadelesi farklı biçimlerde devam ediyor. Bugün daha çok yerel çalışmalar ve eylemler biçiminde süren bu mücadele merkezi bir eylem hattına da sahip bulunuyor. Bu, mücadelenin sınıfın geniş bölükleriyle ortaklaştırılması ve siyasallaşmasına uygun bir zemin anlamına geliyor. 1 Nisan'dan sonra hedefte 26 Mayıs genel grevi var. Arada ise işçi sınıfının birlikte mücadelesinin sembolü 1 Mayıs bulunuyor. Gerek TEKEL işçileri gerekse işçi sınıfı ve emekçilerin ileri ve öncü güçleri açısından son derece anlamlı olan bu mücadele hattında nasıl yürüneceği, sınıf ve emekçi hareketinin bundan sonraki seyri bakımından önem taşıyor. Eğer hakkıyla değerlendirilebilirse, işçi ve emekçi hareketi için yeni bir dönemin başlangıcı olabilecektir.

Ancak sunduğu tüm olanaklarına karşın bu hedefe ulaşmak kolay değil. Zira işçi ve emekçilerin birleşik bir güç olarak davranabilecekleri bir eylem hattına sahip olmaları ile bu hatta başarıyla yürümeleri farklı şeylerdir. TEKEL işçilerinin mücadelesinin uyarması ve zorlamasıyla sınıf hareketinin toparlanması ve sermayeye karşı mücadelenin büyütülmesi bakımından bir yol açılmıştır. Ancak bu yoldan yürüyebilmek, dağınık durumdaki işçi ve emekçilerin mücadele alanlarında birleştirilmesine bağlıdır. Bunun için ise, öncelikle öncülerini bu göreve hazırlamak gerekmektedir. Bu da sınıf ve emekçi hareketinin verili koşullarında değerlendirilebilecek zemin ve güçlerin darlığı nedeniyle oldukça zor bir iştir. Tüm bu zorlukları da olanakları kadar doğru biçimde değerlendirmek, kendi toplumsal koşulları içerisinde kavramak ve ileriye çıkacak olandan yakalayarak ilerlemek durumundayız.

Öncü bölüğü güçlendirme ihtiyacı

TEKEL direnişinin önemi, sınıf hareketinin gelişme seyrine bulunacağı etki ve yaratacağı sonuçlardan geliyordu. Nitekim toplum düzeyinde ilgi odağı haline gelen Ankara'daki direniş bitmiş olmasına rağmen, direnişin gündeme getirdiği mücadele görevleri bugün işçi sınıfı ve emekçilerin gündemi durumundadır. TEKEL işçileri ise mücadele içinde deneyim kazanmış bir öncü sınıf bölüğü konumundalar. Bu da TEKEL işçilerinin mücadelesini sınıf hareketi ve toplumsal mücadele açısından özel bir yere oturtuyor. Bu nedenle, TEKEL işçilerinin önümüzdeki süreçte oynayacağı rol, sınıf hareketinin geleceği bakımından önem taşıyor.

TEKEL işçileri bugün bulundukları yerelerde şu ya da bu düzeyde hareketin içerisinde. Hem kendi mücadelelerini yerelleştirmeye, hem de

diğer işçi ve emekçi eylemlerine katılarak destek sunmaya çalışıyorlar. Bunun bir yanı mücadelelerine yönelik toplumsal desteği büyütme, diğer yanı ise direniş içinde edindikleri sınıf bilincinin gereklerini yerine getirme çabasıdır. Ancak hala da Ankara direnişinin sona ermesine yol açan zayıflık ve yetersizlikleri aşmaya yönelik kararlı ve sistemli bir yönelimden söz etmek mümkün değil. Mevcut çabalar son derece yetersiz ve yapılması gerekenin üstesinden gelebilecek düzeyde değil.

Bu durum, bugün işçi ve emekçi hareketinin gözünü diktiği bu öncü sınıf kesiminin yol açıcılık gücünü zayıflatmaktadır. Bu çerçevede yapılması gereken, TEKEL işçilerinin iç örgütlenmesini geliştirmek ve tabanın desteğini almış bir devrimci önderlik iradesini ortaya çıkarmaktır. Ancak bu yapılabildiğinde, TEKEL işçileri mücadelenin önündeki engelleri aşmayı başarabilecektir. Öncü kesimin bilinç, örgütlenme ve mücadele düzeyi geliştirilebildiği koşullarda, sendikal bürokrasi ve onun dayanağı reformizmden bağımsız yürüme gücü bulunabilecektir.

Sınıfın ana gövdesinde hareketlenme eğilimi

Bugün öncü bir konumda olsalar da, TEKEL işçileri de diğer işçi bölükleri cephesinde yaşananlardan doğrudan etkilenmekte, bu onların hem mücadele gücünü ve hem de ufuklarını belirlemektedir.

Açıktır ki TEKEL Direnişi, moral güç, mücadele azmi ve örgütsel açıdan son derece geri bir durumda bulunan işçi sınıfı ve emekçi hareketini sarsmıştır. Direnişin bitirilmesine karşın, moral kazanımlarının korunması ve direnişin geriye belli bir mücadele hattı bırakması da olumlu bir etki olarak varlığını korumaktadır. Sınıfın saflarında artan bir hareketlenme dikkat çekmektedir. Birçok veri, sınıf kitleleri içerisinde mücadele isteği ve örgütlenme eğiliminin güçlendiğini göstermektedir. Öyle ki, sönen işçi direnişlerinde dahi bir canlanma, en geri işçi ve emekçi kitlelerinde dahi sorunlarını mücadeleyle çözme yönünde bir inanç ve mücadele eğilimi gözlenmektedir. Direniş, işçi ve emekçi hareketinin öncü potansiyellerinin açığa çıkmasını kolaylaştıran bir itilim sağlamıştır.

Kuşkusuz bu tablonun oluşmasında tek etken TEKEL direnişi değildir. Bu aynı zamanda sınıf hareketinin içerisinde geçtiği toplumsal koşullarla ilgilidir. Krizin patlak vermesinin ardından sermayenin topyekûn saldırıları karşısında önce tutunmaya çalışan, sonra dağılan ve giderek mücadeleciler safları bozguna uğrayan,

Emen başında

moral bakımdan dibe vuran işçi hareketi, toparlanmak için bir dizi imkana da sahiptir. Kriz sonrasında düzenin kapsamlı bir seferberlikle yarattığı atmosfer, özellikle de işsizlik silahını kullanarak uyguladığı basınç, geline yerde etkisini bir ölçüde yitirmiştir. İşçi ve emekçiler sermayenin saldırıları karşısında dayanma sınırlarını aşmış durumdadırlar. Emekçiler arasında “artık kaybettiklerimizi geri alma zamanı geldi” düşüncesi yaygınlaşmaktadır. TEKELE direnişinin sarsıcı bir etki yaratmasının gerisinde aynı zamanda bu vardır. Tüm bunlar birarada mücadele filizlerinin yeşermesine neden olmaktadır.

Elbette söz konusu olan henüz bir eğilim ve arayıştır. Yapılması gereken bu arayışı güçlendirmek ve akabileceği kanallar yaratmaktır. İşte TEKELE direnişinin basıncıyla belirlenen eylem günleri bu açıdan önemlidir, zira dağınık durumdaki güçleri birlikte harekete geçme olanağı sunmaktadırlar.

Birleşik-siyasal-militan bir sınıf hareketi için!

Bugünkü olanakların anlamını ve yürünecek yolu somutlayabilmek için bir karşılaştırma yapabiliriz. Birçok çevre ve kişi tarafından TEKELE direnişi, Zonguldak madenci greviyle karşılaştırılmaktadır. Eylemin gücü ve sarsıntısı bakımından bu benzetme yerindedir. Fakat iki eylemin gerçekleştiği dönemlerin sınıf hareketi arasında önemli farklılıklar vardır. Politik bilinç, mücadele deneyimi, örgütlenme düzeyi, öncü işçi kuşağının durumu ve niteliği vb. bakımlardan farklı koşullar söz konusudur. Yine de, mevcut durumu yerli yerine oturtmak ve görevleri doğru tanımlayabilmek bakımından bu karşılaştırma işlevseldir.

Madenci fırtınası uzun bir döneme yayılan sınıf hareketliliğinin tepe noktası olmuştu. Maden işçileri Mengen barikatlarına dayandığında, işçi hareketinin önünde yeni bir dönem, mücadele ve örgütlenmede yeni bir düzey yaratıp yaratamama sorunu vardı. Mengen’i aşmak esas olarak bu sorunları aşmak anlamına geliyordu. Maden işçilerinin önde yürüdüğü sınıf hareketinin bünyesinde, ‘87 bahar hareketliliğinin açtığı yoldan ilerleyerek (basitten karmaşığa, yerelden merkeze, pasif eylem biçimlerinden birleşik militan eylemlere kadar) süreç içerisinde yetişen bir öncü işçi kuşağı vardı. Bu kuşak önemli ölçüde taban örgütlerinde bir araya gelmiş ve politize olmuştu. İşyeri komiteleri ve merkezi platformlar oldukça yaygındı. Bu dönemde ayrıca nispeten güçlü ve politize bir alt kademe sendikacılar kuşağı vardı.

Bugün ise, hem öncü bölük olarak TEKELE işçileri, hem de genelde sınıf taban örgütlenmelerinden yoksun ve dağınıktır, politik bilinci oldukça geri bir durumdadır. Mücadelenin birikimini taşıyan bir öncü kuşaktan yoksundur. Alt kademe sendikacılar

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Bütün Ülkelerin
Proleterleri, Birleşin!

Sayı: 265, Nisan 2010

Sınıf hareketi yeni bir dönemin başında

TEKELE işçilerinin mücadelesi farklı bir dönemin başlangıcıdır. Bugünkü olanakların anlamını ve yürünecek yolu somutlayabilmek için bir karşılaştırma yapabiliriz. Birçok çevre ve kişi tarafından TEKELE direnişi, Zonguldak madenci greviyle karşılaştırılmaktadır. Eylemin gücü ve sarsıntısı bakımından bu benzetme yerindedir. Fakat iki eylemin gerçekleştiği dönemlerin sınıf hareketi arasında önemli farklılıklar vardır. Politik bilinç, mücadele deneyimi, örgütlenme düzeyi, öncü işçi kuşağının durumu ve niteliği vb. bakımlardan farklı koşullar söz konusudur. Yine de, mevcut durumu yerli yerine oturtmak ve görevleri doğru tanımlayabilmek bakımından bu karşılaştırma işlevseldir.

kuşağından ise ‘90’lı yıllardan bugüne pek az şey kalmıştır. Varolduğu kadarıyla da sinik bir durumdadır.

TEKELE direnişi işte bu koşullarda, fakat mücadele etmek için fazlasıyla nedeni ve patlama birikimi olan sınıf hareketi için bir mayalayıcı rol oynamıştır. Sırtı mücadeleye dönük, ufkunu ekmeğini korumakla sınırlı, safları dağınık işçi hareketi için bir umut kaynağı ve ilgi odağı olmuştur. Madenci eylemiyle kıyaslandığında kuşkusuz henüz yolun başlangıç aşamasındadır. Bununla birlikte, patlama dinamiklerinin birikmiş olması nedeniyle, sınıf hareketinin bu başlangıç noktasından ileriye yönelik sıçramalı bir gelişme yaşaması mümkündür.

Direnin sınıf hareketi bünyesinde yarattığı etkileri ve yapılacak müdahaleleri bu çerçevede ele almak gerekmektedir.

Devrimci önderlik sorumluluğu!

Komünistler olarak yıllardır, sınıf hareketi ileri bir çıkış yaşadığında, ortaya çıkan olanakları değerlendirecek, harekete geçene yön gösterecek, arayış içerisinde olana yanıt verecek hazırlığa sahip bir devrimci önderliğin taşıdığı önemi vurguladık. En zor şartlarda bu bilinçle hareket ettik, güçlerimiz ve olanaklarımız çerçevesinde sınıfa etkin bir müdahale, mevzilerimizi güçlendirme çabası içinde olduk. Ama tüm çabamıza rağmen, nesnel koşulların ürünü olarak yüzyüze kaldığımız sorun ve sınırlamalar bugün karşımıza zayıflıklar ve yetersizlikler olarak

çıkacaktır ve çıkmaktadır. Önemli olan hareketlilik içerisinde ilerlemeyi ve öne çıkacak bir sıçramayı başarabilmektir.

Bunu başarabilecek bir çizgiye, reflekslere ve güçlere sahibiz. Sınıf hareketine müdahale ve önderlik çabası içerisinde, kendini ileriye taşıyacak, örgütleyecek ve sınıf hareketinin yeni bir dönemin eşliğinde bulunduğu koşullarda, bu kez onu devrimci bir önderlikten yoksun bırakmayacak bir sorumlulukla sürece yüklenmeli, eksiklik ve zayıflıklarımızı hızla giderme çabasına yoğunlaşmalıyız.

Bugün sınıf hareketinin en acil ihtiyacı, eylemine yön verecek devrimci bir politik ufuk, yolunda kararlılıkla yürümesini sağlayacak bir inisiyatifdir. İşçi sınıfı ve emekçi hareketi eylemlilik içinde sorunlarına çözüm olanaklarını yaratacaktır. Mücadele içerisinde engelleri aşarak, küçük zaferler kazanıp, yenilgiler yaşayarak olgunlaşacak bir ileri öncü kuşağı çıkaracaktır.

Komünistler olarak yapmamız gereken bu süreci kolaylaştırmak ve bu süreç içerisinde ileri çıkanlarla devrimci örgüt zemininde kaynaşmayı sağlamaktır. Eğer gelişmeler beklediğimiz yönde seyrederse, sınıfın toplum düzeyinde siyasal ağırlığını koymasına mümkün olacaktır. Bunun için yapmamız gereken hareketin içerisine tüm gövdemizle girmek ve ona devrimci bir yön kazandırma çabasına yoğunlaşmaktır.

EKİM, sayı: 265, Nisan 2010
(www.tkip.org’tan alınmıştır...)

Yolsuzluk iddiaları nedeniyle Aytaç Durak görevden alındı...

Yolsuzluk düzeni kapitalizme karşı mücadeleye!

Adana Büyükşehir Belediye Başkanı Aytaç Durak hakkındaki yolsuzluk iddiaları bir süredir gündemdeki yerini aldı. Önce Adana Büyükşehir Belediye Meclisi'nde dinletilen rüşvet pazarlığı yapıldığı öne sürülen ses kaseti ortaya çıktı. Ardından Aytaç Durak'ın 20 yıldır 'sağ kolu' olarak bilinen, gittiği her partiye beraber götürdüğü, mecliste başkanvekilliğini emanet ettiği Mustafa Tuncel'den "Bugüne kadar belediyede yapılmış yasadışı ne kadar imar değişikliği varsa, mimarı Durak'tır" çıkışı geldi. Mustafa Tuncel, Aytaç Durak'ın servetinin 2 milyar dolar olduğunu iddia etti. "Çok laf yalansız, çok mal haramsız olmaz" dedi.

Aytaç Durak, hakkında yürütülen soruşturamalar nedeniyle İçişleri Bakanlığı'na görevden alındı. Aytaç Durak'a yönelik yolsuzluk iddiaları üzerinden intikam almaya girişen AKP, bu konuda elde etmek istediği başarıyı şimdilik hayata geçirmiş oldu. Haklarında sayısız yolsuzluk haberi çıkan ve görülmemiş bir büyüklükte rant alanı açan sermaye hükümeti Aytaç Durak'a yönelik 'yolsuzluk operasyonu' üzerinden demokratlık pozlarını takındı.

Aytaç Durak dosyasında yolsuzluklardan geçilmiyor...

Aytaç Durak için hazırlanan dosyada yolsuzluk iddialarından geçilmiyor. Yolsuzluk iddiaları arasında Aytaç Durak'ın, 74 dönüm kamu arazisini önce kamulaştırıp, ardından da kooperatif üyeleri hisselerini sonraki aylarda Fahriye Durak'a satması, Fahriye Durak'ın arasındaki teraslama çalışması belediye imkânlarıyla yapılması var. Ayrıca, iddialar arasında kökü yeşil alan olan eşi Fahriye Durak'a ait Merkez Çukurova İlçesi'nde Seyhan Baraj Gölü manzaralı 11 dönüm arsayı önce konut, sonra ticari imarlı arsının usulsüz şekilde ticaret alanına dönüştürülmesi, bu imar değişikliğiyle rantında 40 kat artış sağlanması da yer alıyor. Bu konuyla ilgili olarak Aytaç Durak ve 54 meclis üyesi hakkında görevi kötüye kullanmaktan 1-3 yıl hapis cezası istemiyle dava açıldı.

Burjuva politikacıların mayasında yolsuzluk var...

Bugün Aytaç Durak'ın yolsuzluk dosyaları ifşat ediliyor. Başta AKP olmak üzere tüm düzen partileri yaptıkları açıklamalarla yolsuzluk yapan Aytaç Durak'ı suçlama yarışına giriyorlar. Oysa tüm düzen partileri boğazlarına kadar yolsuzluk pislğine batmışlardır.

Yolsuzlukların ve rüşvetin yöntemlerinin çeşitlenmesi ve asıl patlaması kapitalist gelişmenin belirli bir düzeye ulaştığı 70'li yıllarla birlikte olmuştur. 12 Eylül 1980 karşı devriminden sonra geçmiş dönemdeki bazı siyasilerin hakkında yolsuzluk soruşturmaları açılmış ve 13 Nisan 1982 tarihinde Sosyal Güvenlik Bakanı Hilmi İlgüzar, 16 Mart 1982 tarihinde de Gümrük ve Tekel Bakanı Tuncay Mataracı görevini kötüye kullanmak suçlarından Yüce Divan'da mahkûm olmuşlardır. 1980 öncesindeki önemli yolsuzluk olaylarından biri de 'Lockheed Skandalı'ydı. Tüm dünyada çok sayıda tutuklama ve mahkûmiyetlere neden olan bu olay, Türkiye'de ucu askeri bürokrasinin üst kademelerine kadar dokunduğu için özellikle

aydınlatılamadı. Dahası yolsuzluğun üstü kapatıldı.

1980'lerden bu yana ortaya çıkan başlıca yolsuzluk olayları arasında, Devlet Bakanı İsmail Özdağlar'ın adının karıştığı rüşvet yolsuzluğu, F-16 savaş uçağı alımıyla ilgili rüşvet olayı, İstanbul Bankası yolsuzluğu, Jaguar Olayı, Karayolları Yolsuzluğu, İSKİ yolsuzluğu, İLKSAN yolsuzluğu, TÜRK BANK yolsuzluğu, hayali ihracat yolsuzlukları sayılabilir. Bu vakalar, çoğu bir sonuca ulaşmayan soruşturamalarla veya önemsiz cezalarla geçirilmiştir.

1990 yılında, bazı gazeteler, politikacıların mal bildiriminde bulunmalarını ısrarla talep ettiklerindeyse, adı her daim yolsuzlukla anılan ANAP bir yasa hazırlamak zorunda kalmıştı. Ancak elbette kendisini buna zorlayanları da yasa kapsamına almayı ihmal etmeyerek! Bu yasayla, burjuva politikacıların yanısıra, vakıf mütevelli heyetleri, gazetelerin patronları, yöneticileri ve bütün köşe yazarları da mal bildirimini verme yükümlülüğü getirildi. Onca tantananın ardından Meclis'te oluşturulan Mal Varlığı Araştırma Komisyonu'ndaki ANAP ve DYP'li temsilciler, liderlerini karşılıklı olarak aklarak sorunun üzerine kara bir şal çekti.

AKP yolsuzluk batağında...

AKP milletvekilleri ve bakanlarından yolsuzluğa bulaşmamış olanı bulmak gitgide daha da zorlaşıyor. Mecliste 52 AKP milletvekiline ait zimmet, kalpazanlık, ihaleye fesat karıştırma, sahtecilik gibi suçlara ait 79 dosya görüşülmeyi bekliyor. Bekliyor, çünkü 3 Y'nin "yasaklarla mücadele" kısmı, Tayyip'in 3 Y'sinde "yasaklarla mücadele" kısmı da yolsuzluğa dönüşünce, yasa yolsuzluğun güvencesi haline geldi.

Tayyip Erdoğan'ın İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı'na aday olduğu gün açıklanan serveti: "Kasımpaşa'da bit daire, Maltepe'de bir kooperatif hissesi. Bolluca'da (Gaziosmanpaşa) 346 metre kare arsa, Burak Gıda ve Ticaret Limited Şirketi'nde yüzde 10 hisse," (Sabah, 20 Şubat 1994). 7 yıl sonra Rahmi Koç. "Tayyip Bey 1 milyar dolar para biriktirmiş." açıklamasını yaptı. (CNN Türk, 3 Ağustos 2001)

Başbakan'ın 26 yaşındaki oğlu Ahmet Burak Erdoğan, 2.325.000 dolara bir kuru yük gemisi aldı. Başbakan'ın diğer oğlu Bilal Erdoğan ise, ABD'de 261.000 dolara daire sahibi oldu. Ayrıca iki kardeş, Çamlıca Kısıklı'da "tapu kayıtlarına göre" 1 trilyon liralık villanın sahibi oldular. Başbakan aynı yerde içi 450 metre kare olan villanın bir benzerini kendisi için satın aldı. Eski Maliye Bakanı Kemal Unakıtan'ın oğlu Abdullah Unakıtan, hiç çalışmadan, yorulmadan, oturduğu yerde bir kalemde 366.000 lira kazandı.

AKP hükümeti 18 Kasım 2002'de kuruldu. Hükümetin henüz ilk 13 gününde, 31 Aralık 2002 tarihine kadar, tam 219 adet yol ihalesi yapıldı. Toplamı 52 trilyon lira olan ihale bedelleri, Sayıştay vizesinden kaçırılmak için 750 milyar lirayı aşmayacak şekilde ayarlandı. Böylece, yolsuzluk saptamasın diye Sayıştay devre dışı bırakıldı. Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu, Ceylan Grubu'ndan, banka borcuna karşılık 52 milyon dolara Antalya'daki Deluxe Resort Otel'i aldı, karşılığında da Ceylan Grubu'nun 52 milyon dolarlık borcu silindi. 52 milyon dolar karşılığında, bir tane

sonra 25 milyon dolara AKP yandaşı bir şirkete satıldı.

Bizzat Tayyip Erdoğan dokunulmazlık zırhına büründüğü için yargılanamıyor ve onunla ilgili zimmet, kalpazanlık, belgede sahtecilik, cürüm işlemek için teşekkül oluşturma gibi dosyalar bulunuyor. AKP hükümetinin yağma ve yolsuzluk sicilinin epeyce kabardığı herkesçe biliniyor. AKP'nin ileri gelenlerinin hemen hepsinin birkaç yıl içinde hızla zenginleşmesi, AKP'yi destekleyen sermaye kesiminin önünün açılması ve hızla palazlanmaları, devlet ve belediye ihalelerinin, kredi imkanlarının bunların önüne serilmesi bu konuda yaşanan sürecin tablosunu yeterince gösteriyor.

Yolsuzluğun kaynağı kapitalizmdir!

Din her zaman varolan düzeni meşrulaştırmak için egemen sınıflarca kullanılan en önemli ideolojik araçtır. Bu araç, bugün dinci kimliği ile öne çıkan AKP'nin elindedir. AKP sınıfsal olarak burjuva bir partidir. İşçi ve emekçilerin dini duygularını kapitalist sömürü çarklarının perdesi haline getirmekten başka farklı olarak hiçbir şey yapmamaktadır. Kısacası dinci parti vurgun, çıkar, haksız kazanç ve sahtekarlık partisidir.

Bugün AKP nezdinde yaşanan yolsuzluklar, Tayyip Erdoğan'ın malvarlığı, kapitalist sömürü sisteminden bağımsız ele alınamaz. Bütün burjuva politikacıların olduğu gibi, AKP yöneticilerinin kişiliğini, pratiğini belirleyen de burjuva soygun düzenidir. Şu, bu politikacının akçalı işleri bir yana, böyle bir kapitalist sistemin yöneticisi olmak bile, en büyük hırsız olmak için yeter de artar bile...

Tüm düzen partilerini ve düzenin bütün kurumlarını kapsayan dev bir yolsuzluk ve rant çarkı durmaksızın dönmektedir. Yolsuzluk çarkında dolaşan paranın yıllık olarak en az 300 milyar dolar düzeyinde olduğu bizzat resmi kurumlarca ifade edilmektedir. Bu da sistemi baştan aşağı kuşatmış bir yağma ve rant, çürümeye ve kokuşma tablosunun ifadesidir.

Sermaye sınıfı iktidarda oldukça bu türden yolsuzlukların sonu gelmeyecektir. Azami kâra dayalı bir sistemde kriz koşullarında burjuvazi böylesi yolsuzluklarla sömürecektir. Sömürü yine artı-değer sömürüsüdür. Sermaye sınıfının tüm kazancı işçi sınıfının ürettiği artı-değerdir. Yolsuzlukla elde edilen paranın da kaynağı artı değerdir, işgücü sömürüsüdür.

Dolayısıyla, işçi ve emekçilerin yolsuzlukla mücadelesi, sömürü sistemine karşı verilen mücadelenin sadece bir parçasıdır. Aytaç Durak benzeri hırsızlar teşhir edilmeli, ancak bununla yetinilmemeli tüm yolsuzlukların kaynağı olan sermaye düzeni hedefe çakılmalıdır.

Avukatlar sömürüye karşı birleşti

İstanbul'da Aksent Hukuk Bürosu'nda sigortalı olarak çalışırken DİSK'e bağlı Sosyal-İş Sendikası'na üye olan ve "performans düşüklüğü" gerekçe gösterilerek işten atılan **Av. Cem Gök**'le dayanışma amacıyla 25 Mart akşamı biraraya gelen avukatlar ve stajyer avukatlar İstiklal Caddesi üzerindeki İstanbul Barosu önünde saat 19.00'da basın açıklaması gerçekleştirdi.

"Avukat sömürüsüne son" pankartının açıldığı eylemde yapılan açıklamada, piyasalaştırma sürecinin avukatlık mesleğinin kamusal yanını önemsizleştirirken, avukatları işçi ve patron olarak ikiye böldüğü ifade edildi. Sermaye birikimine sahip bir kısım avukatın devasa hukuk büroları kurarak, yanında 150-200'e kadar varan kişi çalıştırırken, özellikle genç avukatlar bakımından gözle görülür bir işçileşme sürecinin yaşandığı belirtildi.

Açıklamada, Sosyal-İş Sendikası'na üye olduğu gerekçesi ile bir avukatın işten atılmasının büyük avukatlık organizasyonlarındaki çalışma şartlarının ve emek sömürüsünün gün yüzüne çıkmasını sağladığı söylendi.

Açıklamada, sendikal nedenle bir avukatın işten çıkartılmasının kabul edilemez olduğu, özellikle bir hukuk bürosunda bu hakkın engellenmesinin kabul edilemeyeceği söylendi.

Eyleme destek veren Toplumcu Mühendis, Mimar& Şehir Plancıları adına yapılan konuşmada ise işçi ve emekçilerin sorunlarının ortak olduğu işçi sınıfı ve emekçilerin birleşik mücadelesinin hayati olduğu söylendi. İşten atılan Cem Gök'e destek vermenin beyaz yakalıların örgütlenmesi açısından önemli olduğunun altı çizildi.

TMMŞP'nin açıklamasında şu ifadeler yer verildi:

"Bu olay bir kez daha göstermiştir ki geçmişin ayrıcalıklı meslekleri birer ikişer erimekte kapitalizmin evrensel kurallarının arasında nesnellığe teslim olmaktadır. Bu bir rastlantı değil neoliberal politikalarından beslenen meslek ve alanlarda yaşanan dönüşümün eseridir. Zira ücretli avukatların sorunları da bizim alanımızda yaşananlardan farklı değil. Çoğunluğunu genç avukatların oluşturduğu ücretli avukatlar bir avukata bağlı olarak sigortalı çalışmaktadır. Mesai saatleri belirsiz, fazla mesai ücreti almıyorlar, sigorta primleri de gerçek ücretleri üzerinden yatırılmıyor.

Biz, daha önce de söylediğimiz gibi işçi ve emekçilerin sorunlarının ortak olduğunu araya örülen duvarların birer yalandan ibaret olduğunu biliyoruz. Bugün mücadele adına söylenecek sözler işçi sınıfının ve emekçilerin birleşik mücadelesinin hayati olduğunu içermediği sürece anlamsız kalacaktır. Bu yüzden sendikalaştığı için işten çıkartılan Avukat Cem Gök'e destek vermeyi beyaz yakalıların örgütlenmesi açısından önemli buluyor ve yanında olduğumuzu belirtiyoruz.

Eyleme birçok avukat kendi imzası ile destek verirken, Piyasalaşmaya Karşı Avukatlar Platformu, Toplumcu Mühendis, Mimar& Şehir Plancıları, Sosyal Haklar Derneği, İşten Atmalar Yasaklansın Platformu ve Ekim Gençliği de eylemde yer aldı.

80 kişinin katıldığı eylemde "Piyasacı değil toplumcu hukuk!", "Sendika hakkımız engellenemez!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Türkiye'de kriz Yunanistan nüfusu kadar

Kapitalist krizin Türkiye'ye etkisini Yunanistan'la karşılaştıran DİSK Türkiye'de işini kaybedenlerin sayısının aileleriyle birlikte Yunanistan nüfusuna yakın sayıda olduğunu belirtti. Türkiye'deki işsizlik oranının vardığı boyutu DİSK Araştırma Enstitüsü'nün raporu ortaya koydu.

Krizin etkili olduğu dönemde iflaslar, geçici iş ilişkisinin sona erdirilmesi, işten çıkarmalar nedeniyle işini kaybedenlerin sayısının Aralık 2009 itibarıyla 2,6 milyon olduğu ifade edilen araştırmada, işsizliğin kişilerin aileleri de dikkate alındığında yaklaşık 10 milyon kişiyi etkilediği belirtildi. Bu sayı 11 milyon nüfusa sahip Yunanistan'a denk geliyor.

Araştırmada, işsizlerin 692 binini işten çıkarılanların, 583 binini TÜİK'in tanımına göre "iş gücüne dahil edilmeyen ve işini kaybettiği için işgücü dışında bulunanlar"ın, 1 milyon 45 binini geçici ve güvencesiz çalışma biçimlerinden dolayı işsiz kalanların, 282 binini de iflas eden veya işyerini kapatanların oluşturduğu belirtildi.

TÜİK'in tanımlamaları nedeniyle işsiz sayılmayan yaklaşık 2 milyon kişinin dikkate alınmasıyla "geniş tanımlı işsizlik" rakamlarına ulaşıldığına yer verilen araştırmada, bu hesaplama Türkiye'de 3 milyon 471 bin olarak tespit ettiği toplam işsiz sayısının 5,5 milyona, işsizlik oranının da yaklaşık yüzde 14'ten yüzde 20'ye çıktığı söylendi.

İşsizliğin bireyleri ve ailelerini ekonomik, sosyal ve psikolojik olarak ağır biçimde etkilediğinin vurgulandığı araştırmada, krizi kendileri için fırsata çeviren servetlerini katlayan kimi işverenlerin yanında, bugün işsiz kalan, ücretleri düşürülen, ücretsiz izinlere mahkum edilen milyonlar bulunduğunun altı çizildi. Araştırmanın öneriler bölümünde ise işsizlik sorunun çözümü için "istihdam yaratılması" önerildi.

Gökçek'ten 'sosyal patlama' itirafı

Hemen her dönem işçi ve emekçilerin sosyal uyanışından ve mücadelesinden korkan, bunun önünü almak için türlü baskı ve zor yöntemlerini devreye sokan sermaye iktidarı yerel yönetimleri bu amaçla etkin biçimde seferber ediyor. Bu yolla, sisteme yönelmesi muhtemel tepkiler dindirilirken işçi ve emekçiler günlük rüşvetlerle uyutuluyor.

Bu sus payları bazen iki paket makarna, bazen kömür veya bazen de asgari ücrete kölelik koşullarında çalışılan bir iş olabiliyor. Sermaye düzenine karşı yükselecek olası bir ayağa kalkışın önünü kesme işlevi gören bu icraatlar özellikle AKP hükümetinin iktidarda olduğu dönemde daha da sıklaştırılmış bulunuyor. Yerel yönetimler eliyle emekçileri kuşatan AKP ve uşaklık ettiği sermaye iktidarı yer yer bu gerçeği itiraf etmekten de geri durmuyor.

Hakkında ortaya çıkan yolsuzluk haberlerine, açılan davalara rağmen yıllardır Ankara'yı yöneten AKP'li Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek katıldığı bir toplantıda bu durumu itiraf etti. Ankara'daki kömür ve gıda yardımlarını öven Gökçek sosyal patlamanın önüne nasıl geçildiğini şu sözlerle anlattı:

"Eğer bugün Ankara'da bir sosyal patlama yoksa, suç oranları ciddi olarak büyükşehirliere nazaran alt seviyelerde bulunuyorsa, yapılan sosyal yardımların ve sosyal projelerin buradaki etkisi çok olmuştur"

AKP Genel Merkezinde düzenlenen Yerel Yönetimler Sempozyumu'nda konuşan Gökçek, belediyelerin görevinin sadece alt ve üstyapı olmadığını belirterek başkentte büyükşehir olarak sosyal belediyeçilik anlayışını üst noktaya taşıdıklarını iddia etti. Hizmetlerinin sadece Ankara ile sınırlı kalmadığını, afet durumlarında başka şehirlere hatta ülkelere de hizmet götürdüklerini dile getiren Gökçek, Ankara'da sosyal ve kültürel 165 proje yapıldığını anlattı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kusursuz cinayet ve çıplak gerçekler

Yedi genci öldüren doğalgaz faciasının ardından hazırlanan ilk raporda kusurlu bulunan EGO ve Başkent Doğalgaz'ın yöneticileri, son bilirkişi raporunda kusursuz oldu. Rapora göre yöneticiler gerekli uyarıları yaptıkları için kusurlu değil...

Doğalgaza, ulaşma durmadan zam yapan AKP'li Ankara Büyükşehir Belediyesi insana nereden nasıl değer verdiğini yaklaşık bir yıl önce Ankara Çankaya'da yedi gencin doğalgaz faciası sonucu ölümüyle açıkça ortaya koymuştu. Kamudaki kadrolaşmanın yarattığı sonuçlar da bu kaza ile ortaya dökülmüştü. Daha sonra gördüğü tepkiler yüzünden istifa etmek zorunda kalan Başkent Doğalgaz A.Ş. Genel Müdürü Veysel Karani Demir'in elinde bir boruyla ölen üniversitelilerin ölümünü haklı çıkartmak, ilahi bir adaletin sonucu olduğunu anlatmak için "gençler yarı çıplaktı" demişti. Ancak bu ölümlerin ardından gelişen süreç bu örümcek kafalı zihniyetin çınlıplak ortada gezdiğini açıkça ortaya koydu.

2009'un ilk saatlerinde yedi gencin doğalgaz faciası sonucu ölümünde "taksirle ölüme neden oldukları" gerekçesiyle haklarında 15'er yıla kadar hapis cezası istenen EGO ve Başkent Doğalgaz'ın üst düzey yöneticileri 3 bilirkişi tarafından hazırlanan raporda kusurlu bulunmadı. Kombinın bakımını yapan teknik servis yetkilileri, müteahhit, ev sahibi, kiracı ve doğalgaz görevlisinin kusurlu bulunduğu raporda, ilk zehirlenme olayının yaşandığı başka bir daireye giden doğalgaz görevlisinin inisiyatif kullanarak diğer dairelere bakması halinde yedi gencin hayatta kalacağı da belirtildi.

İddianame oluşturulurken savcılığın talebiyle hazırlanan ilk raporda "Uygun kalitede malzeme bulundurma zorunluluğu getirmeyen, bacaların temizlenmesini tüketici inisiyatifine bırakan EGO Genel Müdürlüğü ve BAŞKENTGAZ'da yöneticilik yapan İhsan Fincan, Kazım Usta, Ethem Uludağ, Haldun Aydın, Veysel Karani Demir ve Yusuf Büyük tali kusurlu olarak" gösterilmiş ve "taksirle ölüme neden oldukları" gerekçesiyle 2'şer yıldan 15'er yıla kadar hapisle cezalandırılmaları talep edilmiştir.

Mühendis ve doğalgaz uzmanı 3 bilirkişinin hazırladığı yeni raporda ise sanıklardan eski EGO Genel Müdürü Fincan, eski Başkent Doğalgaz Genel Müdürü Demir'in de aralarında bulunduğu kamu görevlileri kusurlu bulunmadı. Raporda şöyle denildi: "Kombiye bakan teknik servis yetkilisi Levent Kuzu ve Erdal Us, ev sahibini eksiklikler konusunda bilgilendirmedikleri için 2. derecede; ev sahibi Cemal Özdemir, spiral boruda sızdırmazlık bandı kullanmadığı için 3. derecede; ölen Turan Özgür Atilla'nın annesi, kiracı Okşan Atilla yıpranmış spiral borunun kullanılması nedeniyle 3. derecede; müteahhit Emre K. Karadağlı, bacanın gerektiği gibi yapılmaması nedeniyle 1. derecede kusurludur."

Olayda Başkent Doğalgaz Acil Yardım görevlisi Ali Vural da 4. derecede kusurlu bulundu.

Raporda acil yardım görevlisi Vural'ın kusuru açıklanırken, doğalgaz acil yardım yetkililerini ilgilendiren çok önemli bir tespit yapılarak şöyle denildi: "İlk zehirlenme Şahin Koç ve ailesinin oturduğu 4 No'lu dairede 03.30-04.30 sıralarında meydana gelmiş, önce polise, sonra Başkent Doğalgaz Acil Yardım ekibine haber verilmiştir. Görevli Vural, acil durum prosedürünün 6.1 maddesinde belirtilen

hususlara göre dairenin doğalgaz vanasını kapatıp, merdiven boşluğunda kaçak gaz ölçümü yaptıktan sonra ayrılmıştır. Görevli kaçak olmadığı için daireleri bir bir açtırıp kontrol yapmamıştır. Oysa doğalgaz eğitimi almış bir görevlinin, 'benim görevim acil durum prosedürünün ilgili maddelerine göre bitti' deyip ayrılmaması gerekirdi. Aldığı eğitim gereği olay yerine varmışken olabilecek olayları tahmin edebilmesi gerekirdi. İnisiyatifini kullanarak diğer dört dairenin zillerini de çalıp içerilere girip bakabilirdi. Veya uyandırabilirdi. Şayet inisiyatif kullanmış olsa idi, belki o yedi genç de kurtulup şimdi yaşıyor olacaktı."

Daha önceki duruşmaları adliye koridorlarını kuşatan silahlı adamların gölgesinde gerçekleşen davanın bugünü yarın olacakları anlatmaktadır. Bu yedi gencin katili Ankara Belediyesi ve ona bağlı çalışan kamu ve taşeron şirketleridir. Ancak azmettiricisi yağma düzenidir. Doğalgaz denetimini özelleştirerek yandaş taşeron şirketlere peşkeş çeken, kamusal denetim işini de Allah'a havale edip, kadrolaşma ile neredeyse yok eden anlayış bu gençlerin katilidir. Doğalgaz, kullanımı bir başka siyasal ve teknik tartışmanın konusu olsa da bu haliyle kullanımı bir felaketin habercisidir de aynı zamanda. Böyle yönetilen ve bir bomba sayılabilecek doğalgaz dağıtım işi örneğin yaşanması olası bir depremde facia yaratacaktır. Ufak bir sızıntıyı bile önlemek aciz bir kadronun göz

göre göre (yedi gencin ölü bulunmasından önce yerel gaz dağıtım şirketinin adamları binada kontrol gerçekleştirmişlerdi) bu katliama davetiye çıkarttığını düşündüğümüzde örneğin İstanbul'un bir bombanın üzerinde olduğunu açıkça söyleyebiliriz.

Bu cinayetin tetikçileri ve onun soysuz destekçileri kendi çıplaklıklarını ortaya koymuş kendilerini yaratan kokuşmuş düzenin insana verdiği değeri göstermiştir. Bu davadan aklanacaklar kendi vicdanlarıyla hesaplaşabilirler ama bu düzen hesabını işçi ve emekçilere vermek zorundadır.

"Tramvay kazası"nda rant düzeni aklandı

İstanbul Merter'de 11 Mart günü yaşanan tramvay katliamı, rant ve kara dayalı kent yönetiminin ulaştığı boyutu resmetti.

Yayaların kullanabileceği en yakın sinyalizasyonu 250 metre uzaklığa yerleştiren, velilerin defalarca kez talep etmesine rağmen üst geçit yaptırmayan İstanbul Büyükşehir Belediyesi gerekli önlemleri almayarak Bahçelievler Kemal Hasoğlu Lisesi öğrencisi 3 genci göz göre göre ölüme yolladı.

Yaşanan ölümlerin sonrası ise bildik manzaralara sahne oldu. Tramvay "kaza"sının ardından öğrencilerin gerçekleştirdikleri protesto nedeniyle okulun 3 öğretmenine soruşturma açıldı. Benzer "kazalar" sonrasında da kendini aklayan rant ve kar düzeni "kaza"nın faturasını tramvay sürücüsü ve şefine kesti. Tramvay kazasıyla ilgili Bakırköy Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından yürütülen soruşturma sonucunda savcılık, kazadan tramvay sürücüsü Ali Osman Erdoğan ile Ulaşım A.Ş.'de çevre kontrolünde görevli Cengiz Yıldırım'ı sorumlu tuttu.

İddianamede, tutuksuz olarak yargılanan tramvay sürücüsü (vatman) Ali Osman Erdoğan ile Ulaşım A.Ş.'de çevre kontrolünde sorumlu Cengiz Yıldırım hakkında "Taksirle birden fazla adam öldürme" suçundan 2 yıldan 15 yıla kadar hapis istemiyle dava açıldı.

Kaza sonrası gözaltına alınan vatman Ali Osman Erdoğan mahkemedeki savunmasında, "Çocukları görünce hemen korna ve zile bastım. Acilen fren sistemini devreye soktum ancak araç özelliği nedeniyle gereken mesafede duramadı" dedi. Erdoğan, tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılmıştı.

3. köprüye karşı insan zinciri

İstanbul'da hayata geçirilmek istenen 3. köprü projesine karşı Sarıyer'de insan zinciri oluşturuldu. 28 Mart Pazar günü gerçekleştirilen eylem Üçüncü Köprü Yerine Yaşam Platformu tarafından örgütlendi. Köprünün geçeceği olası güzergahlarda yaşayan emekçiler el ele tutuşarak yürüdü.

Sarıyer Hacıosman Mahallesi'nde toplanan grup, "3'üncü köprü bir cinayettir. 27 Nisan 1995, İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Recep Tayyip Erdoğan" ve "Rant köprüsüne geçit yok. Mahalleme dokunma" yazılı pankartlar taşıdı.

Çocukların da yer aldığı yürüyüş Tarabya bayırı üzerinden Büyükdere Caddesi'ne doğru devam etti. Yoldan geçen otomobillerin de klakson çalarak destek verdiği insan zinciri, İstanbul Çevre ve Orman Müdürlüğü önünde sona erdi. Burada basın açıklamasını okuyan, Orman Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu üyesi Kader Cihan, AKP hükümetinin, İstanbul'da halkın yararlandığı son doğal ve kamusal alanları hızla büyük sermaye ve rant çevrelerine peşkeş çekmeyi planladığını söyledi. 3'üncü köprü projesini 'organize cinayet projesi' olarak nitelendiren Cihan İstanbul'un son orman alanlarını, su havzalarını ve yoksul halkın yaşam alanlarını hedefine koyan işgalin yaygınlaştırılmak istendiğini vurguladı.

Kızıldere şehitleri katliamının 38. yıldönümünde anıldı

Kızıldere’de katledilen Mahir Çayan ve 9 yoldaşı (Cihan Alptekin, Ömer Ayna, Ertan Saruhan, Sinan Kazım Özüdoğru, Hüdaı Arıkan, Saffet Alp, Sabahattin Kurt, Nihat Yılmaz ve Ahmet Atasoy) 30 Mart günü Ankara’da Karşıyaka Mezarlığı’nda gerçekleştirilen eylem ve etkinliklerle anıldı.

Karşıyaka Mezarlığı’nda anmalar

Devrimci 78’liler Federasyonu, 68’liler Dayanışma Derneği, Ankara 78’liler Birlik ve Dayanışma Derneği, Halkın Devrimci Yolu, EHP, Dev-Lis ve Odak sırasıyla pankart açarak Mahir Çayan’ın mezarına doğru yürüyüşe geçti. Çayan’ın mezarı başında Devrimci 78’liler Federasyonu, 68’liler Dayanışma Derneği adına konuşmalar yapıldı.

Halkın Devrimci Yolu’nun gerçekleştirdiği anmanın ardından **78’liler Girişimi** de bir anma yaptı. Anmada okunan metinde, Mahir ve yoldaşlarının, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin hizmetindeki darbecilerin, kendileri hakkında verilen bu hükmün uygulayıcıları olduklarını bile bile, bedeli ölüm bile olsa, geleceğe karşı duydukları sorumlulukla davrandıkları söylendi.

Daha sonra **EHP** bir anma etkinliği gerçekleştirdi. Karşıyaka Mezarlığı’ndaki anma etkinliklerinden biri de **Devrimci Genç/Gençlik Muhalefeti** tarafından gerçekleştirildi. Anmaya merkezi katılım sağlayan gençler devrim andı içti.

BDSP’den Kızıldere anması

Komünistler, Kızıldere’de katledilen Mahir Çayan ve 9 yoldaşını Mahir Çayan’ın mezarı başında andı. Komünistler ilk önce devrim ve sosyalizm şehitleri için saygı duruşu gerçekleştirdi. Ardından Çayanların devrimci kişiliğinin, siper yoldaşlığını, özgeçmişlerini, söz ve eylem diyalektiği ile devletin faşist karakterini anlatan bir metin okundu.

Metinde, ‘71 devrimci kopuşuna vurgu yapılarak düzenden köklü kopuşun üzerinden yükselen devrimci mirası sahiplenme çağrısı yapıldı. Bu devrimci mirasın komünistlerin şahsında güvenceye alındığı belirtildi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Ümraniye’de Kızıldere anması

Ümraniye BDSP, Kızıldere şehitleri için anma etkinliği gerçekleştirdi. 30 Mart günü OSİM-DER’de gerçekleştirilen anma “Girdiler” şiiri ile başladı ve Mahir Çayan’ı, dönemin gençlik hareketini ve Kızıldere Katliamı’nı anlatan sinevizyon gösterimiyle devam etti. Bir işçinin Nazım Hikmet’in “Yürüyelim” şiirini okuması ile devam eden etkinlikte BDSP temsilcisi söz aldı. Konuşmasında o dönemin gençlik hareketine ve Mahirlerin, Denizlerin idamı kararına karşı yaptıkları eyleme değinen BDSP temsilcisi, Denizler’in, Mahirler’in, İbolar’ın Türkiye devrimci hareketine ivme kazandırdığını belirtti. Devrime giden yolda her birinin partilerini güvence altına almak için yüreklerini ortaya koydukları ifade edildi.

Ardından etkinliğe katılanlara söz verildi. Son olarak hep bir ağızdan söylenen Kızıldere marşı ile etkinlik bitirildi.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Kızıldere unutulmadı... ON’lar yaşıyorlar!..

“TKİP, dünyada ve Türkiye’de başarı ve yenilgilerle dolu zengin bir devrimci tarihin mirasçısıdır.” (TKİP Programı’ndan...)

30 Mart 1972 Kızıldere...

On devrimcinin devrimler tarihine bilinç, irade ve kararlılıkları ile direniş çağrısını yazdıkları günün adıdır. Çöken ve yıkılan dünya ile emeğin ve insanlık dünyasının karşı karşıya geldikleri ve iki iradenin, iki düşman dünyanın ölümüne çatışmaya girdikleri günün adıdır... Üç yiğit devrimcinin, Denizler’in darağaçlarına gidişini durdurmak için devrimci dayanışmanın ve siper yoldaşlığının doruğa çıktığı gündür. Devrime yiğitçe adanmışlığın adıdır...

Emperyalizmin uşağı sermaye devleti tankıyla, topuyla ve binlerce asker ve özel timiyle, on devrimciye karşı Kızıldere’de savaş açtılar, kan ve ölüm kustular. 12 Mart darbesinin ardından 1. Erim hükümeti tarafından başlatılan “Balyoz Hareketi”yle, genç ve yeni örgütlenmekte olan devrimci hareketi, daha filiz halindeyken boğup tasfiye etmek için karşı-devrimci dünyanın, devrim dünyasına karşı giriştiği topyekûn bir saldırdır. Devrim davasına bağlılığın, karşıdevrime karşı, sermayenin diktatörlüğüne karşı ölümüne direnişin sergilendiği ve tarihe kazındığı gündür...

Tarihin ileriye akışı zikzaklar çizerek gerçekleşir. Bunu en iyi bilenlerdendi Mahir; “devrimin yolu sarp ve kayalıktır” ve “Türkülerimiz dilden dile dolaşacak ve silahlarımız elden ele geçecekse, ölüm nerden ve nasıl gelirse gelsin hoşgeldi”... diyordu.

Bu genç devrimciler kısacık hayatlarına, devrimin başarısı için yıkılması gereken hedefi açık olarak gösterme başarısını sıgırdılar.

ON’lar devrimimizin yüz akıdırlar. Bu yiğit devrimciler söz ve eylemin diyalektik birliğinin sembolü oldular. ON’ların yaktığı devrim meşalesi bugün, sınıf bilinçli işçilerin ve komünistlerin yolunu aydınlatıyor. ON’lar bizim tarihimizdir. Komünistlerin ve sınıf bilinçli işçilerin elinde, kapitalist-emperyalist dünyaya karşı savaşımın ilham kaynaklarıdır... ON’ları bu bilinçle anıyoruz. Kızıldere unutulmadı ve onun yaktığı devrim ateşi, kapitalist-emperyalist dünyayı yakacaktır...

ON’lar unutulmadı ve unutulmayacak!.. ON’ların adı sonsuza dek yaşayacak...
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://raney.org>

Gençliğin Kızıldere anmalarından...

“Kızıldere son değil, kavga sürüyor!”

Faşist sermaye devleti tarafından 30 Mart 1972’de Kızıldere’de katledilen Mahir Çayan ve arkadaşları, birçok ilde gençlik güçleri tarafından gerçekleştirilen eylem ve etkinliklerle anıldı. Gençlik, “Kızıldere son değil, kavga sürüyor!” kararlılığını yineleyerek on yiğit devrimcinin izinden mücadeleye devam edileceğini haykırdı.

İstanbul Ekim Gençliği’nden Kızıldere anması

Kızıldere’de katledilişlerinin 38. yıldönümünde Mahir Çayan ve 9 yoldaşı **İstanbul Ekim Gençliği** tarafından 30 Mart Salı günü düzenlenen etkinlikle anıldı.

TMMOB Makine Mühendisleri Odası’nda gerçekleştirilen anma, devrim ve sosyalizm davasında yitirilenler için saygı duruşuyla başladı.

Ardından, Kızıldere’yi anlatan kısa bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Daha sonra ise “Devrimci miras, devrimci kimlik” ve “Kızıla boyanmış Mart’tan Mayıs’a mücadele!” başlıklarında sunumlar gerçekleştirildi.

Sunumlarda, ‘71 kopuşunun devrimci mücadele açısından önemine değinildi ve gençlik kitlelerini örgütlü mücadeleye çağırma noktasında ısrarlı ve iradeli davranılması gerektiği belirtildi.

Kızıldere’yi anmak, yitirilenlerin yasını tutmak değil, yaşamın devrim ve sosyalizm mücadelesinin ihtiyaçlarına göre şekillendirilmesidir” vurgusunun da yapıldığı sunumlarda, işçi sınıfı devrimciliği çizgisini anlatmak için daha çok çaba ve ısrarla davranılması gerektiği ifade edildi. Söyleşinin ardından şiir ve marşlarla anma sona erdi.

Ekim Gençliği / İstanbul

YTÜ’de Kızıldere anmaları

YTÜ’de Devrimci Demokrat Yurtsever Öğrenciler, 30 Mart Salı günü Davutpaşa Kampüsü’nde, 31 Mart Çarşamba günü de Yıldız Kampüsü’nde Kızıldere anması gerçekleştirdi.

30 Mart’ta Davutpaşa’daki yemekhane girişinde toplanan öğrenciler, saygı duruşuyla anma programına başladılar. Ardından okunan metinde siper yoldaşlığına vurgu yapılırken baskı ve saldırıların çeşitli araçlarla bugün de sürdüğü söylendi, Mahirler’in kararlılığı ile bu saldırılara karşılık verilmesi gerektiği vurgulandı. Açıklamanın ardından öğrenciler sloganlarla yemekhane önüne çıktılar. Etkinlik yemekhane önünde söylenen türküler, marşlar ve şiirlerle sonlandırıldı.

31 Mart’ta Yıldız’da gerçekleştirilen anma TonoZ Kantin önünde yapılan konuşma ile başladı. Saygı duruşunun ardından Kızıldere direnişini anlatan metin önce Kürtçe, sonra da Türkçe okundu. Kızıldere’de ölümsüzleşen 10 devrimcinin isimleri okunduğu sırada A Blok’tan Mahir Çayan’ın posterı açıldı. Açıklamanın ardından akordeon ve saz eşliğinde türkü ve marşlar söylendi, halaylar çekildi. Anma, Brecht’in “Ya hep beraber ya hiçbirimiz” şiirinin okunması ile sonlandırıldı.

Ekim Gençliği / YTÜ

Isparta’da Kızıldere anması

27 Mart günü Isparta’da ilerici ve devrimci kurumların gerçekleştirdiği etkinlikle Kızıldere katliamı lanetlendi.

Isparta Eğitim Sen binasında yapılan anma etkinliğinde, Kızıldere’de katledilen On’lar şahsında sergilenen devrimci dayanışma örneğinin anlatıldığı etkinlikte, Kızıldere’nin devrime adanmışlığını adı olduğu söylendi. Daha sonra çeşitli gençlik örgütleri serbest kürsüde söz alarak konuşmalar yaptılar..

Etkinlik, Kızıldere ile ilgili sinevizyon gösteriminin ardından müzik ve şiir dinletisiyle sona erdi.

Ekim Gençliği / Isparta

OMÜ’de Kızıldere anması

Kızıldere şehitleri Samsun Ondokuz Mayıs Üniversitesi’nde Öğrenci Kolektifleri tarafından 30 Mart günü anıldı.

Eğitim Fakültesi önünden Fen Edebiyat Fakültesi’ne doğru sloganlarla gerçekleştirilen yürüyüşün ardından eylem Dev-Genç marşı söylenerek sonlandırıldı.

Ekim Gençliği / Samsun

YTÜ’de direniş sürüyor

YTÜ’de eğitim hakları soruşturma ve cezalarla gaspedilen 3 öğrencinin giriş kapısı önündeki direnişleri sürüyor. Her sabah bildirileri, afişleri ve pankartları ile YTÜ öğrencilere seslenen direnişçi öğrenciler, üniversite yönetiminin baskı ve zor uygulamalarını teşhir ederek gençliği mücadeleye çağırıyorlar.

Öğrenciler, direnişlerinin **39. günü olan 25 Mart günü oturma eylemi** başlattılar. Aynı gün Mimarlar Odası İstanbul Büyükşehir Şubesi Öğrenci Komisyonu da direniş alanına destek ziyaretinde bulundu.

“Anti-demokratik uygulamaların, soruşturmanın ve cezaların karşısındayız!” dövizini direniş alanına asan MO Öğrenci Komisyonu üyesi öğrencilerle soruşturma-ceza süreci üzerine tartışmalar yapıldı. Soruşturmalar ve cezalar karşısında yaratılacak ortak tepkinin meşru hakları savunmak için temel bir mücadele aracına çevrilebilmesinin önemi vurgulandı.

Oturma eyleminin 2. günü olan 26 Mart günü, direnişçi öğrencilere arkadaşları tarafından bir başka ziyaret gerçekleştirildi. Yaklaşık 15 kişiyle gerçekleştirilen ziyaret çerçevesinde, gençlik mücadelesinin sorunlarına ilişkin karşılıklı sohbetler yapıldı. Sohbetlerde Kızıldere katliamına da değinilerek devrimci mirası sahiplenebilmenin önemine vurgu yapıldı.

YTÜ direnişçileri hazırladıkları “Direnişin Sesi” gazetesi ile arkadaşlarına seslenmeye devam ederek oturma eylemine destek çağrısında bulundular.

Ziyaretin ardından direnişçi öğrenciler, Ekim Gençliği’nin son sayısındaki makaleler üzerinden tartışmalar yaptılar.

30 Mart günü direnişçi öğrenciler faaliyetlerine okul içerisinde gerçekleştirilen Kızıldere anmasına çağrı yaparak devam ettiler. Kullandıkları bildiri ve afişlerle, Kızıldere’de On’ların bıraktığı miras ışığında gençlik mücadelesini yükseltme çağrısı yaptılar.

31 Mart günü ise Yıldız Kültür Öğrenci Derneği direnişteki öğrencilere ziyaret gerçekleştirdi. Öğrenciler Direnişin Sesi’nin 1 Nisan’a çağrı yapan bildirilerini de kapı önünde dağıttılar.

Ekim Gençliği / YTÜ

“Hayatımız sınav” raporunun gösterdikleri...

“Eleme sınavları sizin olsun, gelecek bizim!”

2009-2010 eğitim öğretim yılından itibaren yeniden iki aşamalı üniversiteye giriş sınavına geçiliyor. Yeni sistemde ilk aşamanın adına Yükseköğretime Geçiş Sınavı (YGS), ikinci aşamaya ise Lisans Yerleştirme Sınavı (LYS) deniliyor. Böylece artık ÖSS tarihe karışıyor. Elbette sadece ismi tarihe karışıyor. Tıpkı bundan önceki eleme sınavlarının ismi gibi... Baki kalan ise sistemin eleme mantığı oluyor. Liseli gençliğin en temel sorunlarından biri olan eleme sınavları bütün sorunları içerisinde barındırarak, ismi ve süresi değişerek devam ediyor. Sınava az bir süre kala katsayı tartışması henüz netleşmişken ve sermaye, dershaneleri özel okullara çevirme planları yaparken İstanbul Serbest Muhasebeci Mali Müşavirler Odası (İSMMMO) “Hayatımız Sınav” raporunu açıklayarak eleme sınavlarının paralı eğitim mantığı çerçevesinde var olduğu gerçeğini gözler önüne serdi.

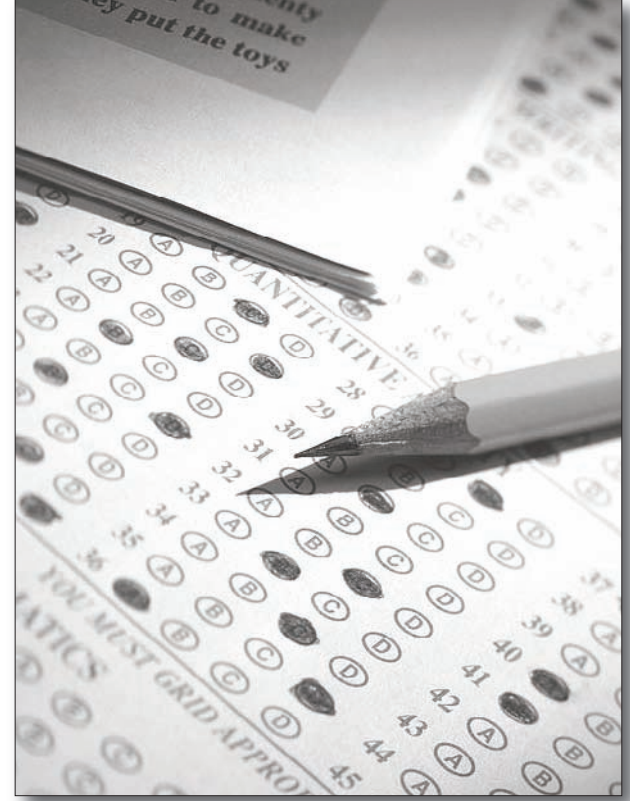
“Hayatımız Sınav” raporunun gösterdikleri

“Hayatımız Sınav” raporuna göre 2010’da ÖSYM, MEB ve İçişleri Bakanlığı’nın yaptığı sınavlara 9.9 milyon adayın girmesi beklenirken, kurumların yaptığı özel mesleki sınavlar dışındaki 5 büyük sınavda (YGS-LYS, KPSS, SBS, ehliyet, özel güvenlik sınavı) dönen para en az 4 milyar TL’yi bulacak. Rapora göre, sadece Öğrenci Seçme ve Yerleştirme Merkezi’nin (ÖSYM) yapacağı sınavlara 5 milyon adayın girmesi bekleniyor. Milli Eğitim Bakanlığı’nın yapacağı sınavlara ise 4.7 milyon adayın gireceği tahmin ediliyor. İçişleri Bakanlığı’nın yapacağı özel güvenlik sınavına ise bu yıl 200 bin kişinin gireceği öngörülüyor. Böylece 2010 yılında, Türkiye’de yaşayan her 7 kişiden en az birinin sınava gireceğine kesin gözüyle bakılıyor. Sınavlara giren aday sayısı arttıkça Türkiye’de sınav rantı da büyüyor. İSMMMO Başkanı Yahya Arıkan şunları söyledi: “Eğitim sisteminin bunca sorunu varken, YGS ve SBS yarışında bu kadar çok kaynağın sarf edilmesi gerçekten üzücüdür. İlköğretimde 6’ıncı sınıftan itibaren öğrencilerin merkezi sınavla tanışıp, milyonlarca kişinin katıldığı yarışlara girmesi, hem aileleri hem de öğrencileri olumsuz etkilemektedir. Türkiye’de başarıyı elde etmek bu kadar zor olmamalı.”

“Hayatımız sınav” raporunun verileri bile eğitim sisteminin çürümüşlüğüne kanıttır. Gençliğe “gelecek” diye sunulan üniversitelere giden yolun özel eğitim kurumlarından geçtiği bir düzlemde “para” tüm kapıları açıyor. Umut tacirliğine devam eden sistem tek başına dershaneler yoluyla yapmıyor bunu. Raporun verilerine göre bu sınavlarla Türkiye’de dönen paranın 4 milyar TL olduğu hesaplanıyor. Türkiye ÖSS’ye hazırlanmak için dershaneye 1.5 milyar TL, kayıt dışı dershaneye 45 milyon TL, özel derse 300 milyon TL, kitaplara 200 milyon TL, KPSS için 100 milyon TL, SBS için 1.2 milyar TL, sürücü kursu ve harçlar 640 milyon TL, özel güvenlik için 110 milyon TL olmak üzere toplam 4 milyar 95 milyon TL kaynak ayırıyor.

“Hayatımız sınav” raporunun göster(e)medikleri

“Paran kadar oku” mantığı artık eğitim sistemini özetler hale gelmiştir. Bunun yanısıra özel eğitim kurumları ve sınav sistemi bir pazar durumuna gelmiş bulunmaktadır. Şu anda göstermelik olarak dershanelerin payları da sunuluyor. Ama unutulmaması gereken bir nokta olarak devletin planları arasında dershaneleri özel okullara çevirme gerçeği bulunuyor. Ki, birkaç sene önce “Özel Okulları Teşvik” yasası üzerinden aynısını yapmıştı. Kursların bir sektör halini alması, bu alanda kazanılan meblağların miktarı ise bizlerin yaşamını sınava endeksli hale getiriyor. Yani bize “gelecek” olarak sunulan olanakların hepsi belli sınavların verilebilmesi ile sağlanabiliyor. Raporun gösterdiği yan eleme sınavlarının hizmet ettiği rant kapısıdır. İşsizlik raporunun açıklanması ile birlikte her geçen gün biraz daha geleceksizlik kısıkcı ile yaşamları karartılan gençliktir. Bizler ise gelecek bizim diyerek raporun gösteremediklerini istiyoruz. Eleme sınavlarının da bir parçası olduğu paralı eğitimin yansımalarına karşı mücadeleyi yükseltmeye çağırıyoruz liseli gençliği. Geleceksizlik kısıkcı yüzünden birçok lise öğrencisi intihar ediyor, asosyallaşıyor, yalnızlaşıyor. Bizler bu kısıkcı parçalamalıyız. Geçen haftalar içinde Fikret öğretmenin intiharına, TEKEL’e destek olan öğrencilerin okuldan atıldığına tanık olduk. Sınav sisteminden bile bu kadar rant sağladığı durumda üst geçit yapılmadığı için üç arkadaşımızın ölümüne tanık olduk.

Eleme sınavları sadece eleyen yanları ile değil sistemin tüm çürümüşlüğüne bağrında taşıdığı için mücadelemiz sisteme karşıdır. Liseli gençlik olarak bizler, “gelecek” diye sunulan bataklıkta çürümeyeceğiz! Geleceğimiz ellerimizdedir, mücadelemizdedir, birliğimizdedir! Geleceğimiz işçi sınıfının yanındadır!

Devrimci Liseliler Birliği

DLB’lilerden kurultay hazırlıkları...

Kartal

Devrimci Liseliler Birliği’nin (DLB) 17 Nisan 2010 tarihinde gerçekleştireceği kurultaya yönelik çalışmalar **Kartal** yerinde devam ediyor.

DLB’liler **25 Mart günü** “Özel dershaneler yönetmeliğindeki dönüşüm ve parasız eğitim” konulu imza kampanyasını Kartal Bankalar Caddesi’nde stant açarak sürdürdü. DLB afişleri ve Liselilerin Sesi dergisiyle süslenen standla ilgi oldukça yoğun oldu. Hem liselilerden hem de işçi ve emekçilerden onlarca imza toplandı.

Esenyurt

Esenyurt DLB de lise kurultayı öncesinde çalışmalarını yoğunlaştırdı.

26 ve 27 Mart günleri, “Özel dershaneler yönetmeliğindeki dönüşüm ve parasız eğitim” başlıklı imza kampanyası kapsamında Avcılar’da stant açılarak imza toplandı. Ajitasyon konuşmalarıyla mücadele çağrısının yapıldığı faaliyet çerçevesinde Liselilerin Sesi satışı da yapıldı.

Bölgedeki çeşitli liselerde de imza toplanmaya devam edildi. Kurultaya katılım çağrısının yapıldığı faaliyet liselilerin ilgisine konu oldu.

Genç-Sen'den geleceksizlik karşıtı faaliyetler...

İstanbul'da "Geleceksizlik paneli"

Genç-Sen, 25 Mart Perşembe günü Marmara Üniversitesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Fuat Ercan'ın katılımıyla geleceksizlik karşıtı bir panel gerçekleştirdi. Direnişteki İSKİ ve Marmaray işçilerinin de katıldığı panelde üniversite gençliğine dayatılan geleceksizlik tartışıldı.

TMMOB Makine Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi'nde düzenlene panelde ilk sözü Genç-Sen MYK üyesi Emre Öztürk aldı. Öztürk, kariyer yalanları ile gençliğin bilincinin bulandırılmaya çalışıldığını vurgulayarak öğrencilerin kafalarında yaratılan gelecek hayallerinin kapitalizmin yapısal krizi ile birlikte inandırıcılığını hızla yitirdiğini ifade etti.

Ardından söz alan Prof. Dr. Fuat Ercan konuşmasına, geç kapitalistleşen ülkelerde işsizliğin ve özelinde gençliğin durumunun özgün bir yönü olduğunu söyleyerek başladı. Kriz durumu ile birlikte muhalefetin içi boşaltılmış laflar ile değil ancak güncelin içinden üretilmiş bilimsel değerlendirmeler ile politika yapabilmesinin önemini vurgulayan Ercan, son dönemde öne çıkan "proaktif" tanımı üzerinden bir eleştiri ile sözlerine devam etti. Burjuvazi ve siyasal iktidarının kullandığı bu tanımın kendi açılarından sorun oluşturabilecek dinamiklere önceden müdahaleyi tanımladığını ifade eden Ercan, sol açısından ise bunun aksi yönde işlediğini ve ancak kriz süreçlerinde sınırlı tepkilerin ortaya konabildiğini söyledi.

Önümüzdeki süreçte kamudan doğru bir işsizlik patlaması yaşanabileceği uyarısında bulunan Ercan, TL'nin değer kazanması ile birlikte kapanan küçük ve orta boy işletmelerin yanında büyük işletmelerin istihdam yaratmayan büyüme ile üretimlerine devam ettiklerini vurguladı. Önümüzdeki süreçlerde TMMOB gibi meslek örgütlerinin emek eksenli bir mücadeleye çekilebilmesinin önemine de değinen Ercan, işsizliğin istihdam edilmiş işçiler üzerinde bir denetim mekanizması olduğunu vurgulayarak sözü direnişteki işçilere bıraktı.

Deneyimlerin paylaşıldığı işçi konuşmalarının ardından soru-cevap bölümüne geçilen etkinlik, saldırılara karşı mücadele çağrısı yapılarak sonlandırıldı.

Ekim Gençliği / İstanbul

Kocaeli Genç Sen'den geleceksizlik protestosu

Kocaeli Genç Sen 28 Mart günü gerçekleştirdiği eylemle gençliğe dayatılan geleceksizliği protesto etti. Eylemde okunan basın açıklamasında, öğrencilerin içinde bulunduğu geleceksizlik tablosunun Fikret Ercan adlı ücretli öğretmenin intiharıyla birkez daha görüldüğü ifade edildi.

"Geleceğin işsizleri, ücretli köleleri Genç-Senliler olarak Fikret öğretmeni katleden, tüm toplumu bunalıma ve sefalet sürükleyen işsizlik ve geleceksizlik saldırılarına karşı savaş açıyoruz" denilen açıklama mücadele çağrısıyla sonlandırıldı.

Ekim Gençliği / Kocaeli

Bursa Genç-Sen: Sınavlar kalksın ölümler dursun!

Bursa Genç-Sen, ücretli öğretmen Fikret Ercan'ın KPSS'ye hazırlanırken girdiği bunalım sonucu intihar

etmesine ilişkin 28 Mart Pazar günü Orhangazi Parkı'nda bir eylem gerçekleştirdi.

"Gençlik geleceksiz, mezunlar işsiz İntiharların hesabını soracağız! Asla yalnız yürümeyeceksin / Genç-Sen" pankartının açıldığı eylemde Fikret Ercan'ın katilinin işsizlik ve sefalet düzeni olduğu söylendi. Örgütlü mücadele çağrısıyla sona eren eyleme Bursa Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu ve BDSP de destek verdi.

Ekim Gençliği / Bursa

Eskişehir Genç-Sen'den intihar protestosu

Eskişehir Genç-Sen de ataması yapılmayan Fikret Ercan'ın geleceksizliğin kurbanı olarak intihar etmesini 28 Mart günü bir eylemle protesto etti.

Adalar Migros önünde bir araya gelen Genç-Sen'liler kendilerine dayatılan geleceksizliği kabul etmeyeceklerini haykırdılar. Gençlik geleceksiz,

mezunlar işsiz, intiharların hesabını soracağız / Genç Sen" pankartının açıldığı eylemde, Fikret Öğretmen'in katilinin sermaye düzeni olduğu vurgulandı.

Ekim Gençliği / Eskişehir

Samsun Genç-Sen'den basın açıklaması

Samsun Genç-Sen, 29 Mart günü OMÜ Atakum Eğitim Kampüsü'nde gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla Fikret Ercan'ın katilinin ücretli kölelik düzeni olduğunu haykırdı.

Açıklamayı okuyan Ali Kaymaz, Fikret Ercan'ın işsizlik ve sefalet koşullarına dayanamayıp intihar ettiğini hatırlatarak ücretli kölelik düzeninin üniversite öğrencilerine sefalet dayattığını söyledi.

Açıklamanın ardından, 1 Nisan günü Fen Edebiyat Fakültesi'nde TEKEK işçilerine destek amacıyla gerçekleştirilecek oturma eylemine çağrı yapıldı.

Ekim Gençliği / Samsun

DLB'den Mehmetçik Lisesi öğrencilerine destek

Devrimci Liseliler Birliği 28 Mart günü, TEKEK direnişine destek oldukları için okuldan atılan Mehmetçik Lisesi öğrencileriyle dayanışma açıklaması gerçekleştirdi. Cezaların liseli gençliği yıldıramayacağını söyleyen DLB'liler aynı zamanda 17 Nisan'da gerçekleştirecekleri lise kurultayına da çağrı yaptılar. Açıklamaya TEKEK işçileri de destek verdi.

Esenyurt Belediyesi işçilerine destek mitingine katılan DLB'liler, mitingin ardından Esenyurt Köyiçi Meydanı'nda basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Açıklamada "Lisede, fabrikada, sokakta TEK-EL'iz! – Gelecek bizim! / Devrimci Liseliler Birliği" pankartı açan DLB'liler kızıl bayraklar taşıdılar.

Liseli gençliğin TEKEK Direnişi'ne destek olmasının egemenleri korkuttuğunu dile getiren DLB'liler, baskılara rağmen TEKEK işçileriyle dayanışmayı büyütmenin önemine vurgu yaptılar.

DLB'liler, 17 Nisan'da gerçekleştirecekleri lise kurultayına katılma çağrısı da yaptılar.

Açıklamanın ardından İstanbul Cevizli Şubesi'nden Mehmet İnan konuşma yaptı.

Devletin işçilerden korktuğu kadar işçilerin çocuklarından da korktuğunu belirten İnan, TEKEK işçilerinin liselilerin yanında olduğunu söyledi.

Eylem, liselilerin Gündoğdu Marşı'nı söylemesi ile sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Emperyalist işgal altında ikinci seçim...

Irak halklarının sorunları birleşik direnişle çözülebilir!

Emperyalist işgal devam ederken Irak'ta ikinci kez düzenlenen seçimlerin sonuçları üç hafta sonra belli oldu.

Bağdat'tan yapılan açıklamaya göre, "ulusal birliğe" vurgu yapan eski başbakan İyad Allavi liderliğindeki güçler en çok milletvekili kazanan taraf oldu. Halen başbakan olan Nuri El Maliki'nin partisi de, "ulusal birlik" söylemini kullanarak Sünnilerden oy kazanmaya çalıştı, fakat buna rağmen ikinci duruma düşmekten kurtulamadı. El Hekim grubunun desteğini alan Mukteda es Sadr liderliğindeki güçler ise, üçüncü sırada kaldı.

Geçen seçimleri boykot eden Sünni ittifak, beklenenin de gerisine düşerek yüzde 6 civarında oy alabildi. Bu sonuç, Sünnilerin İyad Allavi listesine azımsanmayacak oranda oy verdiğini gösteriyor.

Bu arada Güney Kürdistan'daki güçler, önceki seçimden farklı olarak dört ayrı parti olarak seçimlere katıldı. Türkmenler ise, çoğunlukla mezhepsel aidiyetlerine göre oy vermeyi tercih ettiler.

7 Mart'ta gerçekleştirilen seçimlere katılan güçlerin bir kısmı, hükümet tarafından hile ve baskı yapıldığı iddiasıyla bazı bölgelerde yeniden oylama yapılmasını talep ettiler. Ancak inceleme yaptığı söylenen ilgili kurumlar, söz konusu talebi reddederek açıklanan sonuçların kesin olduğunu teyit etti.

Emperyalist işgali sorgulamayan seçimler...

Seçimler, ABD'nin başını çektiği emperyalist işgal yedinci yılını doldurmak üzereyken gerçekleştirildi. Yabancı orduların gölgesinde yapılmasına rağmen, seçime katılan güçlerin gündeminde emperyalist işgal karşıtlığı öne çıkmadı. İşgal karşıtlığını dillendiren tek güç, Mukteda es Sadr liderliğindeki Şii hareket oldu. Diğer güçler ise, işgal sorunu üzerinde durma gereği duymadılar.

Direnişçilerin seçimlere dair taktikleri hakkında kayda değer bilgilere ulaşılamazken, El Kaide ile bağlantılı olduğu söylenen güçler ise, seçimlere katılmamaları için halkı tehdit ettiler. İki yerde bombalı saldırı düzenleyen söz konusu güçler, onlarca Iraklıyı katletmekten başka bir şey yapmadılar.

ABD, 2011'in sonlarına doğru işgalci ordularını çekmeyi planladığını ilan etmiş olsa bile, Bağdat'taki siyasi arenada boy gösteren güçlerin işgali kanıksadıkları görüldü. Zira (Sadr hareketinin bazı çıkışları dışında) işgale karşı direnmeyen bu güçler, esas olarak iktidardaki paylarını arttırıp güvence altına alma derdindeler. Farklı etnik, dinsel, mezhepsel kökenlere mensup Iraklı zenginler tarafından yönetilen bu hareketler, perişan haldeki milyonlarca yoksul Iraklının sorunlarıyla ilgili değil.

100 bini aşkın yabancı askerin Irak'ta bulunmasına karşı çıkmayan güçlerin kuracakları hükümetin "kukla" olmaktan kurtulması olası değildir. Zira işgale cepheden karşı çıkmayanların, bağımsız hareket edebilmelerinin olanağı ortadan kalkıyor. Bu da Bağdat'ta yeni kurulacak koalisyon hükümetinin ABD güdümünde hareket etmeye mahkum olduğu anlamına geliyor ki, böyle bir hükümetin "kukla" tanımlamasını

hak edeceği aşikar.

İşgalcilerle bölgedeki gerici güçlerin müdahalesi...

İşgal altındaki Irak'ta sadece ABD emperyalizminin değil Türkiye, Suudi Arabistan, İran, Ürdün gibi gericici bölge devletlerinin de çıkarları çatışıyor. Bu güçlerin tümü şu veya bu düzeyde, doğrudan veya dolaylı bir şekilde seçimlere müdahale etmeye çalıştı. Şimdi ise koalisyon hükümetinin şekillenmesine etki edebilmek için manevralar çeviriyorlar.

1.5 milyon Iraklının katledilmesiyle ilgilenmeyen, Irak halklarının ödediği ağır bedellerin sözünü etmeyen, dahası bu ülkeyi yakıp yıkan emperyalist barbarlarla işbirliği yapan bu gericici güç odakları, seçim sürecinin başlamasıyla birlikte sefil çıkarlarını korumak amacıyla seferber oldular. Irak, işgalciler tarafından yakılıp yıkılırken, bu ülke halklarının tüm birikimleri tarumar edilirken sesini çıkarmayanlar, başta Türk burjuvazisi olmak üzere şimdi yağmadan pay almak için sıraya girmiş haldeler.

Emperyalist işgalcilerle gericici güç odaklarının müdahalesine açık olan seçimlerin, Irak halklarının herhangi bir sorununa çözüm üretmesi söz konusu bile olamaz. Zira Irak halklarının sorunlarını ne Bağdat'ta kurulacak kukla hükümet ne Irak yağmasından pay almak için sırada bekleyenler çözebilir. Görüldüğü kadarıyla böyle dertleri de yok.

Halklar etnik/mezhepsel parçalanmadan yana değil...

Baas yönetiminin hem Kürt halkı hem Şii Araplara karşı ayrımcı politika izlemesi, Irak'ta ulusal ve mezhepsel sorunların çözümünü engellemiştir. Emperyalist işgalle birlikte daha da pekişen bu ayrımlar, doğal olarak seçime katılan siyasi güçlerde de etkisini göstermiştir.

Seçime katılan partilerin çoğu, Irak halklarının karşısına belli bir program sunmaktan çok, etnik veya mezhepsel kimliği öne çıkarttılar. Şiiler, Sünniler, Kürtler, Türkmenler şeklinde bölünen siyasi güçler, bu aidiyetlere dayanarak meclisteki güçlerini arttırmaya çalıştılar. Sadece İyad Allavi'nin başını çektiği ittifak genele seslenen bir söylem tutturdu.

Siyasal arenadaki bu tarz parçalanma belli bir nesnellığe dayanmakla birlikte, pek çok soruna yol açmaktadır. Yazık ki, bu parçalanmadan kaynaklanan sorunlar henüz çözülebilmemiş değil.

Irak halklarının, kendini Şii veya Sünni olarak değil "Iraklı" olarak tanımlamasını, buna

uygun

bir programla çıkan İyad Allavi ittifakına oy vermesi, Iraklıların önemli bir kesiminin etnik/dinsel bölünmelere karşı olduğuna işaret ediyor. İyad Allavi'nin ABD ve Türkiye tarafından desteklenmiş olması alınan sonuçta etkili olmuş olsa bile, bu durumu değiştirmiyor.

En çok oy alan koalisyonun başındaki İyad Allavi'nin hem eski bir Baasçı hem İngiliz vatandaşı olmasının yarattığı olumsuz etkiye rağmen ulaşılan başarı, 30 yıldır savaş ve ambargolarla perişan edilmiş Irak halklarının sağduyulu tercihler yaptığına işaret ediyor.

Büyük olasılıkla İyad Allavi başkanlığında kurulacak koalisyon hükümetinin, Irak halklarının yakıcı dertlerine derman olması beklenmiyor. Zira tahrip edilen ülkede emperyalist işgal devam ederken, işsizlik yüzde 40'ların üzerindeyken, halkın ortasında bombalar patlarken, bu musibetler yemiyormuş gibi etnik/mezhepsel parçalanma riski orda dururken, işgalci güçlerden medet uman, iradesi ipotek altına alınmış bir hükümetin, istese bile yapabileceği fazla bir şey olmayacaktır.

Saddam Hüseyin'in yıllar süren zorba rejiminin ardından gelen emperyalist işgal, 30 yılda yaşanan üç yıkıcı savaş, on yıl süren vahşi ambargo, bu felaketlerin yarattığı tarifsiz tahribatlar... Tüm bunlara emperyalistlerle gericici güç odaklarının Irak'ta müdahalelerinin yarattığı sorunlar eklenmeli.

Bu sürecin, Irak halklarının birkaç kuşağında yarattığı tahribat akıl almaz boyutlara varmıştır. 30 yıldır devam eden bu trajedinin açtığı derin yaraların sarılması ve insanca bir yaşamın kurulması yazık ki, kolay olmayacaktır. Ancak bunu gerçek anlamda başarabilmenin yolu ulusal, dinsel, mezhepsel ayrım ve baskıları ortadan kaldırmak, halklar arasında kardeşlik ve dayanışmayı güçlendirmek, işgalcilere ve işbirlikçilerine karşı birleşik bir direniş örebilmekten geçiyor.

Arap Birliği'nin Sirte Konferansı...

Emperyalist planlar bölgesel sorunları çözemez!

İsrail'in, Doğu Kudüs'ü de işgal edeceğini küstahça ilan ettiği günlerin ardından Libya'nın Sirte kentinde toplanan 32. Arap Birliği Konferansı, bazı yeni gelişmelere sahne oldu.

İsrail yayılcılığına karşı durmaktan kaçınanlar konferansı boykot ettiler...

Arap Birliği, ilk defa Libya lideri Muammer Kaddafi başkanlığında toplandı. Katar Emiri Şeyh Hamed bin Halife El Sani'den dönem başkanlığını devralan Kaddafi'nin başkanlığı, bazı Arap devletleri tarafından konferansı boykot etmenin gerekçesi sayıldı. Suudi Arabistan, Mısır, Yemen, Lübnan, Umman, Cezayir, Fas gibi ülkelerin liderlerinin başını çektiği boykotçular, Konferansa alt düzey temsilcilerle katılım sağladılar.

Boykot kararının, Kaddafi'nin başkanlığı ya da daha öznel gerekçelere dayandırılması inandırıcı olmaktan uzak. İsrail'in küstahça meydan okumasına karşı cepheden bir kararla çıkmanın zorunluluk haline gelmiş olması, boykotun altındaki esas neden gibi görünüyor. Zira Boykotçu devletlerin çoğunun İsrail'le şu veya bu düzeyde ilişkileri bulunuyor. Belli ki, bu devletler, ilişkileri kesip İsrail'in küstahlığına karşı açık tutum almaktan kaçındıkları için boykot yolunu seçtiler. Bu tutum haliyle en çok ırkçı-siyonistleri sevindirdi.

Arap halklarının tutumu ile Amerikancı devletlerin ihaneti...

Konferanstaki konuşmasında önemli bir noktaya dikkat çeken Muammer Kaddafi, İsrail'le işbirliği yapan gerici devletleri rahatsız edecek saptamalar yaptı. Bu sorun karşısındaki tutumunun tutarlılığı tartışmalı olsa da, Kaddafi'nin, Filistin sorunu konusunda Arap halklarının duruşu ile devletlerin duruşu arasındaki uçuruma dikkat çekmesi ve bu aşamadan sonra Arap Birliği'nin İsrail'e karşı somut bir eylem kararıyla çıkması gerektiğinin altını çizmesi, isabetli bir saptamadır.

Zira Arap halklarının ezici çoğunluğu, petrol dahil Arap devletlerinin ellerindeki tüm yaptırım güçlerini kullanarak siyonist İsrail'in Filistin topraklarını gasp etmesi ve devam eden yıkım ve katliamları engellemesini istiyor; bu yöndeki taleplerini pek çok vesileyle dile getiriyorlar.

Hal böyleyken, ne devletlerin ne bir bütün olarak Arap Birliği'nin Arap halklarının beklentilerine yanıt veren somut adımlarına tanık olunmaktadır. Tersine, Suudi Arabistan, Mısır, Ürdün gibi Amerikancı rejimlerin başını çektiği Arap devletleri, İsrail'in toprak gaspı ve katliamları devam ederken siyonist rejimle ilişkileri el altından güçlendiriyorlar.

Filistin halkının güden güne ağırlaşan sorunlarını veya Arap halklarının beklentilerini değil, sefil çıkarlarını temel alan politikalar izleyen bu devletler, Ortadoğu halklarını sırtından hançerliyorlar. Zira söylemde Filistin davasını savunan bu güçler, pratikte İsrail'in elini güçlendiren politikalar izliyorlar.

Amr Musa'nın önerdiği plan...

Konferansta kapsamlı bir konuşma yapan Arap

Birliği Genel Sekreteri Amr Musa, Washington'da Barack Obama'nın yönetiminde olmasının, başta Filistin sorunu olmak üzere Ortadoğu'daki sorunların çözümü için bir fırsat olduğunu savundu.

Arap Birliği'nin İsrail'e karşı somut bir eylem planı hazırlaması gerektiğini vurgulayan Musa, nükleer silahtan arınmış bir Ortadoğu için İsrail'in elindeki nükleer silahların kontrol altına alınması ve nükleer programıyla ilgili olarak İran'la diyalog geliştirilmesi gerektiğini belirtti. Arap Birliği'nin, bölgesel sorunların çözümü konusunda Türkiye ve İran'la diyalog geliştirmesi gerektiğini de dile getiren Musa, bölgesel sorunların çatışma yoluyla değil, karşılıklı müzakerelerle çözülebileceğini vurguladı.

Arap dünyasında farklı tepkilere yol açan Amr Musa'nın önerileri, ABD'nin "Ortadoğu barışı" diye tanımladığı hedefleriyle uyum içindedir. Ancak Musa, Arap Birliği'nin ABD'nin önerdiği "Ortadoğu barışı"na katkı sunması için belli talepleri olduğunu da hatırlatmış oldu. Özellikle İsrail'in 1967'de işgal ettiği -Golan Tepeleri dahil- tüm Arap topraklarından çekilmesi gerektiğinin altı çiziliyor. Tabii bunun karşılığında, Arap Birliği ülkelerinin İsrail'le ilişkilerin normalleştirilmesini kabul edeceği de belirtiliyor.

Amr Musa'nın önerdiği planın arkasında durup durmayacağı belli değilken, bu haliyle Arap Birliği'nin hiçbir yaptırım gücü bulunmadığı için, planın hayata geçirilme şansı düşük görünüyor. Dahası halihazırda İsrail'i işgal ettiği Arap topraklardan çekilmeye zorlayacak bir güç bulunmadığı da hesaba katıldığında, Amr Musa'nın önerilerinin temenniden öte bir etki yaratması zor görünüyor.

Tayyip Erdoğan "etkin taşeron" havalarındaydı...

Konferansa "özel konuk" olarak katılan Tayyip Erdoğan, 'İsrail karşıtlığı' ve 'İslamı savunma' noktasında Arap liderlerini geride bıraktı.

Arap dünyasına hitap etmek için özenle hazırlandığı anlaşılan konuşmasında, kendilerini Arap devletlerinin

bir parçası olarak gördüklerini, dahası kaderlerinin artık birbirine bağlı hale geldiğini iddia eden AKP şefi, "etkin bir bölge ülkesi olan Türkiye'nin çevresinde cereyan eden hiçbir soruna seyirci kalamayacağımı" ilan etti. El Fetih ile Hamas'a birleşme çağrısı yapan Tayyip Erdoğan, utanmadan Filistin davasının savunucusu pozlarına büründü.

Washington güdümündeki etkin taşeronluk misyonunu içselleştirmiş görünen Amerikancı Tayyip, bir kez daha İsrail'e yüklenerek, Arap dünyasında "gönülleri fethetmeye" oynadı. Her ne kadar insansız Heron uçakları İsrail'den yeni alındıysa da, AKP şefinin konuşması geniş bir yankı yaratabildi. Bazı istisnalar dışında Arap liderlerinin tutuk halleri, Tayyip Erdoğan'ın meydanı boş bulmasını sağladı. Bu ise esip gürlemelerin beklenen etkiyi yaratmasını kolaylaştırdı.

ABD'nin Ortadoğu'da hedeflediği düzenlemeleri yapabilmesinde 'etkin rol' oynayabileceklerini hissettirmeye çalışan dinci gericiğin şefi, bölgede Washington'ın çıkarlarına hizmet etme noktasında İsrail'den çok daha etkili bir figür oldukları mesajını efendilerine ulaştırma fırsatını kaçırmadı.

Göründüğü kadarıyla 32. Arap Birliği Konferansı, bölgede giderek karmaşık bir hal alan sorunlara etkili bir müdahalede bulunma iradesinden yoksundur. Zira bu örgütün ufkü, ABD emperyalizminin bölge ile ilgili planlarının ötesine uzanma yeteneğinden yoksundur. Bununla birlikte giderek küstahlaşan İsrail karşısında söz söylemek de bir zorunluluk haline gelmiştir. Oluşan durumda, Arap Birliği'nin işleri eskisi gibi idare etmesinin artık mümkün olmadığına da işaret ediyor.

İşgalci Obama'dan Afganistan ziyareti

Emperyalist işgal açmazı içinde debelenen ABD'nin başkanı Barack Obama, başkanlık koltuğunu Bush'tan devraldıktan sonra işgal altındaki Afganistan'a ilk ziyaretini gerçekleştirdi. Ziyarete ilişkin açıklama yapan Beyaz Saray, Obama Afganistan'a inmeden bir saat önce Afganistan Devlet Başkanı Hamid Karzai'ye haber verildiğini belirtti.

Afganistan bataklığından çıkış yolu arayan Obama, kukla rejimin şefi Afganistan Devlet Başkanı Hamid Karzai ile de görüştü. Görüşmenin ardından Obama ve Karzai gazetecilerin karşısına çıktı. Karzai'ye ülkedeki gelişmeyi cesaret verici bulduğunu söyleyen Obama, Afganistan'ın, "militanlara yönelik askeri mücadelede gelişme kaydettiğini" ifade etti ve ülkedeki hizmetlerde de gelişme olduğunu belirtti.

Karzai de, ABD'nin desteği için Obama'ya teşekkür etti ve "kendi kendisini idare edebilen güçlü bir Afganistan için iki ülkenin ortaklığının devam etmesini umduğunu" söyledi. Obama Afganistan'daki çok uluslu güçlerin komutanı Amerikalı General Stanley McChrystal ve Büyükelçi Karl Eikenberry ile de biraraya geldi.

Afganistan'ın başkenti Kabil yakınlarında bulunan ve ABD güçlerinin işkence üssü olarak bilinen Amerikan üssü Bagram'a giden Obama yaklaşık 2 bin 500 Amerikan askerine hitap etti. Obama, "Eminim ki hepiniz Afganistan'daki görevi başarıyla tamamlayacaksınız" dedi.

ABD Başkanı olarak ilk kez Afganistan'a gelen Obama, geçen yıl da Irak'a bir ziyarette bulunmuştu. Obama, geçen yıl Afganistan'a ilave 30 bin asker gönderilmesi ve 2011 yılında Afganistan'dan çekilmeye başlanması kararı almıştı. Amerikan ve Afgan askerleri geçen ay Helmand vilayetinde "Müşterek" adlı geniş çaplı bir ortak operasyon başlatmıştı.

Almanya'da ırkçılık ve faşizm devlet eliyle örgütleniyor

Kapitalizmin gerçek yüzü olan ırkçılık ve faşizm Avrupa ülkelerinde başta göçmenler olmak üzere tüm işçi ve emekçilere karşı sermaye tarafından yeniden cıllanıp piyasaya sürülüyor.

1930-1945 yılları arasında 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda milyonlarca insanı vahşice katledenleri kutsayanlar ve tarihlerinde yaşanmış bu barbarlığı tartışmasızca sahiplenilen faşist çeteler bugün düşünce ve örgütlenme özgürlüğü adına her türlü olanak sunularak örgütlü bir güç haline getiriliyor.

1929'da kapitalizmin büyük krizinin sonuçları olan işsizlik, yoksulluk ve açlık altında yaşamaya mahkum edilen işçi ve emekçiler, bin bir yalan ve demagoji ile faşizmin kitle tabanı haline getirilmiştir. İtalya'da "Kara gömlekçiler", İspanya'da "Ulusal muhafızlar" ve Almanya'da "Ulusal Sosyalistler" adı altında örgütlenen bu katliam çeteleri en büyük desteği her türden sınıf bakış açısı ve bilincinden yoksun toplumun en yoksul kesimi olan işsizlerden almışlardır. Dün bu katiller sürüsünün takipçisi olanlar, bugün tarihi tekrerrür ettirmek istiyorlar.

Çünkü içinde yaşadığımız dönem ile 1929 yılları arasında birçok benzerlikler ve paralellikler mevcuttur. Bugün kapitalizm, 1929 ile kıyaslandığında çok daha kapsamlı, çok daha yıkıcı bir ekonomik ve sistem krizi içerisinde. Kriz yılları birçok ekonomik, sosyal saldırıların yanısıra, onunla at başı giden ve bizzat krizleri yaratanlar tarafından özel bir çaba ve ihtiyacın ürünü olarak örgütlenen siyasal gericilik yıllarıdır. Böylesi dönemlerde her türlü ırkçı, şovenist ve faşist düşünceler burjuvazinin elindeki tüm olanaklar kullanılarak topluma empoze edilmek istenir.

Bu yolla insana ait olan her türden dayanışmacı, mücadeleci toplumsal düşünceler yok edilmek istenir. Bunların yerine ise kutsal birey, üstün ırk, ulusal birlik, güçlü devlet vurgusu özel bir çabayla eğitimden başlayarak, her türlü basın-yayın aracı kullanılarak bizleri aralıksız olarak kuşatır. Buradaki amaç ise işçi ve emekçilerin sermayenin her türden saldırılarına karşı biricik silahı olan örgütlenme ve sınıf bilincinin dumura uğratılması, sınıf içerisindeki farklılıklar özel bir çabayla gündem yapılarak yerli işçileri göçmen işçilere, çalışanları işsizlere karşı kışkırtarak sınıfın birliği parçalanmak istenmektedir.

Bu amaçla başta NPD ve Pro NRW gibi faşist parti ve kurumlar Almanya'nın birçok yerinde olduğu gibi NRW eyaletinde de hızla örgütlenmektedirler. Yaşadığımız bu eyalette sık sık yürüyüş, miting gibi etkinliklerle ırkçı faşist propagandalarını yaygınlaştırmak istemektedirler. Bu vesile ile 27-28 Mart tarihlerinde merkezi Duisburg kenti olmak üzere NRW'nin birçok kentinde İslam karşıtlığı adı altında ırkçı faşist yürüyüş ve mitingler düzenlenmiştir. Aylar öncesinden bu yürüyüşler için izin alınmış, onlarca ilerici kurum ve sivil toplum örgütünün karşı çıkmasına ve etkinliklerin iptali için mahkemelere başvurularına rağmen bu yürüyüşlere izin verilmiştir.

Bunun için bu kurumlar "Sivil itaatsizlik hakkımızı kullanarak bu yürüyüşlere engel olacağız" düşüncesi ile buluşma karşıtı yürüyüşler ve etkinlikler düzenleme kararı aldılar.

İlk etkinlik 27 Mart Cumartesi günü faşist NPD'nin Duisburg ana istasyonu önünde düzenlemek istediği mitingün engellenmesidir. Bu eylem, 30-40 faşiste karşı 800'ün üzerinde anti-faşistin militan karşı koyuşu ile engellenmiştir. Burada polis faşistleri korumak ve eylemlerini yapabilmeleri için özel bir çaba harcarken, eylem bittikten sonra alandan ayrılan anti-faşistlere saldırarak 3 kişiyi yaralamış ve 26 kişiyi gözaltına almıştır. Bunlardan altı kişi serbest bırakılırken diğerleri bir sonraki gün yapılacak olan eylemlerden dolayı serbest bırakılmamıştır. 28 Mart günü ise binlerce anti-faşist ilerici kurum ve parti sabahın erken saatlerinde başta faşistlerin yürüyüş güzergahı olmak üzere şehrin birçok önemli merkezine barikatlar kurarak işgal etmiştir. Saatlerce süren bu etkinlikler sayesinde faşistlerin planladığı etkinliklerin hiçbirisi gerçekleşmemiştir. Polisler dönem dönem anti-faşistler arasında çatışmalar yaşanmıştır.

Tüm bu etkinliklerde dikkat çeken en önemli noktalar şunlardır:

- Faşistler bu tür eylemler için özel olarak işsizlikten, yoksulluktan en çok etkilenen ve her biri işçi yoğunluklu şehirleri seçiyorlar. Bu şehirlerde göçmenlerin yoğun olarak yaşadığı biliniyor.

- Bu tür etkinlikler için faşistlere devlet eliyle her türlü kolaylık sunuluyor. Polis ordusu ile bu katiller çetesi özel olarak korunuyor. Öte yandan ise polisler anti-faşistlere, ilericilere ve devrimcilere düşmanca ve saldırgan bir tutum içinde oluyorlar. Polis tüm bu etkinliklerde özel bir şekilde provokasyon yaratarak her anlamıyla kitlesel ve güçlü olan devrimcilerin eylemlerini toplum gözünde lekelemek istiyor. Bu vesile ile bu etkinliklere katılımı sınırlamaya çalışıyor.

- İki gün boyunca BİR-KAR çalışanları bu eylemlerde, gelişen ırkçılığa karşı çıkarılan bültenleri yaygın bir şekilde dağıttı. Ayrıca eylemlere "Bütün faşist örgütler kapatılsın" yazılı bir pankartla katıldı. Eylemi düzenleyenlerin verdiği bilgiye göre 300'e

yakın faşist bu eylemlere katılırken anti-faşistlerin ve ilerici devrimci kurumların düzenlediği etkinliklere 7 bin kişi katıldı.

BİR-KAR Duisburg

Mahle Mopisan işçileriyle enternasyonal dayanışma

Mahle Mopisan işçilerinin sendikalaşma mücadelesine karşı işverenlerin yürüttüğü saldırılar sürüyor. Patron-taşeron-sendika işbirliği ile işçilerin örgütlenmek istedikleri BMİS'in sendikal faaliyet yürütme hakkına yönelik bu saldırı, sermayenin fütursuzluğunu ortaya koyuyor. Mahle Mopisan'ın Stuttgart merkezli bir firma olması sermayenin saldırılarının uluslararası boyutunu da somut olarak ortaya koyuyor.

Sermayenin bu gerici uluslararası saldırısına işçi sınıfının enternasyonal dayanışma ile cevap verilebileceğini belirten BİR-KAR Stuttgart, yaptığı Amanca ve Türkçe açıklamayla, ilerici sendikaların, işçilerin ve devrimci partilerin dikkatini, patron-Türk Metal çetesi işbirliğine çekti. İzmir ve Konya'da süren baskı ve işten atmaları ele aldı.

Yaptığı açıklamayı, bildiri olarak da dağıtan BİR-KAR önümüzdeki günlerde bu çalışmasını farklı araçlarla yürüteceğini bildirdi.

26 Mart Cuma akşamı Alman Sendikalar Birliği (DGB) binasında yapılan toplantıda dağıtılan bildiri büyük ilgi gördü. BİR-KAR, Stuttgart-Bad Canstatt'daki Mahle firmasının önünde, bildiri dağıtarak yapılacak bilgilendirme çalışmasına, devrimci, ilerici işçilere, parti ve örgütlere Türkiye'deki sınıf kardeşlerine ellerini uzatma çağrısı yaptı.

Türkiye’de demokratikleşme sorunu hakkında kısa notlar... - 6 -

M. Can Yüce

Türkiye, son 30 yıldır 12 Eylül “hukuku” ile yönetiliyor. 12 Eylül Anayasası, Seçim ve Partiler Yasası ve diğer temel yasalar hemen hemen yerinde duruyor. Devlet düzeni, devlet örgütlenmesi ve bunların birbiriyle ilişkisi bu anayasa ve temel yasalar bağlamında düzenlenmiştir. Kuşkusuz anayasa ve diğer yasalarda kimi değişiklikler olmuştur. Ancak bu değişiklikler öze ilişkin değildir, daha çok iç ve dış politika ihtiyaçları doğrultusunda yapılan değişikliklerdir.

12 Eylül faşizminin getirdiği devlet düzeni, aslında Cumhuriyetin özünün, kuruluş felsefesi ve pratiğinin yeniden, tamı tamına aslına uygun düzenlenmesidir. Burada öz ile biçim tam anlamıyla örtüşmektedir! 1998 yılında yazdığımız bir yazıdan, konuyu daha da açacak geniş bir aktarma yapmakta yarar var:

“12 Eylül’den sonra cunta Şefi Kenan Evren, Konya’da yaptığı bir açık hava toplantısında, biraz gecikmeleri durumunda, şimdi kendilerinin değil, Komünistlerin burada miting yapacaklarını anlatmıştı. Elbette bu değerlendirmede abartılı unsurlar var. Ancak, bununla birlikte altını çizerek itiraf ettiği gerçeklerin olduğunu da kabul etmemiz gerekiyor. Cunta Şefi, bu konuşmasında bir devrim durumunu itiraf ediyordu ki bu, doğrudur. Belli ki yönetenler, eskisi gibi yönetemiyorlardı. Yönetilenler de eskisi gibi yönetilmek istemiyorlardı. 24 Ocak kararlarına rağmen ekonomik bunalım büyüyor ve derinleşiyordu. Siyasal partiler, parlamento, hükümet işlevsizleşmiş, kendilerini adeta gereksizleştirmişlerdi, tek bir çözüm üretmiyorlardı. Bir Cumhurbaşkanı’nı dahi seçemiyorlardı. Toplum nezdindeki itibarları sıfırlanmıştı. Devlet çarkı işlemiyordu. Polis, bürokrasi, yargı kendi içinde parçalanmıştı. Devlet otoritesi ve gücü hemen hemen herkes için tartışma konusu olmuştu. Mevcut anayasa ve yasalarla devleti yönetmenin olanaksız olduğu fikri, tekelci burjuvazi ve temsilcileri tarafından dillendiriliyordu. Kısacası devlet yapısının yaşadığı çözülme ve çöküş aşılmadan, ekonomik, sosyal ve siyasal krizden düze çıkmanın mümkün olmayacağı düşüncesi egemenlerin ortak görüşü niteliğindeydi.

Yaşanan bu ağır devlet çözülüşü ve siyasal kriz, acilen devleti yeniden biçimlendirme, yeniden yapılandırma ihtiyacını dayatıyordu. Eski biçimlenişle yola devam edilemezdi. Bu yeni biçimleniş de düzenin ve devletin yaşadığı ağır sorunlara güç getirebilecek, toplum üzerinde korkunç boyutlarda baskıyı kurumsallaştıracak nitelikte olmak durumundaydı, Başka ifadeyle; Türk egemenlik sisteminin bugüne dek geliştirdiği baskı ve şiddet yöntemleriyle, emperyalist ve gerici sistemlerin deneyimlerini birleştiren, sentezleyen bir rejim kurumsallaştırılmalıydı. Bu yeni biçimleniş, kendini 12 Eylül faşizmi olarak kurumsallaştırdı. Ve o günden bu yana bu kurumsallaşma, derinleşerek, yeni boyutlar kazanarak devam ediyor.

Biliniyor: 12 Eylül faşizmi, devleti her açıdan yeniden örgütledi. Yeni bir anayasa, temel yasalar, toplumsal, ekonomik, siyasal ve kültürel yaşamı düzenleyen yasalar yaptı ve adeta topluma bir deli gömleği giydirdi. Bu, kendisini devrimci ve yurtsever hareketlere karşı bir yeniden **‘karşı-ayaklanma’** biçiminde örgütlenme, kendi içinde derinleşecek bir karşı-devrimci, özel savaş örgütlenmesi biçiminde

kurumsallaştırma oluyor.

Devleti faşist temellerde yeniden yapılandırma ihtiyacı, hem 12 Eylül’ün en temel nedenlerinden biri, hem 12 Eylülün siyasal programı, hem de 12 Eylül’ün kendisi oluyor.

12 Eylül, TC’nin ve diğer bütün faşist ve özel savaş deneyimlerini kendine katan, Türk egemenlik sisteminin barbarlığını özümseyen özel bir faşist harekettir.

12 Eylül, Türk egemenlik sisteminin yarattığı en son ve en gelişmiş barbarlık türüdür!”

Aslında bu yazıda yapılan tespit ve değerlendirmeler, neden 30 yıldır 12 Eylül ve onun “hukuku” ile ciddi ve tutarlı bir hesaplaşmanın yapılmadığını da ortaya koymaktadır. Elbette devrimcilerin ve yurtseverlerin bu konuda belli çabaları oldu, bu konudaki isteklerini her fırsatta ve platformda dile getirdiler. Ancak bu kapsamlı bir hesaplaşmanın kapılarını aralamaya yetmedi. Bugün egemenler platformunda “demokratikleşme” lafları bolca kullanılmaktadır. Kendi aralarındaki iktidar savaşını “demokratikleşme” olarak yansıtmaya ve bununla bu konudaki savaşlarını meşrulaştırmaya çalışmaktadırlar. Ama bu kavgalarının demokrasi mücadelesi olmadığını bir kez daha vurgulamamız gerekir. Türkiye’de demokrasi sorunu, bu yazı boyunca altını çizdiğimiz temel noktalar ve koşullardan da anlaşıldığı gibi sıradan “düzeltmeler”, reformlar sorunu değil, tam anlamıyla devrim sorunudur! Sözlerimizi 1998 tarihli yazımızdan yapacağımız bir aktarmayla noktalamalıyız:

“Özet olarak 12 Eylül Askeri Darbesinin Türkiye ve Kürdistan tarihinde, toplumsal, siyasal, ekonomik ve kültürel yaşamı üzerinde derin etkileri, tahribatları oldu. Bu darbe, TC’nin emperyalizm ile neo-liberal politikalarla bütünleşme ve onunla uyum içinde yeniden yapılanma, Kemalizm’i restore etme, TC’yi devlet olarak yeniden yapılandırma, karşı-devrimi süreklileştirme hareketi oldu. Bugün de devletin hukuksal-siyasal yapısına damgasını vuran bu askeri darbe ve onun getirdiği kurumlardır...

Birçok ülkede askeri faşist cuntalarla dar anlamda da olsa belli bir hesaplaşma olmasına rağmen 12 Eylül ile en geri düzeyde bile hesaplaşılmadı. Bunun

en temel nedenlerinden biri sol, demokrat ve sosyalist muhalefetin güçsüzlüğü iken, diğer bir temel nedeni de 12 Eylül’ün özünde Cumhuriyetin temel niteliklerini günün koşullarına göre yeniden kurmasıdır. Dolayısıyla 12 Eylül ile hesaplaşma hareketi, kaçınılmaz olarak sitemin ve düzenin kendisiyle, emperyalizmle hesaplaşma hareketi olarak gelişmek durumundaydı. Bu ise düzeni ve devleti cepheden hedefleyen tutarlı devrimci hareketten başkası olmayacaktı. Bir kez daha görüldü ve doğrulandı ki;

Türkiye’de demokrasi sorunu, 12 Eylül ve onun şefleriyle hesaplaşma sorunu, gerçekten bir devrim ve iktidar sorunudur!

12 Eylül ile hesaplaşma sorunu, hatta en sıradan demokratikleşme sorunu anılan perspektifle ele alındığında bir anlam kazanabilir; yoksa bütün iyi niyetli yaklaşımlar bir iyi niyet olarak kalmaya mahkumdur!

12 Eylül ve onun bütün sonuçlarıyla hesaplaşmak mı?

Evet, bunun için devrimi ve iktidar perspektifini esas almak gerekir!

İşte, doğru, tutarlı ve samimi, sonuç alıcı duruş bundan başkası değildir!”

30 Mart 2010

Kayıp yakınları “yargı reformu”nu ele aldı

Cumartesi Anneleri, 27 Mart günü 261. kez Galatasaray’da biraraya gelerek “Bizi dinlemeden yapılacak ‘yargı reformu’ eksik kalır” dedi.

Cumartesi Anneleri’nin eyleminde ilk olarak, Elazığ İHD Başkanı Mehmet Nazif Koç bir konuşma yaparak 21 Şubat 1993 yılında bilinen devlet destekli kontralar tarafından kaçırılarak işkence yapıldıktan sonra katledilen Mehmet Can’ın kaybediliş hikayesini aktardı. Faillerin belli olmasına rağmen halen yargılanmanın yapılmadığını söyledi.

Koç’un konuşmasının ardından, İHD İstanbul Şubesi Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon adına basın açıklamasını Hasan Ocak’ın kızkardeşi Meside Ocak gerçekleştirdi. Ocak yaptığı açıklamada, kaybedilen yakınlarının akıbetinin açıklanmasının, faillerinin yargılanmasının ancak, bağımsız, tarafsız, hukuku işleten yargı ile mümkün olacağını belirterek hükümete seslendi. “Yargı reformu konusunda samimi iseniz, köklü değişimler yapılması, yargının, yürütmenin ve askeriye’nin vesayetinden kurtararak bağımsızlaşması, tarafsızlaşması talebimizi dikkate alın” dedi. Ocak, önce yakınları kaybedilen, katledilen ailelerle görüşmekle işe başlanmasını isteyerek, onların bu topraklarda hukuksuzluğun en yakın tanıkları olduğunu ve onları dinlemeden yapılacak tüm reformların eksik kalmaya mahkum olduğunu ifade etti.

Basın açıklamasının ardından eylem son buldu.

Polis terörüne son!

Avukatlara uygulanan baskı ve şiddet protesto edildi

Genç Avukatlar, Diyarbakır ve İstanbul adliyeleri olmak üzere, polisin avukatlara yönelik, sözlü ve fiili müdahalelerine karşı 30 Mart günü bir açıklama gerçekleştirerek yetkili kişi ve kurumları göreve çağırdı.

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi'nde bir araya gelen Genç Avukatlar adına basın açıklamasını Duygu Sarıkaya okudu.

Sarıkaya, yaşanan saldırıların istisnai vakalar olmaktan çıktığını ve sistematik, faşist ideolojiye dayalı birer şiddet eylemine dönüştüğünü vurguladı. Ceza mevzuatı ve Polis Vazife ve Salahiyatları Kanunu'nda yapılan değişikliklerle polis şiddetinin oldukça yaygınlaştığını söyleyen Sarıkaya, bununla beraber yargının siyasal kimliğinin de belirginleştiğini ifade etti.

Açıklamanın devamında Sarıkaya, özgür savunma makamının güçsüz bırakıldığını ifade ederek mevcut sisteme muhalif barolar ve avukat gruplarının baskı ve şiddet gördüğünü belirtti. Baskının ve hukuksuz uygulamaların Kürt illerinde arttığına dikkat çeken Sarıkaya, Diyarbakır Barosu'na mensup stajyer avukatlar Hanım Karhan ve Muhterem Süren'in adliyede görevli polisler tarafından sözlü ve fiili saldırıya maruz kaldığını hatırlattı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Karakolda bir "intihar" vakası daha!

Sermaye devletinin kolluk güçleri bir cinayet şebekesi gibi çalışıyor, karakollar ölüm kusuyor... İşkencehanelere dönüşmüş müdürlüklerinde "intihar"lar da eksik olmuyor. Polis cinayetlerini örtbas etmenin adı geçmişten bu yana "intihar" ve "kaza" oluyor...

Karakolda işlenen son "intihar" vakası da 29 Mart günü yaşandı. Şişli İlçe Emniyet Müdürlüğü'nün 7. katından "şüpheli" bir şekilde düşen Erhan Turan hayatını kaybetti. 28 Mart günü McDonald's'ta yaşanan soygunun faili olduğu iddiası ile gözaltına alınan Erhan Turan'ın kendini Asayiş Büro Amirliği'nin bulunduğu 7. kattan aşağıya attığı ifade edildi.

Turan ifadesinde, soygunu gerçekleştirdiğini kabul ederken bir ortağının daha olduğunu ve soygunu ağabeyinin hasta olan kızının tedavisi için yaptığını söyledi. Tabii gözaltı koşullarının ve ifadenin hangi şartlarda verildiği Turan'ın ölümüyle bilinmezliğini korudu. Turan, emniyet sorgusunun ardından 29 Mart günü sabah saatlerinde Şişli Cumhuriyet Savcılığı'na sevk edildi. Fakat Turan bu kez, savcılıkta ifade vermeyerek susma hakkını kullandı. Bunun üzerine savcı tarafından ek süre alınarak tekrar emniyete getirilen Turan, Asayiş Büro Amirliği'nin bulunduğu 7. kattan saat 14.30 sıralarında şüpheli bir şekilde emniyetin otopark boşluğuna düştü.

Turan'ın ölümünün ardından yetkililerden yine bilindik açıklamalar yapıldı. Turan'ın intihar ettiği iddia edildi. İstanbul Emniyet Müdürü Hüseyin Çapkın, "İhmal varsa göz önünde bulunduracağız. Gerekenleri yapacağız" dedi.

Oldukça tanıdık olan bu söylemler, yıllardan beri

kolluk güçlerinin işlediği cinayetleri örtbas edebilme kaygısıyla kullanıla geldi. Şimdiye kadar dövülerek, işkenceyle katledilen onlarca insanın ölüm nedenleri "buzda kayıp düşerek kafasını vurma", "ayakkabı bağcığıyla intihar etme" gibi argümanlarla açıklandı. Kolluk güçlerinin kabarık suç dosyası ise bu "intihar" söyleminin inandırıcılığının olamayacağını kanıttı. Erhan Turan'ın polis cinayetlerinden biri olma olasılığı oldukça güçlüdür. Zira dizginsiz polis şiddeti, yargısız infazlar, keyfi gözaltılar, faşist baskı ve terör bu düzenin bir parçasıdır.

Okmeydanı'nda polis terörü protestosu

28 Mart Pazar günü Okmeydanı'nda polisin gerçekleştirdiği saldırıda evlere rastgele gaz bombası atması sonucu 2 aylık bir bebek ağır yaralanmış bununla beraber Okmeydanı Cemevi'nde cenazesi olan bir grup ise polisin kullandığı yoğun gazdan etkilenmişti.

29 Mart günü ise son süreçte Okmeydanı'nda pervasızlaşan polis terörü ilerici ve devrimci kurumlar tarafından protesto edildi. Sibel Yalçın Parkı'nda toplanan kitle "Polis terörüne son!" pankartı arkasında sokakları dolaştı.

Yürüyüş sırasında ajitasyon konuşmaları yapılarak polisin son zamanlarda sokak ortasında keyfi biçimde kimlik kontrolleri dayatması, sokak ortasında mahalle gençlerini dövmesi ve son olarak 2 aylık bir bebeğin canına kast edecek kadar gözü dönmüş bir şekilde saldırması teşhir edildi. Mahallenin ilerici kimliğinden dolayı, baskıların

Keyfi gözaltılar, baskılar, işkenceler, infazlar...

Polis terörüne ve cinayetlerine son!

gerçekleştirildiği vurgusu sıkça yapıldı ve bu kimliğin de sonuna kadar devam ettirileceği söylendi.

Yürüyüş evine gaz bombası atılan ailenin evinin önünde son buldu. Aile fertleri yaptıkları açıklamada hastaneye kaldırılan bebeğin sağlık durumunun iyi olduğunu söylediler.

Okmeydanı'ndan Kızıl Bayrak okuru

Adana Valiliği ile para cezaları görüşüldü

Adana'da her türlü eylem-etkinliğe kesilen para cezaları ile ilerici ve devrimciler baskı altına alınmak isteniyor. Bu uygulama öylesine pervasızca uygulanıyor ki, Adana Valisi'nin yayımladığı genelge ile Kabahatler Kanunu dayanak alınarak neredeyse her eylem için para ceza kesiliyor. 100 TL'den başlayan para cezaları binlerce liraya kadar çıkabiliyor. İşçi eylemlerinden öğrenci eylemlerine, kitle örgütlerinin açıklamalarına kadar Adanalılar ne yapsa kabahat sayılıyor.

26 Mart Cuma günü ilerici ve devrimci kurumlar Adana Valiliği ile bir görüşme gerçekleştirerek bu uygulamanın iptal edilmesini istediler. Kabahatler Kanunu'nun 32. maddesi nedeniyle ilde yapılan her eyleme para cezası kesilmesini protesto ettiler.

Yapılan görüşmede valilik durumun yeniden gözden geçirileceğini ifade etti. Görüşme sonrasında heyet adına açıklama yapan Eğitim Sen Adana Şube Başkanı Güven Boğa, valiliğe durumu açıkladıklarını, ilde kesilen ceza miktarının yaklaşık 25 bin TL olduğunu ve bunun da ancak kendilerine ulaşan kısmı olduğunu ifade etti. Boğa bu uygulamadan vazgeçilmesi gerektiğini söyledi.

Kızıl Bayrak / Adana

Hasta tutsaklar için eylemler sürüyor

İstanbul

Hasta tutsakların serbest bırakılması için İstanbul'da eylemler devam ediyor. 27 Mart günü 35.'si gerçekleştirilen eylemde, Kandıra 1 No'lu F tipi Hapishanesi'nde tutuklu bulunan Ufuk Keskin'in sağlık durumuna dikkat çekildi.

Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelen devrimci, demokratik kurumlar, taleplerinin yer aldığı pankart, dövizler ve hasta tutsakların fotoğrafları ile Galatasaray Lisesi önüne yürüdüler.

Galatasaray Lisesi önüne gelindiğinde, basın açıklamasını Sevim Kalman okudu. Ufuk Keskin'in 1994 yılından bu yana diyabet hastası olduğunu söyleyen Kalman, doktorun verdiği rapora göre Keskin'in yüzde 76 iş göremez olduğunu fakat buna rağmen tedavisinin engellendiği ifade etti.

Bu koşullarda Keskin'in Kırıkkale'ye sürgün edildiğini söyleyen Kalman, hasta tutsaklara dayatılan hak gasplarının sona erdirilmesinin toplumsal muhalefetin görevi olduğunu vurguladı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Adana

Adana'da hasta tutsakların serbest bırakılması ve cezaevlerindeki hak ihlallerinin son bulması için gerçekleştirilen eylemlerin sonuncusu 26 Mart Cuma günü İnönü Parkı'nda yapıldı.

2008 yılında 38, 2009 yılında ise 24 hasta tutsağın yaşamını yitirdiğinin ifade edildiği basın açıklamasında Türkiye hapishanelerinde yaşanan hak ihlalleri ve buna karşı yetkililerin takındığı keyfi tavırlar teşhir edildi. Bu tavırların, hak ve özgürlüklerini kullanma konusunda en korunmasız insanlar olan tutsakların sağlıklarının bozulmasına ve yaşamlarının son bulmasına neden olduğu belirtildi. Taylan Cintay ve Ümit İlter'in yaşadığı sağlık sorunlarına değinilerek hasta tutsakların bir an önce serbest bırakılması istendi.

Açıklamanın sonunda af değil adalet istendiği söylenerek ölümlere sebep olan anlayış kınandı. Tüm hasta tutsaklara sahip çıkılması çağrısı yapıldı. Gerçekleştirilen oturma eylemiyle açıklama sona erdi.

Kızıl Bayrak / Adana

BDSP'li tutsak Evrim Erdoğan'ın tedavisi engelleniyor!

BDSP'li tutsak Evrim Erdoğan, Ankara'da 11 ve 14 Ağustos tarihlerindeki operasyonlar sonrası gözaltına alınarak 14 Ağustos 2009 tarihinde tutuklanmıştı. "Yasadışı örgüt üyeliğinden" yargılanmasına devam edilen kronik astım hastası olan Evrim Erdoğan'nun sağlık durumu cezaevi koşullarında daha da ağırlaştı. Defalarca astım krizi geçiren Erdoğan serbest bırakılmazken tedavisi de engelleniyor.

Sincan Kadın Kapalı Cezaevi'nde kalan Erdoğan'nun, cezaevinin olumsuz koşulları nedeni ile astım krizi tetikleniyor. Erdoğan tutuklu bulunduğu süre boyunca hapishanenin sağlık koşulları nedeniyle defalarca kez astım krizi geçirdi fakat tedavisi yapılmadı.

Geçtiğimiz 2 hafta boyunca durumu ağırlaşan, ellerinde ve ayaklarındaki uyuşmalar yüzünden hareket etmekte zorlanan Evrim Erdoğan, 2 kez hastaneye kaldırıldı. Hastanede ise Erdoğan'nun tedavisi kan tahlilleriyle geçiştirildi.

Sağlık sorunları gün geçtikçe ağırlaşan Erdoğan bir an önce serbest bırakılmalıdır.

Kızıl Bayrak / Ankara

Fikret Öğretmen için eylemler...

EED:Fikret'in katili işsizlik düzeni!

Eğitim Emekçileri Derneği, ücretli öğretmenlik yapan Fikret Ercan'ın düzenin dayattığı geleceksizlik sonucu intihar ederek yaşamına son vermesine ilişkin, 26 Mart Cuma günü Taksim'de bir eylem gerçekleştirdi.

İSKİ işçilerinin de "İşimizi geri istiyoruz" pankartıyla katıldığı eylemde, Galatasaray Lisesi önüne gelindiğinde EED üyesi Muharrem Bagav tarafından basın açıklaması yapıldı.

İSKİ işçileri adına konuşan Ali Taştan, kendisinin de şu anki konumuyla, üniversite mezunu bir diplomalı işsiz olduğunu söyledi.

60 kişinin katıldığı eyleme, İşsiz ve Güvencesiz Eğitimciler Platformu (İGEP) ile Sosyalist Kamu Emekçileri de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Bursa Eğitim Sen'den eylem

Bursa Eğitim-Sen, 27 Mart günü Fomara Meydanı'nda toplanarak Fikret öğretmenin ölümünü protesto etti.

Eğitim-Sen Bursa Şube Başkanı Cemal Akkurt, güvencesiz çalışmanın yaygınlaştırıldığına dikkat çekerek Nilüfer'deki Emir Koop. İlköğretim Okulu'nda ücretli öğretmenlik yapan Ercan'ın intihar etmesinin nedeninin tam da bu olduğunu belirtti.

Eğitim Sen tarafından 17 Nisan'da Ankara'da yapılacak mitinge çağrının da yapıldığı açıklamanın ardından ataması yapılmayan ve güvencesiz çalışan öğretmenler AKP önünde kalem ve tebeşirlerini kırdılar.

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylemin ardından Fomara Meydanı'na dönülerek kadrolu öğretmenlik talebinin olduğu imza standı açıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

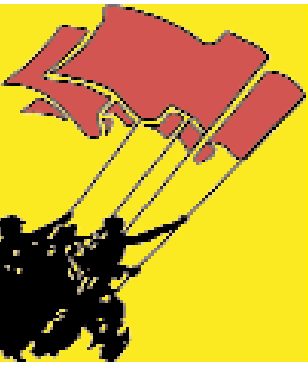
Adana'da eylem

Fikret Ercan için Adana Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu ve Eğitim Emekçileri Derneği tarafından 29 Mart Pazartesi günü İnönü Parkı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

"Fikret Ercan'ın katili okuları öğretmensiz öğretmenleri işsiz bırakan ücretli kölelik düzenidir" pankartının açıldığı açıklamada geçtiğimiz ay yaşamına son veren Kadir Ağzıbüyük'ün intiharının sorumluları hala orta yerde dururken, Kadir öğretmenden 41 gün sonra yeni bir öğretmen intiharı daha yaşandığı ifade edildi.

Kızıl Bayrak / Adana

Mücadele Postası

“Akdağ, darbecilerle aynı “şerefi” paylaşabilir”

Sağlık Bakanı Recep Akdağ’ın meslek odalarını hedef alan söylemleri 31 Mart günü Türk Tabipleri Birliği ve Türk Diş Hekimleri Birliği tarafından İstanbul Tabip Odası’nda gerçekleştirilen basın toplantısıyla protesto edildi.

Recep Akdağ, 7 Mart günü MÜSİAD’ın Samsun Şubesi’nde gerçekleştirdiği toplantıda meslek odalarını tehdit etmiş, birliklerle ilgili kanunları iptal ederek odaların kapatılabileceğini söylemişti.

Açıklamada Türk Tabipleri Birliği Merkez Konsey Başkanı Prof. Dr. Gençay Gürsoy şunları söyledi: “Ayrıca görülmektedir ki, hükümetin Türkiye’yi 12 Eylül Darbe Anayasası’ndan kurtarıp, demokratik bir anayasa ile buluşturma çabalarından bahsettiği bu günlerde Sayın Bakan’ın sarf ettiği bu cümleler ileride yaşayacaklarımızın önemli ipuçlarını vermektedir. Türk Tabipleri Birliği 12 Eylül döneminde bir defa kapatıldı. Bakan bu iki üç maddeyi de çıkartıp Birlikleri tekrar kapatarak 12 Eylül darbecileriyle aynı “şerefi” paylaşabilir.”

EKSEN Yayıncılık Büroları

Şair Nedim Cd. Küçük İş Merkezi Kat 3 No: 40
Beşiktaş / İSTANBUL (Ekim Gençliği Bürosu)

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Belediye İşhanı Kat: 5 No:4 İzmit / KOCAELİ

Ankara’da ulaşım hakkı mitingi

Ulaşım Hakkı Ortak Mücadele Grubu tarafından 27 Mart günü Ankara’da gerçekleştirilen mitingle Türkiye’deki en pahalı toplu ulaşım ücret tarifesinin Ankara’da uygulanması protesto edildi.

Tüketici Dernekleri Federasyonu’na (TÜDEF) bağlı Tüketici Hakları Derneği (THD) ve Tüketici Koruma Derneği (TÜKODER) ile KESK, DİSK, TMMOB, ASKİ Su ve Kanal Çalışanları Derneği (ASKİ SUKA-DER), Ankara Mali Müşavirler Muhasebeciler Birliği Derneği (AMMMB), Halkevleri, TKP, ÖDP, EMEP, BDP ve ESP’nin katılımı ile gerçekleştirilen miting, Bileşenlerin Kolej Kavşağı’nda toplanmasıyla başladı.

Gerçekleştirilen yürüyüşün ardından Kızılay Meydanı’na açılan Ziya Gökalp Caddesi üzerinde toplandı.

Burada yapılan konuşmalarda Melih Gökçek ve ulaşım politikaları eleştirildi. Ulaşım Hakkı Ortak Mücadele Grubu adına bir konuşma yapan Tüketici Dernekleri Federasyonu (TÜDEF) Başkanı Ali Çetin, konuşmasına Ankara Valiliği’nin mitingi yasaklama girişimini kınayarak başladı.

Çetin şunları söyledi: “*Ucuz ulaşım hakkı talep eden bizleri Gökçek komünistlikle suçlamakta, Başbakan ise bizim için illet ifadesini kullanmaktadır. ‘Bedava ulaşım nerede var?’ diye sormaktadırlar. Evet, sağlığın, eğitimin, ulaşımın; yani temel ihtiyaçların bedava olduğu bir başka sistem var. Biz başka bir dünyanın mümkün olduğunu biliyor ve istiyoruz. Sizler istemez misiniz her gün soyulmak yerine parasız sağlık, parasız eğitim ve parasız ulaşım hakkını? Bunu yapamazlarmış. Biz yapabiliriz. Dikili’ye baksınlar, sembolik fiyatla temel hizmet nasıl veriliyor; görsünler. Küba’ya baksınlar, parasız eğitim, parasız sağlık nasıl oluyor görsünler. Üstelik son derece kısıtlı bütçelerle. Ama bunlar göremezler; çünkü gözleri dolar yeşilinin ışığında kör olmuş. Bunlar bilemezler, çünkü beyinleri kafataslarının içinde değil, başkalarının ellerinde.*”

Çetin, ulaşım hakkına sahip çıkma çağrısıyla konuşmasını bitirdi.

Marmara’da dilekçe eylemi

Marmara Üniversitesi’nde yürürlüğe giren yaz okulu uygulamasına karşı biraraya gelen hukuk fakültesi öğrencileri, 25 Mart günü bütünleme sistemini geri istediklerini talep eden dilekçeleri bir eylemle Hukuk Fakültesi Yazı İşleri’ne verdiler.

Dilekçelerin kuyruk oluşturularak bırakıldığı eylem, 350’yi aşkın öğrencinin katılımıyla gerçekleştirildi. Kuyruğa girmeden dilekçe veren öğrencilerle birlikte toplam sayı 450’yi geçti. Eylem sırasında önümüzdeki süreçte de mücadelenin devam etmesi gerektiğine ilişkin konuşmalar yapıldı.

Başını TKP’li öğrencilerin çektiği bir grup öğrenci ise dilekçe eyleminin yapıldığı saati bilmelerine rağmen, 1 saat öncesine eylem koydular.

Ekim Gençliği / Marmara Üniversitesi

Liselerde eğitimin ticarileşmesinde son nokta...

Gün geçmiyor ki, eğitimin ticarileşmesi olgusu kendini yeni adımlarla göstermesin. Bugüne kadar harç, katkı payı, aidat vb. adlarla soyulmaya alıştığımız okullarımızda artık iş iyice çığrından çıkmış durumda.

Gençliğin geleceğinin ellerinden alındığı eleme sınavlarının yaklaşması sonucunda öğrencilerin yaşadıkları sıkıntıları bir koza dönüştürmeye çalışan okul yönetimleri şimdi de “uygun aidat miktarları” karşılığında mazeretsiz izin vermeye ya da izinleri dolan öğrencilerin devamsızlıklarını silmeye başladılar!

Adana’da ATO, ÇEAŞ, Piri Reis, Seyhan Anadolu ve Adana Anadolu Liseleri başta olmak üzere birçok okulda yaşanan bu durum eğitimin ticarileşmesinin ulaştığı noktayı göstermesi bakımından oldukça dikkate değer. Bu okullarda müdür ya da müdür yardımcılarını sınıfları dolaşarak açıktan bunun pazarlığını yapıyor, ödenen miktara göre izin veriyor ya da fazla devamsızlıklar siliyorlar.

Öğrencileri bu pervasızlığa rağmen söz konusu paraları ödemeye mecbur bırakan ise ön günlerine geldiğimiz eleme sınavlarının yarattığı basınç ve artan geleceksizlik korkusudur. Birçok öğrenci, bu paraları ödeyip okula gitmekten kurtularak sınava daha fazla çalışabileceğini düşünmektedir.

Ama bizler biliyoruz ki, bu sorunun çözümü ne daha fazla rüşvet verip bu soyguna razı olmak ne de kafamızı kitaplara gömüp asıl yol olan mücadeleyi unutmaktır. Yapmamız gereken, geleceğimizi ellerimizden alan bu düzene karşı mücadele etmektir. Bu yüzden Devrimci Liseliler Birliği olarak tüm gençliği geleceğine sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Adana Devrimci Liseliler Birliği

Yaşasın 1 Mayıs!

İşçi sınıfı savaşıacak, sosyализm kazanacak!